

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні: 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Корто: П. К. О. Львів 504.000.
"Банку Чеських Легіонів"
Прага "Діло".
Рукописи не повертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно (з книжкою): 5.00 зол.
Чвертьрічно: 15.00 "
Піврічно: 30.00 "
Річно: 60.00 "
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ. У ЧЕ.
ХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч.
У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 35 СТ.

ВСІ ТОЧНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ДІСТАЮТЬ ЩОМІСЯЦЯ БЕЗПЛАТНО
НИЖНЬКУ Б-НИ "ДІЛО" В ОБЕМІ 10—15 АРКУШІВ ДРУКУ.

УРОЛЬОГ

Д-р Богдан Макарушна

спеціаліст медич. дискус. і мотевно-позо-
них органів

Львів, вул. РУСЬКА ч. 16. I. пов.
Орд. від 3-Б. Тел. 108-85.

Зміст:

- П. Карманський: МІСТЕРІЯ ГОЛГОТИ (вірш).
Д-р Кость Левицький: В ОБЕДНАННІ СИЛА
СЛАБИХ!
В. Кузьмович: ЦЬОГОРІЧНІ ВЕЛИКОДНІ КОН-
ТРАСТИ.
П. Карманський: МІЙ ОДИН ВЕЛИКДЕНЬ
(фейлетон).
І. Кедрик: ПОСТУП КОНСОЛІДАЦІЙНОЇ ІДЕІ.
Гайб Лазаревський: ВЕЛИКДЕНЬ У КИЄВІ.
М. Миханько: ВЕЛИКДЕНЬ НА ХОЛМЩИНІ
(фейлетон).
Д-р Маркіян Дзерович: НА ГРАНІ.
Д-р В. Колпачкевич: НА ТИСЯЧЛІТНЬОМУ
ШЛЯХУ.
Р. Гуцанович: НА НІМЕЦЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ
ДО ВІДНЯ.
Д-р Ст. Баран: ВІД ГОЛОВНОЇ ДО ЗАГАЛЬНОЇ
УКРАЇНСЬКОЇ РАДИ.
Г. Гануляк: ВЕЛИКДЕНЬ ЛЕМКІВСЬКОГО ГА-
ЗДИ (фейлетон).
Р. Купчинський: НА ГОТУРАХ (фейлетон).
Д-р Кирило Трильовський: УЧІТЬСЯ ЧУЖИХ
МОВ!

- Василь Пачовський: СВЯТО ПИСАНОК.
Жиль Леметр: НОВИЙ ДЗВІН (фейлетон).
Осип Боднарів: БОРОТЬБА З СОБОЮ.
ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА: Шевченко у 19-ти
мовах. — З нових дослідів над літературою.
Літературна хроніка.
ЕКОНОМІЧНИЙ ОГЛЯД: В. Несторович: Все-
господарський солідаризм українців. — Хро-
ніка.
ЖІНОЧА СТОРІНКА: У свято перемоги прав-
ди. — Страсти. — Як виглядатиме наша ха-
та на свята.
ПРАВНИЧА СТОРІНКА: М-р М. Хомяк: Коли
і хто може вивласнити приватне майно? —
Зміна закону про подружжя в Іспанії і Фран-
ції.
З ПРИРОДИ І ЖИТТЯ: Лік. Р. Галібей: Тварин-
ний світ нашої землі. — Людина, шур і ме-
дицина; і т. д.
СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ: З історії окуля-
рів; і т. д.
Галактион Чіпка: ГЕРБАТА З ОЦТОМ (малю-
нок).
ВІСТІ ЗІ СВАТА.
ІНТЕРВЕНЦІЯ У СПРАВІ ПОДІЯ У ЗОЛОЧЕВІ.
ЩО ПИСАЛО "ДІЛО" ТОМУ 50 ЛІТ.
НОВИНКИ. — СПОРТ. — БІБЛІОГРАФІЯ.
2 СТОРІНКИ "ВЕСЕЛИХ СВЯТ!"

П. КАРМАНСЬКИЙ.

МІСТЕРІЯ ГОЛГОТИ.

ЗА ТРИЦЯТЬ СРІБНЯКІВ ПРОДАЛИ
ЦАРЯ, ЩО ВСЕСВІТ ЗВЕ СВОІМ.
ПОТІМ ЙОГО ЗАКАТУВАЛИ,
І ЩО ВІН ЗАПОДІЯВ ІМ?

КОЛИ З ХРЕСТА ЗДІЙМАЛИ ТІЛО
Й ДО ГРОБУ КЛАЛИ ПОХАПЦЕМ.
ВІД ЖАХУ СОНЦЕ ПОЧОРНІЛО,
ЗАКРИЛО ПІТЬМОЮ ЛИЦЕ.

І ДОВЕРШИЛАСЯ ДОСТОТУ
НАЙБІЛЬША ІЗ КОСМІЧНИХ ДРАМ:
ПО ВСІ ЧАСИ ГОСПОДЬ ГОЛГОТУ,
ПОКЛАВ ОСНОВОЮ ПІД ХРАМ.

ПО ВСІ ЧАСИ ВСЕ ДОБРЕ Й ГАРНЕ
РОДИТИСЬ БУДЕ З БОЛЮ Й МУК;
ПО ВСІ ЧАСИ НІЩО НА МАРНЕ
НЕ ВИЙДЕ З ЧИСТИХ ТВОРЧИХ РУК.

Д-Р КОСТЬ ЛЕВИЦЬКИЙ.

В об'єднанні сила слабих!

У житті кожного народу як і в житті на-
родів між собою ідуть все нові події — зма-
гання, бо всякий народ, що є живий і дбає про
свою долю, вживає заходів, щоб себе забезпе-
чити як найліпше і придбати потрібні засоби
для свого розвитку. І ріжниця тільки в тому, що
одні народи мають кращі умовини життя і серед
них легша життєва боротьба, інші знову жи-
вуть у важких відносинах, через які їх бороть-
ба затяжна і важка. Але призначенням одних і
других є працювати у безупинних змаганнях і
працювати за право до життя і кращу
свою долю.

До тих народів, що живуть у невимовно
важких умовинах, належить сьогодні наша укра-
їнська нація, яка живе в чотирьох дер-
жавах європейського континенту та розсіяна по
далеких еміграціях: Північній Америці, Канаді,
Аргентині і Бразилії, на Близькому Сході і далі
аж по Зелений Клиш.

Незавидна наша сучасна доля і хмарами
сповитий наш далекий шлях. На цьому шляху
впереді йде нині знову наша галицька вітка у-
країнського народу і на неї знову найбільш о-
глядється вся українська нація та жде від
неї відповіді на запит: що далі буде з нами?
Ідуть у світі великі події, у малих і великих
державках: у давній Австрії, на Литві, у Чехо-
словаччині, Німеччині, Італії, Франції і Англії,
і хоч нема державної України — наслідки тих
подій відібраються на українській проблемі. Ні-
кому не вдається української проблеми оми-
нути. Але як же ми самі ставимось до цієї ситуа-
ції, в якій рішається українська доля?

На жаль, витворилась у нас негарна атмо-
сфера та йдуть у нас невідрадні події, які трі-
вають душу й ослаблюють енергію українсько-
го громадянства, потрібну для відпору лихо-
ліття. Все ще нема консолідації, що має стати
підемом духа і заохотою до творчої праці та
моральною запорукою за будучність нації, —
і облогом лежить поле повне нерозв'язаних на-
ших внутрішніх справ. Тимчасом супротивний
наступ пішов вже так далеко, що виступив як
проти князя нашої Церкви і нашого духовен-
ства, щоб навіть це церковно-віроісповідне за-
бороло наше підважити і відірвати від рідного
народу!

Отся нова загія послідовно і голосно на-
кликає до зєдинення акції цілого нашого Епи-
скопату, бо тоді на ція ділянки буде наш від-
пр сильніший і не допустить до того, щоб
супротивні хвилі вигравали одного владуку
проти другого. Воно об'єднати нам також
працю над загальним об'єднанням духа нації,

щоб у найважливіших справах мати спільну дум-
ку та змогу спільно діяти.

Коли я осмілююся про справу піднести при
Великодньому Святі, то зовсім не хочу в чому-
небудь порушити належної високої пошани
для нашої духовної ерархії, а ширим серцем
висловлюю тільки думку і почуття, що ле-
жить у глибині душі нашого народу. Він дав
самочинно, без принуки, прилюдний доказ ви-
сокого поважання для князя Церкви і станув в
обороні своєї Церкви. Соборна відповідь ці-
лого нашого Епископату буде великим актом
в обороні нашої Церкви і українського народу.

За цим виступом підуть напевне наші по-
літичні партії і групи, що бажають згідної
праці для оздоровлення суспільних і політич-
них відносин шляхом організованої консолі-
дації і створення одного живого фронту обо-
рони української нації від всяких нападів на
наші набуті права і від спроби змішуватись у
наші внутрішні справи.

А як наші політичні партії цього ще я те-
пер не відношу, то наше громадянство з конче-
ності організується поза політичними пар-
тіями, у станових та корпоративних установах
нашого життя, щоб створити якусь Верховну
Раду, що мала би вплив на практику нашого
суспільного життя, на працю у ньому.

Почин до цього зробіть вже наші редак-
тори кільканадцять періодичних органів у
Львові, з нагоди заборони терміну "Галичина"
і з приводу відомого кримінального процесу у Зо-
лочеві, щоб узгіднити спільну думку на такі
шкідливі прояви в нашому громадянстві, яких
не можна легкомисно приймати на рахунок
української національної ідеології. За цим
створилось вже в останніх днях: порозуміння
української преси та порозуміння українських
вільних зв'язів...

Бо нам не вільно через партійні поразки
та нездорові політичні амбіції затрачувати з
очей того, що нам найдорожче: наш україн-
ський народ і його найбільш життєві потреби,
які не можуть і не хочуть чекати, поки затих-
нуть всі спори.

Згляньмося на те, що діється з нашим рід-
ним народом і в нашому народі, як він живе
і як він тяжко сам бореться та піднісється ду-
хом: покажім, що в усіх нас боються українськ-
серця і виявляють нашу добру волю до об'єднання
всіх наших здорових конструктивних сил, щоб
наблизитись до відродження української нації!
Бо тільки тоді витвориться між нами живо-
творчий дух, що дасть силу слабим і перемогу
об'єднанню.

Христос Воскрес!

Найсолідніші і найдешевші
МЕБЛІ
в українській кооперації
"АРХО"
Львів, Корняків 1. Тел.: 272-04

пересидів своїм
Шановним Клієнтам

Співає, Антія Угера
"юніор"

ЩІРІ ПОБАЖАННЯ

Веселих Свят

„ДІМ МОДИ“

Львів
Готель Європейський

В. КУЗЬМОВИЧ.

Цьогорічні великодні контрасти.

Трудно у цьогорічний Великдень вдарити в тон оптимізму. Між настроями цього свята, що символізує перемогу Добра над Злом, та українською дійсністю існує надто великий контраст. Здається, не потрібно цього аж доказувати. Українські будні і так повні різкого зла, власного і чужого, яке в нашому житті все ще має перевагу над добром.

Оригінальні англійські матеріали

На убрання також на яліночі плащі й костюми на складі у фірмі:

С. ЕРЛІХ

Львів, ул. Ягайлонська 20.
Тел. 213-90

Та всеж не можна не згадати, саме на Великдень, про одно українське явище, яке відбувається саме тепер та яке так різко відрізняє цьогорічний Великдень ще від минулорічного: цього року український великодній гомін мав перестати бути для тисяч українців великоднім гомоном, хоч ним ще минулого року був. І галіки і воук дзвонів, що разом з весняним леготом неслися по українських землях, офіційно не повинні порушити в тисячі людей української крові таких самих тонів душі, як порушили ще минулого року. В давніх селлах кременецького, рівненського та здолбунівського повіту і в багатьох загородах україн-

ської хатах швидко на Підкарпатті — минулорічну великодню радість заступить у цьогорічний український Великдень вже може байдужість. А може сум, а навіть стид?

Без сумніву в глибоких закутках душі цих тисяч українських обрядових перебіжчиків постане сьогодні душевний неспокій і розгубленість, межуючи з трагедією. Адже це для них уперше гомін великого Дня Воскресіння, дня що тисячними нітками зв'язував їх з традицією, навичками, цим буттям — таким українським рідним гомоном перстає бути. Чи справді перестане?

Ось джерело рефлексій навіть для найпростіших людей, навіть для найбільш загорілих відреченців, рефлексій, що напевно не будуть погоджуватися з їхніми свідомими метриками. Зов крові і совісті зробить, що гомін Великодня 1938 р. стане знову політичним. Як був тоді, коли наш нарід творив пісню про Зельмана.

Та всеж з цього найбільшого цьогорічного великоднього контрасту можна викреслити нотку оптимізму. Бо й душевний неспокій і розгубленість обрядових перебіжчиків мають свою реально-політичну вартість саме тому, що існують. Нема статистик, яка зміла би підсумувати і абрати в конкретні величини те, що діється в душі людини. Однак саме душевні порухи є наймогутнішими ферментами історії. Були ними все душевні вагання на релігійному тлі. І вже те, що гомін великодніх дзвонів не викличе в душах тисяч такої реакції, яку наказувала їм свідка метрика, є мірилом „успіху“ ревіндикаційної акції. Є справою української національної культури, її атракційної сили і творчості, справою нашої громадянської активності та організації на-

ціонального відпору, щоб ця позиція неоновини релакція української стихії, зв'язаної натуральними нитками з українською землею і кров'ю, стала згодом означеною, позитивною вартістю. Отже наших руках лежить те, щоб душевні порухи рядових конвергентів стали національно українськими, хоч будуть обрядово чужими.

Гриньки потрясли до глибини українських маслиць Величина цього потрясіння сьогодні невідомо. Однак напевно слово „Гриньки“ тріпотітиме в майбутньому окремий розділ історії Волею Провидіння сталося, що майже одночасно скоїлася друга подія, яка теж дуже сколихнула нашими масами: австрійський фашистичний явище ліквідації держави вистрілу при музиці і співі мільйонів і — українською мізерією. Там аншлюс, тут „демавізація“. Там „айн Фольк, айн Райх, айн Рер“ — тут трілітні конвульсії породи національного Конгресу. Там Ініцер — тут Гриньки...



Це не перебільшення. І наш простий уміє порівнювати. Мені в глауці змушало від напів грамотної людини почути під адресою нашої політики у зв'язку з австрійською чехословацьких поляків і саморозв'язаних політичних організацій судетських німців. Як мо сьогодні в часах, де можливі такі впливи національної гарячки і гімнів, не рахуватися з тим, що в таку гарячку дає і наш нарід? Вже сьогодні можна згадати явище, котре може бути різно забачено як і відрядне: між емоціями, прагненнями примирення українських мас та фактом української політики існують справді великі розбіжності.

Цей невичерпаний джерело політичних Треба тільки вміти з нього користатися. І моє, що й українська політика повинна користатися. Що правда, аж після божевільних втрат іде вона за сьогоднішніми втраченими історії, та все таки йде. Треба бути жорстким, або загрозити втрати „Українська Грива“ щоб прийшло до українського просвітництва.

ПАНИ

ПЕРЕД КУПНОМ ПЛАЩА, КОСТЮМУ, БЛЮЗНИ І Т. П. ВСТУПІТЬ НАЙПЕРЕДІШЕ ДО ВІДОМОЇ ФІРМИ ТА ПЕРЕКОНАЙТЕСЯ ПРО ТОВАР, НАДАТІ І ЦІНА.

Українська мідага.

„МАРГОТ“

Львів, Коперника 9

КОСТЮМИ ВІД 55.—, ПЛАЩІ ВІД 35.— ЗЛ.

П. КАРМАНСЬКИЙ.

Мій один Великдень у Львові.

— Не забувайте, що завтра Великдень; просимо на „свячене“.

З тими словами прощається зі мною симпатичний, вічно молодий дідусь, граф Михайло Тишкевич, якого я як свого шефа відвідую кожного дня, щоб обговорити справу виїзду до Риму і підготувати працю на місці.

Над гарним Леманом у Львові на весні 1919 р. широко розгорнулося українське життя, бо тут опинилося кілька наших дипломатичних місій, які ждуть дозволу на дальшу дорогу, а покищо політують між собою. Тут навіть поважається український часопис у французькій мові, а впродовж років постане яка стаття в місцевих часописах, як нпр. „Журнал де Женев“. Серцем і живчиком цього життя є поверх шістдесят-літній граф, маленький, лисий, меткий дідусь, з останками синього волосся по боках голови і з таксимо синьою, пристриженою бородою, з типовими українськими нусама, який своїм темпераментом і свідомістю ума робить враження сорочатого, а вдалею та захопленням загання в кут юнаків.

Весна розгорнулася у всій величч. Хоч на сусідніх горах, що оточують смарагдове озеро, ще сніг вилискується в сонці, та внизу виноградники вже випускають бруньки, а в садах при червоних вілках вже пвітуть жовті

нарциси та й цілими килимами стелються пахучі фіялки.

Дзвони при церквах відзвонюють радість, так і вичувається в повітрі велике свято. Та практичні швайцарці не дуже то спішаються до церкви; їм так як італійцям, найкраще в часі свята працювати в садах. Вони вже вчора, в суботу, попитали Христа, що воскрес, а сьогодні для них уже тільки гарний весняний день, коли приємно працювати.

Заходжу до велитенського готелю в Уші, що зі своїм кількаторговим парком лежить над самим озером, кажу співістити про свій прихід, а сам їду у велитенському голю з королівським улаженням. І сам дивуюся, як воно сталося, що я з мізерії зруйнованої Галичини опинився серед такого багатства.

За яких п'ять хвилин відною їздить зі свого п'ятого поверха мій симпатичний шеф, як звичайно свіжий, причепурений, до всіх привітний.

Христосуємося, цілуємося і йдемо до їдальні ждати інших гостей. Граф сьогодні має мати на обіді кільканадцять гостей, українців і деякого зпосеред чужих дипломатів.

— А знаєте, що пані Романчукова спекла мені бабу? Правдину, нашу бабу! Як у тішуся гею! Вже вісім літ не мав на свята баби...

— Яка ця пані Романчукова для мене добра! Та й яка вона бідна! Ви знаєте, що вона ще дитячі одяги для одної швальні — за безцінці шие! Була у мене зі своїм старшим сином, що приносив показати мені свої малюнки. Молодий у одного огородинка на службі, чи там на науці. Бідна вона, а така інтелігент-

на! Я подарував їй п'ятсот франків на рік. Що робити?

Не признається сердешний, що він у цьому готелі, де від літ займає скромні місце сардому кімнатку, вже до десяти років працює. Дрібниця. Адже в нього є кілька тисяч сіль десятих землі, покищо під богами кою займаючи. Та це вже не дитяча триває...

— А знаєте, — говорить йому — мене сьогодні була вдова по Герізі Савинчеві, а дорученням від когось там хотіла сказати, що вся моя родина горює за того, що я, з діла прадіда артиста, хлопського народу пристаю, своїм знеславаю.

— Ну і розсердила мене, каже, і мусів бути негречний і попрохати, щоб бі йшла з Богом.

— А знаєте, що в мене сьогодні в христосуватися і Степанівський і Кушнір, і навіть мені фіялок приносили. Наші земліки добрі! Та що ми тут бачимо дити! Ходімо до мене на гору, покажу дещо.

Ідемо до вінди, при чому на показує доручення, щоб прийняв собі чорною кавою й лікером.

В кімнаті ще не застелено і вже на дореві неприємно, бо він горюватиме почка, що ще не була ні на одній татках.

Незабаром служба приносить йому відходити; ми тепер самі та своїми.

— Хочу зробити вам привітання з цим святом. „L'Ukraine“.

вуміння... І національні втрати можуть бути джерелом політичної сили. Джерелом ренесансу багатьох європейських держав були їхні втрати на війні і після війни. Без сумніву розмах польської національної енергії, який сприяв такій болючій втраті в українським національним організм, стане — і вже є! — початком його регенерації.

Тому в контраст між українською дійсністю і сьогоднішнім Святком повинні йти теж і наші святотні побажання. Не час на те, щоб навіть оклик Христос Воскрес! був лише святою чи приватною фразою!

Христос Воскрес!

Це повинно означати, що бажаємо собі перш усього національної обнови;

що залишаємо особисті й партійні свари і бажаємо собі зєднання в одну національну суцільність;

що цим окликом хочемо всіх українців, де вони не житимуть, бачити в одній національній спільноті;

що єднаємося навіть з тими, які відступили від нашої віри, однак у глибині своєї душі українцями бути не перестали.

Словом, що бажаємо собі перемоги Добра над Злом бодай в українській дійсності!



ВКЛАДНА

місячно зол. 5.—

ПРЕМІЇ

по зол. 500.—, 250.—, 100.— і 50.— за постійне оощаджування

ПРЕМІЇ

СПЕЦІАЛЬНІ

за витревалість в оощаджуванні

КАПІТАЛ

по 9 і пів роках дасть зол. 600.

КЕДРИН.

Поступ консолідаційної ідеї.

Гасло „консолідація“ впало уперше під адресою нашого громадянства у новорічному числі „Діла“ 1. січня 1937. року. Консолідацію і працю ми проголосили як найперше завдання всього українства у Польщі та в діаспорі. Пригадуємо собі, що той наш поклик викликав тоді на сторінках різних українських часописів, виразників різних політичних груп або течій, більше насмішків, ніж прихильної оцінки. „Діло“ — мовляв — викидає нову штуку: розчарувавшись у „нормалізацію“ висуває нове матице слово, яке має стати спасителем народу — „консолідацію“. Факт, що те гасло появилось у нас після того, як у грудні 1936. року „Діло“ підкреслило свій загально-національний і незалежний характер та вперше виступило з критикою „нормалізаційного“ періоду, —

ті українські чинники, які тоді не підходили до наших слів з доброю волею і схильні були добачувати за ними якусь скриту тенденцію, підозрівали і в консолідаційному гаслі якийсь політично-тактичний хід і то для цілей якогось внутрішньо-українського розрахунку. Час діяв проти тих підозрін та у користь гасла консолідації: у користь чистоти того гасла і його політичної доцільності у найширшому національному зміслі.

Ось уже у четвертому з черги святочному числі „Діла“ появляються міркування на тему консолідації: у минулорічному різдвяному та великодному числі та в цьогорічному різдвяному. Закінчили ми ту останню свою статтю сумовитим запитом, чи наш різдвяний консолідаційний поклик лунатиме з тм самим успіхом, з яким лунав у минулому році — у попередньому великодному і різдвяному числі „Діла“...

Вертаючися сьогодні до тієї самої теми кажемо відразу: відкидаємо геть песимізм в оцінці реальних можливостей консолідаційної акції! Не буде в наших нинішніх міркуваннях

місця для сарказму під адресою п'ятого українця від непамятних часів гону — остогиджувати собі взаємно життя. Далеко ще до тонів тріумфу, булоб теж смішно казати про консолідацію, як довершений факт тоді, коли нема ще ані ніякого міжпартійного порозуміння, ані внутрі УНДО не зліквідована поважна і найбільш суттєва різниця думок (дарма, що дехто вічно намагається ту різницю легковажити та зводити її до „особистих поррахунків“). Надто добре орієнтуємось не тільки в загальних рисах української дійсності, але й у її ріжнородних деталях, щоб не бачити того зла, що є.

Однак саме тому, що знаємо нашу дійсність, і то не тільки ту, що проявляється у так мовити формально-правному стані, але і в атмосфері, у настроях та в заходах, що не викликали ще зі стадії ініціативних міркувань, можемо твердити, що ідея внутрішньої української національної консолідації промостила собі вже шлях крізь гущавину найбільших сумнівів та недовіря. Коли не зважуємося ще казати, що наводимося напередодні українського маніфестаційного консолідаційного акту, коли допускаємо навіть можливість, що прийде ще до жалюгідних виявів розбіжності там, де вона не повинна бути, то проте сьогодні вже не сумніваємося, що поразка чекає не тих, які до консолідації змагають, що висунули її як оздоровлююче гасло і засовують собі, навіть вона потрібна і як повинна виглядати, але тих, які бачать на її шляху тільки самі труднощі. Натиск українських долів, які під впливом нинішньої польсько-української та міжнародньої ситуації пруть до консолідації, такий великий, що всяка політ. група, яка ставить до консолідації неохоче чи вороже, ризикне затратити весь свій політ. кредит. Доли не розуміють цієї ворожості інакше, як острах за власні ідеологічні, партійні чи гуртові монополії впливу.

Одним із найприкріших явищ не тільки у громадському, але й у приватному житті людини — це непорозуміння, яке частенько переходить у трагедію помилок. Давня річ, що вже близько п'яти років йде у нас дискусія на тему консолідації і все ще можливі такі непорозуміння, з якими стічаємося. Ось недавно читали ми у „Свободі“, що „справа консолідації стала просто причиною для продовжування всіх старих особистих і групових українських політичних поррахунків“. Дивний підхід автора тих слів! Просто класичний приклад злої воли і тої прикметної української владі ризику: чи випадком земляк, який піддає якусь думку, не має другої думки скритої, чи випадком він не хоче когось підвести і зробити якийсь свій інтерес? Ота підзорливість доводить до того, що такий дискусант не пригадується над позитивними аргументами земляка та не намагається йти за ходом його думок, тільки всі його

РИЧАЛТОВІ Д Е Ш Е В І
ЛІКУВАННЯ ВІД 1. ТРАВНЯ Зол. 155.—
Інформації:

ІВОНІЧ-ЖИВЕЦЬ 33—63

дися, поки виходив її публікацію, а все ж виходив!

І з радісним обличчям дає мені часопис з цією статтею.

— А тепер хочу вам щось показати.

І відсунув велику картину — український степовий пейзаж зі сакраментальним козаком на коні та з могилою.

— А це я для митрополита Шептицького заказував. Як вам видається? Вдатне?

А потім з дитячою рухливістю підходить до столу і показує мені свою компілятивну історію українського письменства у французькій мові, а далі збірник копій усіляких мап історичної Європи з XVII—XVIII. ст., на яких зазначена Україна. І все те робить з дитячим захопленням, якби хотів перелати на мене всю свою радість, всю енергію свого оновленого духа, який відчув зов предків, що вже в XVI. ст. своє ім'я записали на сторінках нашої історії.

І я молодію вкупі зі старим юнаком і чую живу нашу історію, забуваю про дійсність, намагаюся жити в померклій давнині, коли сотні таких Тишкевичів на вістрі мечів несли перед Європою ім'я нашого великого народу і пресвітлої правдивої віри.

— Ну а смішна та пані Сенкевичева... Ось цей факсиміле протестаційного документу проти Люблінської унії! Чи не бачите на ньому між першими підпису мого предка Тишкевича? А вона плаче мені нісенітницю про... Та нічого це.

Ми нагадали чорну каву, що вже цілком остуділа, і мусіли задовольнитися самим ліком. Пізніше того, як ми п'ємо лікер, старий

молодик розгортає передімною широку картину своїх задумів.

— Мушу довести до того, щоби в Льозанні повстала наша дипломатична школа.

— Мушу в Римі при вході на Монте Пінчіо проти французької академії мистецтва створити нашу академію.

— Мушу...

За той час льокай приніс перші білетти гостей. Треба було зіхати відно до салі.

Гості сходяться з математичною точністю — хто у смокінгу, хто у френчі, пані у бальних сукнях.

Господар витається широко, як це зуміє робити тільки українець; вештається, заговорює до цього й того, а вже найкраще вміє заходитися коло пань. Справжня лекція привітливості.

Дають знати, що обід готовий.

Входимо до зарезервованої невеличкої салі. Стіла, як звичайно, прибрані квітами, посередині пишеться сакраментальна баба.

За обідом, при добромуніні, пішли тостів і побажання гостей-чужинців на адресу оновленої нами української держави, про якої багатства між ними ходили легенди.

Після довгих-предовгих років забуття Україна ставала перед Європою як молода царівна, що святкувала свої заручини з Волею. Перед очима уяви зринала казка.

Як я раював у тій хвилині! Як інтенсивно переживав свято Воскресіння — справжній Великдень!

І чому цей Великдень був тільки раз. Чому вже на Зелені Свята обрив України заводили чорні хмари? Чому всі дальші великодні свята стали для мене днями жалоби?



аргументи гуртом вважає лише параваном для закулісної політичної гри. Очевидно, що при такому підході всяка дискусія вривається.

Чи не лише підходити до справи в той спосіб: 1) міжнародний і польсько-український і московсько-український відтінки диктує потребу можливо найбільше зважити наші внутрішні спори, можливо найбільше зважити площину внутрішніх українських суперечок; 2) існують такі гурти в українському громадянстві, різних світоглядів і навіть різної партійно-політичної приналежності, які не тільки ліквідувати між собою стару особисту ворожнечу, але й знаходять якість площину для позитивної полагоди різних конкретних справ; 3) всі погоджуються з тим, що такі сходини й розмови повинні ініціювати кермуючі політичні кола і всі з жахом стверджують, що сьогодні такого об'єднаного політичного осередка — нема. З тих трьох правд логічно виходить висновок: треба пригадуватися над причинами, чому саме нинішній політичний провід не може тієї нормалізаційної акції перевести, які причини стоять на перешкоді і що треба зробити, щоб ті перешкоди усунути.

Всякий інший підхід доводить до затемнення консолідаційної проблеми. Ось нпр. читаємо у тій самій газеті таке: „Так само правляча група в нинішньому УНДО, як і більшість „внутрішньої опозиції“ знає, що ніяка консолідація у нас на міжпартійній основі неможлива“ читаємо в одній газеті, при чому автор доводить, що нпр. між католицькою УНО і УСРП або між демократичним Союзом Українок та фашистським ФНЄ нема нічого спільного. Консолідація — мовляв — має тільки тоді вагість, коли базується на програмовому порозумінні, а воно у нас неможливе.

Признаємось, що такий хід думок нам чужий і трохи незрозумілий. Підозрюємо у ньому грубе непорозуміння: ніхто ніколи не твердив, що під консолідацією треба розуміти створення якогось такого верховного політичного чинника, який 1) був би зліпком різних українських політичних партій, груп і течій і 2) провадив би практичну політику та за неї відповідав би. Це — очевидно — річ неможлива. Але з того, що наше громадянство партійно-політично та взагалі ідеологічно адиференційоване, не виходить, що існуючі різні політичні партії і течії мусять вести з собою таку перманентну війну, за якою не видно світа. Припинення взаємної безоглядної боротьби, такої, яка не рахується з методами створення відповідної атмосфери для того, щоб різні партії і групи виступали від випадку до випадку, від події до події, разом, одногласно. Вважаю що таке міжпартійне порозуміння цілком можливе, що воно не порушило б у нічому ані ідеологічної чистоти та організаційної самостійності окремих груп партій і течій, ані теж не позбавило б їх права ба навіть обов'язку, далі боротися за свої переконання. Давніші компроміси торкалися мандатів, репрезентаційних становищ і т. д. Нинішній мав би на увазі лише — національну оборону. Не треба нам компромісу між програмами, треба нам порозуміння у таких справах, що їх признають всі групи, нірі своїм програмам. Перевести це — річ тактичної зручності. Хто її не має, той мусить до цього призначитися. Кожен порозуміння це компроміс. Компроміс є теж порозуміння — деяких річей не порушувати, щодо деяких заповнити собі пальну руку, деякі спори признати засадничими, які існують далі й інші — адіквалітати. Класичний приклад компромісу бачимо на польсько-ні-

мецькому спорі. Нема взагалі у світі спорів, яких не можна вирішити! Найбільш непримирний доктринер, коли проявляє добру волю — може дійти до згоди зі своїм згодним противником, оскільки — очевидно — той противник не займає янго і славно, що єдина для нього згода — свого „партнера“ проковтнути. Хто не признає тих правд, той не признає політичної мови.

Питанням компромісу безумовно є теж — особи. При маніфестаційних актах національної консолідації таких, в яких одностайний національний фронт виразно наверх проявляється, що має — очевидно — і своє політичне значення, як вияв української сили, у таких актах мусить бути такий провідник, якого особа не давала притоки до маніфестації — розбиття. Такі прецеденси у нас уже були: нпр. маніфестаційний акт збірної пошани для Митрополита при чому дійшло було до жалюгідного підкреслення, що існують в українстві непримирні табори, дарма, що обидва вони прийшли до Митрополита з такими самими словами. Був це жалюгідний вияв українського роадору, але скидати всю вину тільки на тих, що від спільної делегації відійшли, було несправедливо. Скрегітливий тодішній дисонанс підкреслює лише те, що у нас нема сьогодні такого активного політичного провідника, якого моральний авторитет зовнішнього репрезентанта признавали різні групи громадянства, навіть ті, які політично могли б його поборювати і в політичних справах оголошувати своє „вотум сепаратум“. Ствердження цього факту нічим особі тут не образжує, — цей факт належить до нашої політичної дійсності. Очевидно, під натиском чужопартійної опозиції ніхто своїх провідників не змінює. А проте цієї справи з погляду престижу теж розглядати не можна: ось нпр. великобританський міністр закорд. справ Іден відійшов після безпосередніх атак на його особу італійської та німецької преси, які вніможливили, щоб він перевів до міжнародного порозуміння, яке після його відходу вже частинно перевели. Порушена справа належить може до найбільш драматичних і делікатних справ нашого політичного дня, але оминути її не можна. Коли мова про те, що консолідація необхідна, то мусить бути вирішена справа, хто її може перевести.

Свідомі цієї сумної української дійсності, загально-національної та міжпартійної, свідомі факту, що так склалося, що нема політичного чинника, який скликав би представників різних партій і груп для обмірковування конкретних справ, (ніде не сказано, що в усіх справах можна і треба обов'язково домовитися, можна інколи задовольнитися виявленням становища всіх учасників розмови) — ініціатива таких розмов і зустрічей виїшла зі світа української преси, тої преси, довкола якої гуртуються різні групи громадянства з більш-менше ясним ідеологічним чи партійно-політичним обличчям. Очевидно, і в світі преси нема ідилії, а проте свідомість небезпеки, яка грозить просто національній екзистенції в нинішній ситуації від внутрішнього распрі, була у нашому журналістичному світку така сильна, що в останній часі ми були і є свідками сходин, коли за одним столом засідають люди, донедавна ще особисті вороги. Затратилось почуття необхідності спору, скріпилось почуття необхідності згоди. Очевидно — особиста приязнь чи ворожнеча не перерішує ще взаємні на ті громадсько-політичні, але те почуття потреби взагалі стрічатися і спільно різні справи дискутувати мусило довести до рішення — припинити полеміку несуттєву, припинити теж усякі взаємні особисті лайки.

Таке підложжя і така генеза пресового порозуміння, що його підписали в редакційній хатинці „Діла“ два дні тому представники кількох українських періодиків, тих, які гуртують довкола себе або певні ідеологічні течії, групи чи навіть політичні партії. Цього порозуміння не можна ані легковажити, ані перецінювати. Не є це порозуміння між політичними партіями і тому воно не має компетенції відповідальних партійних органів. З другого боку це порозуміння охоплює цілу низку газет, які мають величезний вплив і на прилюдну опінію і на хід партійно-політичних справ та все наше зорганізоване громадське життя. Те порозуміння не тільки не викликає взаємної полеміки, але й надає взаємне необхідне там, де вимагає цього оборона своїх поглядів, згідно з напрямком кожного дотичного часопису. Зате всі часописи, що підписали порозуміння, зобов'язалися вести взаємну полеміку так, щоб вона нітрохи не шкодила справі співпраці на ширшій всенародній платформі.



мі, іншими словами — щоб полеміка була стільки добросовісна і така пристойна у формі, щоб люди, які її ведуть, могли в кожній зливині сісти за один стіл і говорити про призначені спільним добром та загроженню спільною небезпечкою. Цю потребу сколотило у нас крестних важливих випадках порозуміння стверджує в окремій точці і в цьому йде і собиша вага.

Коли приглянутись спискові часописи, що підписали порозуміння, відразу звертає увагу два моменти, один позитивний і один негативний: Позитивний той, що у тому порозумінні найшлися часописи (ідеологічної групи партії, течії), які ще недавно вели найбільш безпартійну боротьбу, яка саме не рахувалася з ніякими допускальними чи недопускальними межами та які навіть засадничо виключали в себе будь-яку співпрацю на якомунебудь полі. Зате порозуміння ліквідує таку нестерпну полеміку і нехить до якоїнебудь співпраці на обома крилами греко-католицького табору між ним та „Громадським Голосом“, УСРП і між „Новою Зорею“ та „Українськими Вістями“ і між „Ділом“ та „Новою Зорею“, „Бескидом“, „Жінкою“ чи „У. Вістями“. Звичайно відрадиним фактом є причетність цьому порозумінню „Вогні“, органу ідейної групи української молоді.

Зате прикро вражає відсутність у тому порозумінні цілого пресового концерту „Діла“, Тиктора, офіційного органу УНДО „Діло“, симпатичного тижневика „Надія“, пресового „Нового Села“ та націоналістичного „Голосу“. Справа приналежності цієї сутності „Свободи“ є справою тією важливою з внутрішніми відносинами в УНДО та з питаннями широкою вже чисто політичної взаємності, тому вона покищо відкрита. Треба теж зрозуміння і вирозуміння для інтересів цього пресового видавництва, яке пов'язано тісно з ніякою політичною групою чи ідеологічною течією та бажає зберігти свій інформаційний характер; інша річ, що в наших часах та зокрема українських часах на довшу мету можливе. Націоналістична преса типу „Голосу“ займала якесь місце в новини до проблеми консолідації, воно примирне: маємо враження, що воно більше на непорозумінні, ніж на догоді. Завжди твердили і надалі твердитимуть українським консолідаційним табором, який був би вряди-годи та узгоджували б цілі і конкретних випадках, від події до події, це і для націоналістів і соціалістів і для республіканців і монархістів! Немає тільки для тих, які викликають сумніви в своїй політично-організаційній чи пресовій залежності, у першу чергу для членів якого роду радянської.

Гадаємо, що це наше пресове порозуміння, яке можна назвати „малою консолідацією“ — це гарна і приємна несподіванка для українського народу на Великдень 1938 року. Це раз доведе, що кожна здорова і розумна людина може собі шлях крізь військові сили та кожна розумна думка мусить бути час і змогу, щоб перемінятися в реальну ідею консолідації здорова, думка про спільний український національний фронт — і тому вона пускає шораз глибоко врізно, що того коріння не виривати ні бурі.

КУПИТЕ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА

Межи ними зузуля, межи ними синяя,
А прилетів сокілко, а прилетів синевий.
Осі пташенки розігнали, зузулю си сподобав.
Просилася зузуля, просилася синяя:
"Пусті мене, сокілку, пусти мене, синевий".
А я тебе не пушу, аж ті вірце розпушу".

logal

Величезні походи з найрізноманітніших костюмів та машкарах сунулися по київських вулицях з транспарантами, з потворними опудалами, з величезними карикатурними поставами. І майже на чолі кожного походу карикатурні постаті грубих брудних патлатих політиків з пляшкою горілки в гаманці грошей і

Вечная Воля Памяти!

Розчинено двері і заблищав потемнім світлом та золотом жінок і дітей глибокий храм, і хвилями покотилася відкоєм вірних на святочне привітання свого Владими Черни.

Львів
Пасаж Миколая

На грані.

Після всевітньої війни почалась для людства нова епоха, якої одні дожидали з великою тугою, бо тоді як оптимісти сподівалися по ній багато добра, були й песимісти, що не надіялись від неї нічого. Були ще і треті обсерватори, що придивлялися з холодом на все те, що твориться після війни. Ці розсудливі обсерватори намагалися раз-у-раз вхопити властиву нитку історії і шукали властивого підкладу перемін у сучасному світі.

Одне можемо сміло сказати, що ми розчарувалися зовсім. Песимісти не були цілком праві, бо нема ніині багато доброго на світі, одночасно не можна сказати, щоб ситуація була погіршилася.

МЕХ. КООП. ПЕКАРНЯ

„Золотий Колос“

у ЛЬВОВІ, ВУЛ. ЯНІВСЬКА 77. ТЕЛ. 5
бажає своїм відборам

Веселих Ст

Центросоюзу, Масслосоюзу, Народній Торговлі, Пенітоних Союзу та всім своїм Відборням
щирі побажання **ВЕСЕЛИХ СВЯТ „Христос Воскрес“**

базис **Механічна фабрика паперового опакуння** **ТО-П** **Міхала Атаманик і Степан Мури**
і **фабричний склад паперу** **Довг. вул. Гоголівська ч. 36. — Тел. 283-67.**

Oh, to, to, to...

окви від жасни

котрі їх хотіли розігнати за дещо
ють:

„А кривого танцю. Зіли хлопці вилікіри не злупили. Зуби поломали."

Хлопці затачують на них
дівчата роблять козесо, звертають
досередини, а лицем назовні і танцюють
кривого танцю". Розізналися і по
"звено" і дівчина далеко подала на
Сміх і веселість.

Ще пригадали собі дачі.
Розділилися на дві частині. Виско
Одна частина стоїть, а друга (як раз)

і співає:
«Едзі, едзі пан Жельман; едзі, едзі
Едзі, едзі вшитка Жильманова радзі»

Друга частина стає, і співає:
„А чого хце пан Жельмин, а чого хце пан Жельмин“

Друга частина іде і співає:
Красні панни пан Жельмек, красні панни

Красни панни виштка жылыны
! Пуд якi двур пан Жельма. 1918

II Пуд сломани пан Жельма від

Пуд сломани вшитка Жалост
I. А ми пани не мамо, пужа

Наша панна не доросла, як

Друга частина дівчи
співає:
... пан Желамині ...

11. Еда, еда, паша
и все так, як переводше. даша

Частини запасові до жнивних машин.
під усягу шановним кл. боробні!

поручаємо

відомі з доброти і загально вживані

Машини і Приладдя Рільничі

теж

Спальні Мотори

марки К. О. С.

із нами репрезенто-
ваних фабрик:



УНІЯ Союзні Фабрики Машин,
длян. А. ВЕНТЦКІ, С. А. в Грудзьонцу
Кароль ОХСНЕР і Син, Фабрика Новіт-
них Помп і Спальних Моторів, Бельско
на бажання оферти. — Цинн фабричні. — До-
става шора і докладна.

Добельсько-Волниська Централь Машин, Спілка з о. відп.
ул. Львівська 55а ЗАМОСТЬ тел. 128
Власна відливня заліза і криці.

З кожним роком зазначаються на овиді зма-
гання людства до добробуту та щастя два проти-
легні шляхи.

Перший, це крайній практичний матеріалізм,
що природно заперечує існування Бога, другий
— ідеалізм, що його намагається всеціло охопити
і організувати католицька церква, яка саме
будує все на існуванню Бога як Найвищого
Творця всесвіту, та християнській етиці, як нор-
мативному чиннику в усіх царинах життя.

Ці дві протилежні системи роблять усі за-
ходи, щоб поволі, але послідовно, захоплювати
щораз більші маси людей, які мають стати на-
проти себе до рішального бою. Вся нервовість,
що П відчуваємо на кожному кроці у політиці,
в економії, всі психічні змагання людських збір-
кот, яких ми є свідками, мають своє джерело са-
ме у настрою вічних перегонів тих двох вели-
чезних груп людства, що взяли собі за ціль у-
шасливити його на довші віки.

Буває не раз враження немов би ті дві вели-
чезні людські збірноти, навіяні двома різними
світоглядом, добігали вже ось-ось до грані, на
якій мусить розігратися смертельний бій за
владу над міліонами душ.

Доходимо до найнебезпечнішого закруту
в історії людства; інстинктивно відчуваємо, що
такі епізоди, як еспанська війна, неуступливі до-
магання німецької нації, величезний розмах іта-
лійського народу, навіть японсько-китайська
війна, це тільки дрібні приклади, як розряджу-

ється наелектризована атмосфера і що вони по-
переджують страшну й необчисленну в наслід-
ках розправу матеріалізму з ідеалізмом.

Надходить Великдень і люди старим звича-
єм складають один одному ширі побажання з
нагоди такого свята.

Якіж бажання будуть для нас найбільш
підхожі як громаді? Хай у сериїх усіх укра-
їнців дозріє, закріпиться та знайде найтеплі-
ший захист переконання, що нема українцям
їного шукати в матеріалістично оформленому
світі. Нехай дозріє в переконанні кожного ук-
раїнця свідомість, що даремне будувати яку-
небудь національну збірноту без признання
прематії духа, що проник всесвіт від початку
його існування аж до його кінця. Без духа не
оживотворимо національних сил таких потріб-
них для всілякої вищої мети.

Хай при цьогорічному Великодні кожний
свідомий українець зясує собі, що тільки під
ідеєю загальної любові і при внутрішній дис-
ципліні християнського світогляду, що при-
знає велику ідеальну силу потрібну для вирів-
няння наших національних хиб, можливе буде
створити цей величезний психічний потенціал,
потрібний українському народові в сучасну
хвилину.

ОРИГІНАЛЬНІ АНГЛІСЬКІ П Л А Щ І — не промакальні
РАГЛЯНИ І УБРАННЯ — першорядно виконані

ПОВШЕХНІ СКЛАД ОДЗЕЖИ Львів
Пасаж Міколаяша

Д-Р ВОЛОДИМИР КОЛПАЧКЕВИЧ.

На тисячлітньому шляху.

Думки в 950. роковини хрещення Руси-України.

Є події минулого, над якими за довгих де-
сяток літ люди перевели так багато дослідів, та
про які висказали так багато думок, що зібрав-
ши всі ті твори, ми склали б бібліотеку, одну з
найбільших світа. Проте про них неначе ще ні-
хто не сказав і ніколи у майбутньому не скаже
останнього слова. І тому, коли розгортаємо та-
ку проблему минулого наново, вона кожний раз
стає для нас така ревеляційна як актуальні по-

дії сучасної дійсності. Бо розуміння подій ми-
нулого полягає на усвідомленню собі їх значін-
ня для сучасності, отже на оцінці їх критерія-
ми даної епохи і середовища. А за кожний раз
інша буває перспектива, з якої ми оті події ба-
чимо, та інші своєрідні, створені живим життям
критерії, якими оцінюємо їх значіння і далеко-
сяжність.

Саме одна з таких подій нашого минулого,
що має завжди велику емоціональну силу, це
хрещення Руси св. Володимиром у 988 р., яко-
го 950-літній ювілей припадає саме цього року.
Серед сучасних духовних течій, безбожництва з
одного, неопоганізму з другого боку, та ама-
гань до основного перетворення політичного і
суспільного ладу світа, ця подія набирає осо-
бливого значіння, тим самим вимагає теж і від-
повідного навітлення.

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

БАНКАЄ СВОІМ ПОСТІЯНИМ ГОСТЯМ
ВІДОМІЯ РЕСТОРАН

Бізанца і Пікавса

Львів, РИНОК 17.

„часу панну“... „пуд деревляни двур“, а лю-
ди не хочуть дати. Аж, коли „Жельман“ бере
„пуд золотий двур“, тоді люди віддають і спі-
вають:

А ми панну вже маємо, понагакуб віддаємо,
(пуд такий двур віддаємо).

Наша панна вже доросла, на корках сі вже
піднесла,

Баче личко як яблучко уміте.
„Жельман“ забирає дівчину і забава знову
зачинається від початку.

Старі люди слухають і кивають головами.
Вони знають, що це той самий Зельман-жид,
котрий арендував церкви на Холмщині, приїз-
див відмікати на Великдень церкву і брав за
це данину. Люди це запам'ятали і співають по-
польськи „Жельман“, а по українськи „люди“
відповідають.

Вже вечір. Треба вертатися до дому. На
закінчення заспівали Грицеві Мазуркові і Ос-
тапові Настуні:

Положим дощину вербову, вербову!
Чес нам, дівчата, до дому, до дому!

А ти, Настуню, привустань, привустань!
Прийди Грицуню, привитай, привитай!

Принеси віночок з кадила, з кадила,
Живи Настуня здорова сходила!

Вона ему дає золотий перстенець, перстенець,
Бо то Грицуню Настуні коханець.

Всі розходяться, молоді і старі. Молодь
буде чекати до свята, або до неділі. Діти бу-
дуть шовечора бігати на цвинтар і бавитися
з старі. Традиція живе, але помалу забу-
вається.

А на Великдень три дні ціле село буде бі-
ло церквя. Потім все скінчиться і буде зно-
вусто біла церква до великого посту.

Тільки на „проводи“ старі справляють по-
манам по прелакх, а по „обіді“ пригадають

собі давні часи і забавляться до вечора біля
церковці з попом, дяком і старостою (стар-
шим братом, найстаршим чиним у церкві). Бу-
дуть співати ці самі пісні; і „кривого танцю
затанцюють“, і „квочки“, і „коріння“, бо „не
треба старого звичаю забувати“. А церквя
стара дивиться і слухає. Вона пережила не од-
не покоління. Тепер стоїть часом замкнена з
повибиваними вікнами. Чекає ліпших часів.

Фель Васильюк.

Великодні забави і ягільки на Холмщині
такі самі, як всюди в українських землях.
Тільки на Холмщині, Підляшші і Поліссі спі-
вають їх з приходом весни (в Галичині лиш на
Беликдень), як у давних часах, а на Великдень
і проводі також. Ці весняні пісні колись дуже
давно заступали весілля. Томуто деякі ягільки,
як нпр. тут „На церковці криж...“ пригадує ве-
сільну пісню, яку співають в часі „посаду“
„за стіл перескочив“.

Інші ягільки або подібні, або такі самі,
які співають в Галичині. „Сидить дрімля“ по-
дібна до галицької ягільки „Вставай діду...“
(М. Миханько: „Ягільки“, Львів 1922., ягілька
24). Ягілька „Ой, там в полі стіжочок...“ спі-
ває про зазулю подібно, як галицькі ягільки:
„Ой, не куй зазуле...“ і „Ой, ти дібріана за-
зуле...“ (М. М.: „Ягільки“ ч. 7, і 13.). Ягілька:
„Посієм горошку три стручки...“ зовсім подібно
до галицької ягільки про горошок, навіть є
ті самі звороти: „три стручки“ і „чотири“,
„щоб ся молодичі женели“. Про горох співа-
ють і інші галицькі ягільки: „Ой мамуню, горох
кочу...“ і „Я кожному парубкові дам гороху по
стручкові...“ (М. М.: „Ягільки“ ч. 27, і 32.). Холм-
ська ягілька „А сиділа квочка...“ також як га-
лицька „Сиділа квочка“ (М. М., Ягільки, ч. 19);
ті самі звороти є тут і там. Нпр. „білі ручки...“
лиш писати, або „чорний вочі...“ на діляки

моргати“. Коротка холмська ягілька „А криво-
го танцю...“ є подібна до ширшої галицької
ягільки „Ми кривого танцю...“ (М. М., Ягільки,
ч. 6.). Ягілька „Жельман“ то ще прислов'янська
ягілька. Її співають з архаїчними словами не
лише в Холмщині і в Галичині та в цілій У-
країні, але і в полудневих славян над Дунаєм
і т. д. Ця ягілька має також весільний характер.
Вона була давно-давно перед жидом Зельма-
ном з панщини аж згодом в П зміст всадили
поняття жидів з панщиняного лихоліття.
Холмська ягілька „Положим дощину вербову...“
подібна до галицької ягільки: „Соснова кладоч-
ка лежала...“ (М. М., Ягільки, ч. 16.).

Мелодії холмських ягільок і галицьких
так само і весільних обрядових пісень дуже по-
дібні, майже такі самі.

Холмська українська мова мало різниться
від української літературної мови. Різниця го-
ловно лише у вимові голосівок (о = у як і на
Підляшші „жунь“, а властиво уо, то знала в
літвістичі зміна), є = я як і в Галичині, а та-
кож „сі“, „пець“ тощо. Деякі слова і звороти
якби живцем взяті з якого нашого галицько-
го села.

Кожне село в українській Холмщині має
багато пісень, деякі дуже гарні, як нпр. і тут
записана ягілька: „Ой там в полі стіжочок...“,
дуже гарна паралель між сивою зазулею і
„сильеньким сокілком“ та „молодою Гандзу-
нею“ і „молодим Васильюком“. Цікава тут
рівність звороток і ідентичність висловів в о-
бох рівних собі частинах ягільки.

Українські селяни і в Холмщині, подібно
як і в Галичині розумні, ческі, працьовиті, за-
гально — як це вже і всі ми і чужинці ствер-
дили на 100% вартісні і ліпші від польських
селян, що не мають тої фантазії які музичного
амсту.

Весняні новини

в париській БІЖУТЕРІЇ, шпирянцях ТОРІННАХ, ПАРАСОЛЬНАХ і ін. перунах християнська фірма

„Bijou“ — Тадей Слвінський
Львів, ул. Нілінського 2.

На Україну, подібно, як і в інші краї християнство прийшло та добуло собі там перемогу тільки після затишної та затишної боротьби як реакція проти існуючого там споконвіку ладу, а передовсім повіря і вірувань. Його остаточна перемога, що заключалася в визнанні його державною основою установою, приносила з собою зовсім нові форми життя. Передовсім християнство, як новий світогляд вносило нові правні та етичні норми і спричинило обмеження необмеженого досіль деспотичного, королівського (княжого), справді в повному слова значінні „тотального“ самовілля. Правда, це обмеження не було формальне, спертє на законних приписах, воно мало зовсім інший, чисто моральний характер. — тим не менше воно було справжнє і дійсне. Етичний наказ людяності і справедливості в ім'я любови ближнього і „боязни“ Божої був для людей тієї епохи, проникнутих глибокою вірою, всеж поважною гальмою в їх нахилах до самоволі і насильства. Моральний, не формальний характер, наказів християнства мав очевидно також свої світла і тіні. Безумовно корисний був такий стан, що в тих часах загальної війни та неупорядкованих відносин християнство не сплутував сухими приписами і постановами індивідуальної ініціативи і свободи тих людей, для яких сильна влада була необхідна, аін ставав шкідливий, коли володарі забували про вантаж християнських обов'язків і по давньому хотіли вживати своєї „тотальної“ влади.

Легко розуміти, що такий засадничий переворот, така зміна цілого світогляду з поганського на християнський, — це не могло довершитися з дня на день, тільки, що це було вислідом і закінчення задалегідь приготованої та десяти, а навіть сотні літ веденої акції. І справді в історичних джерелах знаходимо, починаючи навіть легенду про св. Андрея та заснування Києва, у перших починах української державності, згадки про поширення християнства на Україні. Вже між дружинниками Олега та Ігоря знаходяться християни. Ім навіть потурбують, їм дозволяють складати присягу згідно з їх вірою та збиратися в християнській церкві в Царгороді. І не могло бути інакше. Часті, хоч воєнні взамини України з

стіанським Царгородом не могли не витиснути християнського тавра на поганських варягах. Не могло обійтися також без поганської реакції. Коли вже християнство зробило такі поступки, що прихильників та віроісповідників своїх найшло між особами панівного роду (бабка св. Володимира св. Ольга була християнка) літопис розповідає нам про конфлікт між поганським та християнським світом, про спротив варяга-християнина принести поганству криваву жертву зі свого сина, та про його мученичу смерть.

Сьогодні знаємо також, що на землях української національної території християнство поширювалося із двох культурних осередків. Не тільки з грецько-царгородського, але також з великоморавського, області, де діяли славянські Апостоли св. Кирило і Методій. Коли життєпис св. Методія згадує, що він у своїй місійній діяльності зайшов аж у край вислян, де безуспішно бажав охрестити князя „на Віслах“, що був „сильн вельми“ і „ручашся християном“ — то зрозуміємо, що шлях у той край „вислян“ провадив з Морави через край хорватів, які заселяли десь нашу сучасну Лемківщину, та що св. Методій певне не поминув нагоди засіяти перші зерна християнської віри в краю отих хорватів.

В усякому разі не можна забувати, що в старих бенедиктинських кляшторах м. і. на Лисцю і Тинцю аж до XVI. віку відправляли ті черці богослуження за славянським обрядом, та що щойно тоді Рим відібрав їм цей привілей за справою кардинала Гозія.

Колиб прийняти існування таких течій та розуміти, що напрямком славянського обряду, поширюваний з Морави, не витримав суперництва з напрямком, що мав своє осередження в Царгороді, то рік 988. мав би подвійне символічне значіння.

Його символом є дата 988 року, дата події, що намітила українському народові шлях для його тисячелітнього національного життя, так само символічне значіння матимуть цьогогічні горжества для спогаду та прославлення тієї історичної пам'ятки. Їх мета зазначити та пригадати світові, що український народ не має наміру йти з цього шляху, навпаки має намір і сильну волю боронити своїх національних і культурних надбань, зроблених на цьому тисячелітньому шляху, супроти несамовитих, хоч з різних починів і мотивів поведінню проти нього наступів зі Сходу і Заходу. Наш народ, що дав докази своєї біологічної сили, напевне зможе втриматися на своєму історичному ґрунті і не попаде в лабеті „тотального“ варварства сучасного неопоганізму — байдуже якого типу.

СВІТОВІ СЛАВИ АПАРАТ

до ТРЕВАЛОЇ ОНДУЛЯЦІЇ

НАГОРОДЖЕННИЙ
НА СВІТОВІЙ
ВИСТАВІ
В ПАРИЖІ

ПОДАЮ ДО ВІДОМА П. Т. КЛЕНІВ

що вже надійшов замовлений мисю в Парижі до тривалої ондуляції навітряної системи. — Оскільки прикметою апарату є те, що можна його вести з електричним струмом, і без струму. Вже по довготривалій ділянці апарат надає волосся природній звиток кож і льох. Повідомляю також, що під час мого візиту в Парижі і Берліні, я як єдиний спеціаліст з цієї справи знайомився з найновішими препаратами і способами тривалої ондуляції. — Поради даю безкоштовно.

ТЕОДОР КУТКОВСЬКИЙ

єдиний спеціаліст

у тривалій ондуляції

Львів, Сикстуська

пемо пиво, розмовляємо з місцевими людьми. Еластично не вдаємося в нудну балаканину, а спокійно і брутально ставимо одне конкретне питання:

— Як думаєте, — питаємо майже кожного, — чи Чехословаччина не є в небезпеці розпаду?

На брутальне питання завжди дістаємо перше легеньку, вирисовану в іронічній посмішці, а потім таку чи іншу, але майже спокійну і певну себе відповідь.

Кожний чех неподобний до жиди, хочемо вам пояснити, що всякі тенденції і форми про стан умів і політичних пристрастей у ЧСР — це все робота проти демократії, якою чехи дорожать і за яку готові віддати голову. Кожний чехословак з виразно вираженим виглядом лиця відразу черкне та йде, ває найсильніший аргумент: Москва, ЧСР, не дасть покривдити державу та її таврою.

— І ви справді (пане, пане) промовляєте й дотепер якусь вагу до вашого союзника...

— ???

— Гадаємо, бачите, що совітам народів саме тепер як ніколи піддаються трішніми національними рухами, та що брутально рахувати на неї не можна.

— Алеж, пане — переривають нас чехи, вацькі патріоти — усе це брехня, де ж робота, це вигадка. Навпаки, що в цих війнах не було так добре усім народам, як тепер, пане, там армія! Ви розумієте, що воно „руда армія“, її дух, її воля, її сила, проти, скажім, Німеччини, де робітники не мають масла, де Гейтлапо дають усе своє життя за... Рахуємо вповні на нашому союзнику, маємо до цього повне право і відстоюємо.

ГАЗ-МАСКИ І ДЕМОКРАТІЯ

Переїжджаємо наперек цілу Чехословаччину. Погода кращає, люди чехи розмовляють з вами по німецьки. Розмовляють тематичним ходом, співаючи, від волонтерів-продавців банкетів, емо.

Побачити можна багато, а услужливо з вагонів ще вас до того заохочують. Кожний чех із добрим виглядом, з тою на образ бовдюга (пиво годя для чоловіка) обов'язково й обширно розмовляє з вами про господарства і культуру в чехословаччині, кожний німець із Судетів до вас доходить, пояснить структуру і вагу мови, чехи Бати в Зліні, а кожний чехословак, що зустріється Світами, із захопленням розмовляє про стан чванитися фабрики, про протиґазового приладдя.

Інша річ, що ці фабрики дійсно переїжджаємо побіля них і не можемо не сказати: правдиві, прозорі палати з шкільними, гарні білявки в білих фартухах, лампи при столах, та на рум'яні стіни пані червоні числа!

ПЛАЩІ І КОСТЮМИ ЖІНОЧІ

оригінальні моделі

Повшехни Склад Одзєжи

Львів
Пасаж Миколая

РОМАН ГУЧВАНОВИЧ

На німецький Великдень до Відня.

РЕПОРТАЖ (1.).

Варшава-Прага-Відень, квітень 1938.

13. березня 1938 р. на варшавських вулицях голосний від крику газетних хлопців, розмовляючи польська радикальна молодь масово пачки летючок такого змісту: „Рівновага Європи захищена. Німеччина — однією з найсильніших держав Європи і світу, знищилася завершена. Бемо на тривогу!“

14. березня ц. р. на всіх австрійських посольствах цілого світу побіч австрійського червоно-біло-червоного прапора замаяли червоні німецькі плахти з свастикою.

15. березня на фронтоні дипломатичної місії б. австрійської держави у Варшаві повішала вже тільки сама велика пакувата чорна свастика.

А 2. квітня ц. р. б. порт'єр тойж місії обкинув мене погірливим зором і сказав:

— Ви, пане, дійсно журналіст?

— Егеж, а що?

На свята

ВИНА ТОКАЯСЬКІ, УГОРСЬКІ

тільки у винарні

MAGYAR CSARDA

Львів, 2. МАЯ 11 А.

Тел. 235-35.

847 Відвідайте нашу угорську винарню. 1-2

На польсько-чеському кордоні нічого спеціального властиво нема. Дошч студнів, замалі — як звичайно — шатики чехословачських кондукторів і дешеве смачне пиво. Крім того з цього боку трохи військових транспортів, а з того біли, ясні, запашині сади (жоча студнів і злива — заливні) та симпатичні, чемні, говірливі люди. Поза тим і поза чорними трикутниками штемплів у візах, — нічого особливого, хіба, що ті розмови.

Ах, так! Розмовляємо багато, голосно й цікаво. На всіх австрійських двірцях, де тільки зазираємо на довшу хвилину й обов'язково

Влазимо нахабно льорнетами у вікна, й до
утра чехословацьких фабрик зброї, а на при-
мках в купі чехословацьких старшин не ро-
бить це найменшого враження. Усі вони блиску-
ють, чисті, елегантні. Наші пані думають (голос-
но), що у тих старшин велитенькі пенсії.
А поїзд мчить і світить тепле сонце. Дов-
крути весня і гомін; це десь за хмарами кру-
жлять літаки (не видно крізь льорнету знаків на
крилах); у містечках люди їдуть до костелів і
передсвятково метушаться, на скверах стільки
квітів й весняної пестроты, що аж дивно, чому
якось трівожливо й нервово звенить на шаблю-
кових пам'ятниках Масарика короткий, актуаль-
ний напис: Бережіть демократію!

АВСТРІЯ ПОТОПАЄ В ВЕСНІ І В СВАСТИКАХ.

На австрійському кордоні вітають вас у-
мудуровані на чорно, стрункі, гострі, наче ви-
тесані з камяної брили — геїшпаісти.

Підносять руки у пружаних „гітлергрусах“
і докладно проглядають візи. Можна їхати —
гайль!

Дорога через Австрію кипить від зелені і
гітарівської червоно-чорної свастикуватої, роз-
сіяної флагами, парадної і настовбурченої си-
мою і розмахом нової дійсності.

Кондуктор з усміхом приймає від нас шна-
са з закордону і говорить знамениті дотепи:
грубенський пан, що був надрадником у Льво-
ві, згадає із сентиментом Галичину і питає,
скільки ще жидів лишилося у Польщі; а поза
тим усі співають, усі говорять, тиснуться до від-
чинених вікон, і тішаться, що Відень вже не-
далеко. Страшно весело в тій новій Австрії: де не
гайнеш, що не скажеш, асюди міцно й однако-
во: гайль!

Добридень: гайль!

Добрий вечір: гайль!

Контроля скінчена: гайль!

Відень, північний двірець, висідати, до по-
бачення: гайль!

Словом: гайль, всі гайль, усюди гайль, не
інакше, як гайль.

А Відень паніє весною і розцвітаючими ма-
голіями: Закордонні туристи (усі німці з закор-
дону, сиві і беззусі у білих, націоналістичних
панчохах!) заїгаються хмарами і пючі терпке
гойртерське вино, обсервують царське місто у
новім вигляді.

На всіх рогах широких наддунайських ву-
лиць стоїть чорна вартя.

Великий, суворий Гітлер на фантастично ве-
ликих плякатах глядить на рухливій вулиці і
струнко протягує руку.

Нема клаптика землі, де би не було сліду
могутньої, всевидючої і всепередбачливої про-
паганди.

Над містом висять літаки і дзвони: завтра
Відень святкуватиме Великдень, перший німець-
кий Великдень.



ХВАЛЬНИЙ ДИРЕКЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ШПИТАЛЯ
ВП. ПАНАМ ЛІКАРЯМ І ВСІМ НАШИМ ВІДБОРЦЯМ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ бажав

ЄДИНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СКЛАД ЛІКАРСЬКИХ ІН-
СТРУМЕНТІВ, елєктро-мєдичиних апаратів і ветері-
нарного приладдя

Олександр Мацяк

Львів, ул. Валова 27.

Тел. 116-60.

Д-Р СТЕПАН БАРАН.

Від Головної до Загальної Української Ради.

Від розвалу австрійської держави минає
20-тий рік, а 24-тий від вибуху світової війни.
Наша історія в Австро-Угорщині у тих чотирьох
важких у події роках ще одночасно не обро-
блена з відповідним критичним наświetленням і
синтезом, не рахуючи праці д-ра Костя Левиць-
кого, що має здебільша характер історичної
компендії з інформаціями про події і діючих
людей, а не історично-критичного твору. Д-р К.
Левицький — сам часто стояв в осередку подій
і як співдіяч, не мав ні часу, ні спромоги обсер-
вувати і списувати всі факти, та вчинки осіб
з повною об'єктивністю, чи утравляти всі по-
дробіці вже відповідно проаналізованим.

Чи не найменше відомі теперішньому по-
колінню часи масової галицької політичної емі-
грації, чи пак її перший рік 1914/15 та наше
тодішнє політичне життя у Відні. І про це са-
ме хочу подати свої короткі спогади.

Про австрійсько-російську війну говорили
у нас в Галичині ще на два-три роки перед 1914
р., а головню в 1912 р. з приводу австрійсько-
сербського конфлікту, що й спонукало австрій-
ський уряд внести в палаті послів мобілізаційні
законопроекти. Війна вже тоді висіла у повітрі,
що й спонукало провідні кола нашої галицької
політики скликати на день 7. грудня 1912 р. до
Львова довірочні збори найвизначніших діячів
трьох галицько-українських політичних партій
— національно-демократичної, радикальної і со-
ціально-демократичної для вирішення станови-
ща, яке малиб зайняти австрійські українці на

випадок австрійсько-російської війни. При уча-
сти яких 200 діячів вирішено тоді одногласно
станути по стороні Австрії, а проти Росії, як
найбільшого ворога України. Ця ухвала з 7. гру-
дня 1912 р. була теж і напрямною, якою пішла
наша орієнтація вже в перших днях серпня
1914 р., даючи почин до міжпартійної політич-
ної організації, якої тоді у нас в Галичині не
було.

Створили її шойно 1. серпня 1914 р. під
назвою Головної Української Ради на спомин
колишньої Головної Руської Ради з 1848 р. То-
го самого дня зішлись в Українській Бесіді у
Львові на запрошення д-ра Костя Левицького
як голови Народнього Комітету Укр. Нац. Дем.
Партії представники трьох галицько-українських
політичних партій, які вже 7. грудня 1912 р.

Чому так БІЛІШ
о Гандіє Могатмо?
бо ВИПРАВ плахту

„МІМІ“ та „АТМО“

ВЕСЕЛИХ СВЯТ

усім нашим П. Т. Відборцям і Прихильникам бажав

Хемічна вирібня „МОТА“
Львів, ПЕРАЦЬКОГО 38. Тел. 264-58.

ГРИГОРІЙ ГАНУЛЯК.

Великдень лемківського ґазди.

Петро Груда лежав немичний на печі і по-
тогував. Нічого його не боліло, але стогнав
і вричав, бо навкучилися лежати. Бо лежить
он уже яких п'ять літ, вісімдесятка давно мину-
ла, аж й не добає добре, ноги й руки вми-
гають, то ще єдине, що йому лишилось, то ле-
жати на печі.

Там його ніхто не займає, ані він нікому не
дає, дадуть яку страву, тай він лежить і
виріє свої старечі кости.

Сьогодні Великдень, усі пішли до церкви,
і жінки-ґаздині і діти і слуга, тільки Петро
лишився в хижі, бо де йому йти досвіта з хати,
а він і в ясну днину мало що бачить, а і но-
ги вже не служать, то хай собі лежить...

Зволився якось Петро з печі, бо щось наче
і тайні загуркотіло. Це відай корова відчипи-
лась від жолоба, треба її привязати.

— Піду посмотри, што так дуркат, а може
закто гайз до хижі, може Каська не заснула
ще. Ні, дери замкнені, корова тиж привяза-
на, то певно коти товчуться по горі, — міркував
Петро, вертаючися у хижу. Сів на запічку тай
задумався.

— Гей-гей, моцний Боже, де ся тоти часи
пошли, як то человек, хоцби і на великден, збе-
рися гарді, тай піде меже люди, побесідує, як-
ет, тай ани на такої річній свято, як великден,
не годиться вибрати до Божого дому.

Підійшов до вікна.
— Уж світат, деси уж єгомость ся зберают
до обходу коло церкви, барз лядна отирава на
великден, той тави обходят несконь наоколо, по-

тім стають єгомость перед занкненима дверима
і отпраляють, а потім сьпівають... Тут почав Пе-
тро старечими устами пригадувати воскресну
пісню:

„Христос-оскре-сеї-смерти, смертию-смерт-
поправ,

і суще-во гробіжи-вотдарував.“

Блаженна усмішка виступила на лице старого
Петра. Саме тоді дзвони великодні заграли, а
крізь вікно влетів золотий промінь сходячо-
го сонця.

Петро наче прочував з задуми, підвівся а
лавки, відчинив віко скрині, а тут його полот-
няника, сорочка, чуганя... А якби так і йому
зодягнутись, взяти палицю в руки, та може ще
застане бодай кінець великодної „відправи“.

Понад гори і ліси несеться музика велико-
дних дзвонів, Петро не чує ніякого болю, навіть
очі сьогодні якось ліпше бачать. Зодягнув чи-
сту сорочку, перепоясався широким ремнем,
вдягає білу мов сніг полотнянку, бере на рамена
чуганю, в руки палицю, відсунув засувку, відчи-
нив двері і знову зачинив так, як були, та шти-
кує дорі селом, до церкви.

— Жеби хоц не прити сьвічки гасити, як
нон повідат, бо ся люде будут сміяти, — жу-
риться Петро.

Та якось Біг дав, бо ще „отправа стояла в
церкві“, а Петро став у притворі та христо-
сується направо і наліво, щасливий, що і він
сьогодні святкує.

А коли свещеник закінчуючи воскресну
Утреню, поблагословив тричі вірних радісним
„Христос воскрес“ то Петро з повної груди та-
не за другими цю зворушливу пісню, та водить
зором довкола, чи бачать його люди, чи чуєть-
що і йому Господь поміг дочекатися цього ве-
ликого свята.

Коли Каська виходила з дітьми з церкви та
побачила в притворі батька, не могла з дива
вийти.

— Тату, що коханий, та і ви в церкві?

— А ти си што мислиш, га, жеби я гнес на
печу лежав?

— Та хвала Богу, жєстєси якоси вилабудали
з того пєца, а цистє дєрї заперли?

— Запер шитко так, як било, не дїсья, пас-
ки нїхто не хєрає, бо кожний своєю мє.

— Но то подє домїя, подє, бо гїтєси мє-
ло мї спїдницї не обирвут.

— О, почкайте, не квалтєси до хижї, бо я
дашто вам дам — вмішутєси до розмови Іль-
ко Гайдучок, що був громадським лїстарєм.

— Пєвно лїст от сїна? — спїтав Петро.

— Зґадлїстє, але він не до вас пишє, лєм
до Каськи.

— Нєх будє, то шитко єдної, але добрі, жє
о нас не забиват.

Каська вирвала лїстарєві з рух лїста, та
сковала за пазуху.

— Та било посмотріти, што він там пишє?

— Почкайте тату, аж дома, при сьвачєнім
лїци, на што ту мїют шитки люде позаратї,
і слухати, што там є написаной.

— Нєх і так будє, — прїтакнув старий та
подався всї додому.

По дорозї прилучилася до них далека сьво-
чєчка, Бєкова Галєка.

— Христос оскрес, — гїду, якєя матє, цистє
здорови?

— Воїстину оскрес, — а што ся тичит здо-
рова, то андїш, жєм до церкви ходиш.

— Та андїш, аж єм сї хтішила, як єм вас
здїрїла, Гарди мамє сьвєтє, теплєнько, аж сє ду-
ша разує.

— Богу дякувати, — замїтила Петрова не-

ГАРНА
ЦІКАВА
РОЗУМНА
Х Т О Т

Розуміється

ЖІНКА

Жадайте оказових чисел
в Адміністрації:

Львів, Сикстуська 46.

найшанс на спільній проти російській, а про-
австрійській платформі. Після недовгої дискусії
рішено створити під проводом д-ра К. Ле-
вицького політичну організацію галицьких украї-
нців на паритетних основах по 4 представни-
ків від кожної партії, куди увійшли від УНДП:
д-р Степан Баран, Іван Боберський, Іван Киве-
люк і д-р Льонгін Цегельський, від радикалів:
Микола Балицький, д-р Микола Лагодінський,
Михайло Павлик і д-р Кирило Трильовський,
з решти від соціалістичних демократів: Микола Ган-
кевич, Теофіл Мелень, Володимир Темниць-
кий і д-р Володимир Старосольський. Організа-
ції надано назву Головної Української Ради, я-
кої метою мало бути оборона інтересів україн-
ського народу перед австрійським урядом у ча-
сі війни, консолідація національних сил і бо-
ротьба за здійснення всенародного ідеалу,
що тоді об'єднував ціле українське громадян-
ство — виборення незалежної української дер-
жави на руїнах царської імперії. Це були голов-
ні напрями наших політичних змагань, які тоді
замічено в дискусії. Подробиць — очевидно —
не устальовано, бо не було на це часу, а зреш-
тою і потреби.

Головна Українська Рада склалася, виби-
раючи головою д-ра Костя Левицького, заступ-
никами Михайла Павлика і Миколу Ганкевича,
а мене секретарем. Ціла організаційна робота зо-
бередилася фактично в органі Народного Ко-
мітету — Народній Канцелярії, бо обі інші партії
не мали організаційних апаратів, а зреш-
тою і асигн. їх діяльності територіально був
обмежений тільки на деякі полоси краю. Теж
саме було і з пропагандою, яку у першу чергу
взяло на себе „Діло“. Політичним референтом
„Діла“ був тоді д-р Михайло Лозинський і тому
його кооптували вже з самого початку в склад
Головної Української Ради. Щойно в які два
тижні пізніше кооптували ще другого члена в
особі д-ра Володимира Бачинського, що й став
рівночасно другим секретарем. Полишено на

боці поза організацією — це було і в 1912 р. —
наших християнських суспільників знід прапо-
ру Олександра Барвінського і видаваного ним
проурядового щоренника „Руслан“ з огляду на
те, що ця група не мала ніякого значнішого
впливу серед нашого громадянства і зовсім не
мала популярності.

Як сказано, Головна Українська Рада об'єд-
нала лише три галицько-українські партії, не
маючи змоги нашандку руку без переведення
відповідних розмов об'єднати теж і буковин-
ських українців. Про наше Закарпаття не до-
велось тоді й думати. Там після масового про-
цесу у Марамоському Сиготі щойно недавно
засуджено 32 обвинувачених — майже виключ-
но селян — за підбурювання проти мадярської
держави і релігії на тлі москвофільської і пра-
вославної агітації і здавалось, що Мадярщина
закріпиться раз на завжди у нашій Верховині.
На Буковині всесильним був посол Микола Ва-
силько й тому не політичні українські партії, які
у буковинській дійсності були майже зовсім
неслідні, а командуваний М. Васильком Союз
українських парламентарних і соймових послів
з Буковини видав відозву до українського на-
роду на Буковині з приводу війни, в якій взивав
тамошніх українців до вірності для Австрії.

Невдовзі, бо вже 4. серпня 1914 р. зоргані-
зувався у Львові Союз визволення України, як
безпартійна політична організація наддніпрян-
ських українців, створена тоді для пропаганди
ідеї державної незалежності України. Президію
Союзу творили: Володимир Дорошенко, Андрій
Жук, Маріян Меленевський і Олександр Ско-
ропис Йолтуховський, а сам Союз відіграв піз-
ніше велику роль передовсім в організації о-
свідомлення національної праці серед україн-
ської армії в таборах в Австрії і Німеччині. Цей
Союз видав негайно поклик до українського на-
роду в Росії, який там очевидно не дійшов, бо
російські війська невдовзі заняли цілу Східну
Галичину і сам Львів.



вістка, — наши тато аж здоровши од того, же
на дворі погода.

— Не з того я здоровий, же погода на дво-
рі, лем, як ем почув великодні дзвони, том не
міг витримати, жеби не піти до церкви...

— Прошу вас з собою, — заговорила Галь-
ка, завертаючи на вигін до свого обійстя.

— Ідте здорови з Богом, — відповіли Петро
з невісткою, та згодом увійшли за ворота свого
господарства.

Не входили навіть до хижі, бо таки на по-
двір роздерла невістка коперту анста, та поча-
ла тихо читати листа.

— Та не позерай лем на папір, а повіч, што
там стоїт написаной? — нетерпеливисться ста-
рий.

— Пише Митро, же здоров чого і нам шит-
ким жити, пише, же в Гамеріці люпше троха,
як било перше і посилат штирдесці дулярів, же-
би ми мали на сьвата і жеби дати на парастас за
маму.

— Та треба дати.

— Іши пише, же му ся цне за нами, за та-
том і гітисками...

— А за тобом ні? — спитав хитро старий.

— За мнов тижек... І віншує нам веселих
сьват і шитких поздороват по сто тисяч рази.

— Нех адорів буде, — сказав поважно Пе-
тро, — а коли таки весели маме сьвата то лette
діти до стрика Васька, по тютку Марину, нех
бораз ідут до нас.

Дітям не треба було того два рази казати.
Прохогом побігли, а невістка почала прибирати
святочний стіл. Петро завжди спрошував своїх
дітей на Великдень, такий звичай занісся ще за
життя його небіжки жінки.

Поскодились діти і внуки, засіли до стола
і Петро взяв свячене яйце та почав рідні скла-
дати „віншунання“. Відтак заборалися до сира.

солонини, ковбаси, а на останку подає господи-
ня кожному горнятко кави і шматок паски...

А коли вже випили каву, яку всі дуже хва-
лили, бо солодка була, зібрала невістка окруш-
ки зі стола до хустинки та даючи своїй найстар-
шій донечці, каже:

— Маеш, Марисю, тоти сьвячени окрушинки,
посій до загородки, то з того маруна виросне.

Дівча вибігло з окрушками надвір, а Петро
почав розповідати дітям, що пише Митро з А-
мерики, а Ваньо, Васків син, приніс свої гуслі,
та почав тирлякати, приспівуючи:

„Подме, хлопці, подме до той Гамерички,
І я піду з вами, лем попродам бички.“

— А я ти тижек заспівам, — розохотився
старий Петро, та затагнув:

„Червоной яблочко впало мі до води,

Не буду ся женив, бом іши молодий.

Ей, бом іши молодий!“

— До кого ви так, дядзю, співаєте, до себе,

чи до мене? — спитав Ваньо.

— Може бути до нас обох, бо ти іши мо-
лодий до женячки, бос іши войска не одбив, а я,
як мі справите такий великден кожного дня, то
хто знає, чи не приду до себе, аякже...

Нараз заграли церковні дзвони.

— О, юж дзвонят на Службу Божу! — замі-
тив Васько.

— Но то збераймесь шитки, лем шмар, Ка-
сю, худобі соломі за грабину, нех ніинна тижек
має великден.

— Подме, а пак, на полуденок, приходте та-
ту до нас!

За декілька хвилин ціла рідня йшла долі се-
лом до церкви, а за ними починав і старий
Петро.

А великодні дзвони грають-грають радісно
та весело...

3367 укр. кооператив

об'єднаних в РСУН-у і 4 фахових Центральних
ють свою Центральну Касу.
ЦЕНТРАЛЬНИЙ КООПЕРАТИВНИЙ БАНК
„КРАЄВИЙ СОЮЗ КРЕДИТОВИЙ“ ЦЕНТРОБАНК
У ЛЬВОВІ, ПРИ ВУЛ. 2 МАЯ 11
Кожний свідомий українець складає до Центр-
банку свої ощадності, бо тут львська нація
ша і найкорисніша.
Вкладники з краю можуть вкладати і в інші
свої ощадності в Центробанку через свої Укр.
Тібанки.

У дні 3. серпня 1914 р. появилися на-
Головної Української Ради до українського
роду за підписами всіх її членів, що його
сі і окремими відбитками поширили по
краю ще перед приходом російських військ.
Зробив він велике враження на наше грома-
ство, звіщаючи прохід визволення України
звиваючи нарід до бою за здійснення
ідеалу, що й зроблено в короткий час
в окремому мобілізаційному поклику Голо-
вної Української Ради під наголовном „Війна за
лю України“.

Головна Українська Рада розпочала
гайно подвійну акцію — політичну і війсь-
Першу проводив під її фірмою П. Костя
Кость Левицький, що ще в половині
ввійхав до Відня і до Берліна, щоб на міс-
реговорити з тамошніми рішальними урядови-
колами про українську справу. У Відні
ся д-р К. Левицький з послами М. Васи-
і д-ром Евгеном Олесницьким і вони зма-
ше аж до травня 1915 р., а може і довше
творили політичну українську тріттю, що
мувала справами австрійських українців, у
шу чергу справами їхньої еміграції.

Сама Гол. Укр. Рада поза маніфестом
білізаційним покликом не змогла перемі-
якої окремої політичної організації в кра-
даючи сили своїх членів для допомоги у
ськовій акції з хвилиною, коли у дні 6
створено як її боевий орган — Українську
ву Управу. Вона негайно почала браму
вольців, яких окрема формація при австрій-
армії дістала назву Легіону Українських
в Стрільців. Вони й створили завою
бутиної української армії і в історії наших
всьлих змагань мають свої світлі сторінки.

У краю масово зголошувалися
УСС, яких або не доведено до місця збу-
в Стрию розпущено домі. Стріляючи на
істориків і я про що справу не буду
Згадаю тільки про жертви, що виступи-
для УСС-усів і були наглядним доказом
зізв'язу нашого загалу при здійсненні
ченкового заповіту.

Під кінець серпня і в перші дні
1914 р. Східну Галичину і Львів окупу-
сійське військо. Останні дні побуту на
землі австрійської влади, зокрема мадяр-
війська, позначилися арештами
винних людей як зрадників і шпигунів
вивозили до Талергофу, перевозили
куції без суду і безцінно нищили
добро. Це й було причиною перших
наших політичних чинників у військовій
вільної влади. Інтервенції ще до-
нювали сторінки нашої практичної
часів.

Зпоміж членів Гол. Укр. Ради
у Львові тільки Михайло Павлик і
лицький, інші опинилися у Відні, куди
теж члени Боевої Управи і Союзу
України та більшість парламентарних
Головна Українська Рада на віденській
не розпочала ширшої діяльності —
причини, що була це суто галицька
Практичну політику — цеж була
венції і виведення підмог для емігра-
ли послі д-р Кость Левицький, д-р
ницький і Микола Василько під
нього. Вони сходились кожного дня
мінувались думками і розділювали
роботу, про вислід якої інформували
ного.

„З МАГ“

Передплачуйте і поширюйте єдиний
спортовий часопис, що об'єднує усе
ський спортовий рух та приносить йому
спортового світа.

Чвертьрічна передплата коштує 2-
Львів, Ринок 14. П.

Частина політичної еміграції з такої само-розумної з деякого огляду гегемонії трійки була зовсім адоволенна. Почалися значайні на політичній еміграції взаємні підозри та інтриги. Поодинокі люди гуртувалися біля окремих осіб, що витворились у Відні. Навіть політичних було кілька. Народний Комітет, Український Парл. Клуб, Союз буковинських посівів і Союз визволення України. Горстка радикалів і есеїв не витворила окремих осередків, групується здебільша біля Союзу визволення України, біля якого згуртувалась теж опозиція в Укр. Нац. Дем. Партії, яку творили д-р Е. Петрушевич, д-р Євген Левницький, д-р С. Голубович, д-р Ол. Колесса, д-р Л. Цегельський, о. Микола Фоліс, д-р Вол. Бачинський та інші. Ще окремий свій центр — засібний у гроші — мав Микола Залізний, протежа М. Василька і швидкий бізюрист міністерства війни. Він стома адалека від Союзу визволення України, від якого відскочили теж наддніпрянські емігранти д-р Д. Донцов і Волод. Степанківський, що теж був банківський Василька, але з евіденційним бюром не мав нічого спільного.

Це було з політики. Для допомоги війсьним збіжжям створено окремий Український Біженський Комітет, для освітньо-культурних потреб Українську Культурну Раду, що і занялася на-шим шкільництвом на еміграції. Ще іншу сторону праці творили біженські табори в Гміді, Вольфсбергу і Оберголебрун. Заходами д-ра Е. Овсінницького відновлено у Відні діяльність Сімейного Господаря для підготовки його май-бутньої праці в краю.

Та фактично усе в своїх руках мала трійка, яка й була посередником між урядом і на-шою еміграцією. Назверх виступала вона від імені Укр. Парл. Репрезентації, технічно була получена з Народним Комітетом, чи пак його народньою канцелярією, яку вели пок. д-р Вол. Бачинський, я, а пізніше д-р Альфред Гови-чівка і Ярослав Витошинський. В руках Нар. Комітету, чи властиво його голови д-ра Костя

УСІМ СВОІМ ВІДБОРЦЯМ ВЕСЕЛИХ СВЯТ

БАЖАЄ



ЕЛЕКТРОТЕХНІЧНА ФІРМА
Е-КОМП

Львів, Сикстуська 29
тел. 203-30.

Левницького була і преса: „Діло“ — як тижне-вик, редаговане д-ром В. Панейком і д-ром Мих. Лозинським, та тижневик „Свободи“ — редаговане мною і „Українське кореспонден-ція“ редагований Вяч. Будзиновським. Опо-зиція свого пресового органу не мала і писала у „Вістнику Союзу В. У.“

З кінцем вересня 1914 р. з доручення зга-даної трійки виїхав я до Грацу, звідки, після роз-мов з командантом військової округи (мілітер-командант) привіз до Відня перші автентичні вістки про Талергоф. Вони та інформації, що їх згодом одержали від „поселення“ Талерго-фу д-ра Василя Маковського дали притоку до аорганізованої акції, щоб видобути наших лю-дей з цього новочасного пекла.

Замітною справою, що її переведено під фірмою Гол. Укр. Ради була подорож до Букарешту, Софії і Царгороду, в якій взяв участь пос. д-р Льонгін Цегельський і я для пропаганди українських незалежницьких зма-гань в урядових кругах Болгарії і Туреччини і тамошній пресі. На успіх в Румунії годі було рахувати, бо там вже тоді переважали всюдн антантські впливи. Як відпоручники Гол. Укр. Ради ми оба виїхали восени 1914 р. на Балкан і мали нагоду говорити з болгарськими і ту-рецькими міністрами та політиками на тему ко-нечности створити незалежну українську дер-жаву з українських земель в Росії, про що я появилися окремі статті у місцевій пресі. Тих успіхів не мали ми в Букарешті, про що попе-редив нас заздалегідь тодішній австро-угор-ський посол граф Чернін. Там зішлись ми тільки з румунськими соціалістами і між інши-ми говорили кілька разів з Х. Раковським, пі-знішим диктатором Східної України, що був обвинувачений у недавньому великому „контр-революційному“ процесі в Москві.

По повероті до Відня в грудні 1914 р. я перебрав редакцію „Свободи“, що давало ме-ні чимало роботи. Тоді то й зачалися перші розмови на тему створення такої політичної

військової організації, що могла б об'єднати всі розсварені досі групи. Найбільше розсварені були такі члени Укр. Нац. Дем. Партії з части-ни Народнього Комітету і частини Укр. Парл. Клубу, бо дійшло навіть до того, що деякі чле-ни тої самої партії не говорили одна з одним і треба було нераз посередництва осіб з інших партійних груп. Тому і розмови йшли пияво і переривалися кількакратно. А в міжчасі фун-гували даліше перешеплені у Відень краєві установи, про які згадано вище.

Остаточно по яких чотиромісячних захо-дах дійшли такі до спільної мови. Створено об'єднуючу організацію, що не касуючи тих, які вже існували, стала репрезентатією укра-їнців Галичини і Буковини, а коли приступив до неї теж Союз Визволення України стала ви-ловом наших державницьких змагань з метою збудувати незалежну українську державу над Ініпром. Нова організація об'єднала згадані вже три галицькі партії, українські партії Бу-ковини і Союз визволення України і під на-звою Загальної Української Ради почала з по-чатком травня 1915 р. новий період нашої по-літики під формальним і фактичним проводом д-ра Костя Левницького і Миколи Василька. По-дробниці цього періоду не належать вже до на-шньої теми.

Склади волоконного промислу

S. Łuczyński & Z. François

Львів — ПАСАЖ МЯКОЛЯША т. с. к. 1

порувають у великому виборі

ПЕРШОРЯДНІ МАТЕРІЯЛИ ЖІНОЧІ І МУЖЕСЬКІ
красної і загальної продукції.

УБРАННЯ І ПЛАЩІ НА ЗАМОВЛЕННЯ ГОТОВІ
з 20 до 24 годин. 1-12



Чай
Прівес

Сильно запашний.
Дуже видатний.

ПІД ГАРАНТІЄЮ
ПРИРОДНИЙ
НЕ ПЕРФУМОВАНИЙ

3 пак оздоровий

Р. КУПЧИНСЬКИЙ.

На готурах.

Готур — Гаукар... Залежно де хто живе — так і живає. Гуцул і бойко кажуть: готур, по-пашу і славник Гринченка: глаухар.

Хто з нас не читав, чи не насауховався від друка про цього трубадура глибоких карпат-ських і дністерських борів! Хто з нас, кого взяв на опіку св. Евстахій покровитель ловецтва, не мріяв у весняні вечори піти спершу „на ви-слух“, де готур западає, а раннім ранком під-сидється там, де він токує.

Готур, птаха невелика, завбільшки доброго курця, але література про нього більша-як не про одного великого письменника. Так само в голосом він ненадзвичайний, але захоплю-ється ним люди більше як солов'єм.

І я, скромний похвалюю св. Евстахія, не-раз мріяв про те, щоби посаухати врешті лі-шого трубадура, щоби відкритися там, де він вкотре захопленим одадськими виводить свій ідеальний танець і співає свою любовну пісню.

Току так урадував мене лист інж. Мико-ли Сикли з Осмолоди:

„Маю до відстрілу два готури. Коли хочеш

полювати на них — приїдь!“

Хто не полював би?!

Минулого року не такий був Великий як

доскорішній. Травень не силувалося сні-гом, а пахучими пелюстками розцвілих зібавць,

які не гризли в болоті, а серце в тваї за вес-

ною.

Яка краса — Осмолода в розгарі весни! На

дністерських садів — на верхах гір білі лати

„Кануски“, „Верх-Молода“, „Яліце“, „Гро-

ди“ — всі ще не просили зимового сну, хоч у-

сім їм пахне вже весна з кожного закутка і квітнуть сонце далеко більш весняно як на долах.

Інж. Савич показав рукою на острогран-ний „Кануски“:

— Там, під шовбом добре токують... Тіль-ки дорога трохи тяжка.

— Що значить дорога — відповідаю. — Я на кожну пишусь — і чую, що говорю не з-всім шире. Мої подолання ноги нераз уже бунтувалися проти каміньок підлугинського царства.

Інж. Михайло Мартинець узяв, здається, моє подільське „наставлення“ під увагу, бо вирішив:

— Підемо на „Ову“. Там і дорога вигід-на і недалеко токовисько. Підідемо до Бру-стур, а там яких пару кілометрів до ловецької хатини — і ми на місці.

— Справді пару кілометрів? — спитав я.

— Но... з гаком.

І справді було пару кілометрів і справді був гак. Кілометри пройшли ми лесісенько, тільки той гак був дещо прикрий: як на піч.

Старий Сорочак — побережник, що свої зуби зів на лозах, а ніг ще досі не скоди-в, скорочував прикрий гак усіма придибани-ми з ріжних ловецьких пригод. І не задихува-вся при тім так як я при слуханні.

— Ідного року, прошу пана, приїхав був граф Х. на готури. „Сорочак — каже до мене — хочу файного готура. Щоби мав у вахляри зо двадцять штири пера і багато білого.“ Добре, прошу пана графа — кажу — підемо. Пішли.

Підішли я його під готура. Дивлюся — красний докован. Стріляйте, пане — кажу. А він підніс стрільбу, а стріляти не може: півка танцює ко-ломийки. Пробував так зо три рази і все від-кладав. Такий був пострілований. Аж за чотиро-

дним разом стріляв. Красний був готурець: двад-цять сім пер, а всі як валиком похлані.

— Дипломат — думаю — старий Сорочак.

Хоче мене приготувати на застрішний шкід.

Все ми свій кілометр, скінчили і прохалий так, а перед нами виринула іва сирекського гушак ловецька хатина. Мала, але яка прикраса, яка стилена. З грубих брусів, з ма-леньким віконцем, з придибкою, лавочкою, і арізанною колодою замість стіли. А в середині два ліжка, полочка, багато цвяхів у стінах і залізні пчі. Спеціально для радощів! На ви-соті 1300 метрів навіть у травні вона кайра-щим меблем хати.

— Ну, Сорочак, паліть у печі, грійте чай, а ми за той час підемо вислухати готури, де западають.

Старенький аїс крім нас, нікого нех глу-шить наші кроки. Проходимо як тім людей, тільки час до часу хрусне галуздя, або на га-лузях хрусне загальний сніг.

Вечорі... Край неба палає на західі остан-нім вогнем дня. Бором летить асирійський лев і шушукає про щось із високими ангелами.

— Коли вони запада...

Інж. Мартинець ловить мене за руку і при-кладає палець до уст.

— Петі — і показує рукою в темряву бору.

Надслухую... Тільки вітер перебирає на лі-сових струнах.

— Чув?

— Абсолютно! — заперечую.

— О! Знову!

Стіймо мені, що не чує, але не чує.

Врешті вже навіть я почув. Щось там у гушаків немов заплескало руками, зашуміло галуззям і стіло.

— Телер так.

— Значить: раз, два... а цей трі! — рахує



Найкращої якості
нашито до шиття
з українських і
польських тканин.

Фабричний склад машин до писання, шиття і рахування Юліян Ломага

Львів, Валова 11 Тел. 228-70
портняжні
на цінах безплатної експлуатації всіх машин і
всіх частин до машин у великому виборі.
Машини заводської якості для написання машини.
Продаж гуртовий і роздрічний.



Машини до шиття для
кравців марок
PFAFF і Мауер
найкращої якості з
догладливою гарантією.

Д-Р КИРИЛО ТРИЛЬОВСЬКИЙ.

Учіться чужих мов.

Недавно у комісії польського сенату (чи може навіть на пленумі) кн. Радзівіл казав, що незадовго постане над Дніпром Українська Держава, при чому навіть подав таку величезну цифру її будучих громадян, що самі українці не мають таких широких амбіцій. Але щодо цифри — можна й помилитись, найважливіше — це віра, що Самостійна Україна таки буде. Що більше: ендецький папа Роман Дмовський присвятив в одній своїй пововісній книжці цілий розділ українській справі, признаючи, що Українська Держава (за Дніпром) — буде. Він журився лише, що тоді поволохуються до неї з цілого світа авантюристи, які половатимуть на теплі посади і всілякі високі становища, бо — мовляв — українці не мають ані своїх кваліфікованих сил, ані державницької „зрілості“. У відродженні української наддніпрянської державності палко вірять публіцисти, що гуртуються довкола журналу „Політика“, „Мисль Польська“ та „Вісник Польсько-Український“ з В. Бончовським та братами Бохенськими на чолі. Чимало є таких чужинців у широкому світі, які адають собі справу, що нинішній совітський колюс, який став новою термою народів, не втримається на своїх ганнях, у крові занурених ногах, та що розпадеться на національній державі, між якими у першому ряді буде Українська Держава. І ціле наше громадянство в цьому глибоко переконане, і переконаний у цьому весь український народ.

Але одночасно мало хто з нас думає про те, як буде виглядати та будуча Українська Держава, як вона має і повинна виглядати. Більше думають про це наддніпрянські еміграційні кола, особливо ті, які зберігають тяглість державницької традиції, але найменше думає про це наше галицьке громадянство, займає а головою своїми краєвими журбами та важкою боротьбою за свої права і можливості розвитку. Очевидно, коли приймаємо, що Сталінові і компанії таки

не вдасться вирізати всіх українських патріотів, бо патріотизм це гін до свободи, а гін до свободи походить просто з факту існування народу, то після упадку окупантського режиму знайдуться напевне люди, які хочби переходово будуть старатися взяти керму рідних справ у свої руки. Очевидно, від політичної зрілості нації залежить, посіліть чи не посіліть державно, навязує до історичної традиції і спірається на зберіганий закордоном правних актах, що походять з часів першої державності. Так напр. і чехи признали свою Національну Раду, що радила була у Парижі, а її голову — головою своєї держави. Але це питання такі, на які ми, галичани, маємо і будемо мати якнайменше впливу, бо це справді „внутрішня справа“ братів-наддніпрянців. Наше завдання тут інше, але хто зна — чи не ще важніше.



Зриваю
З ВАМИ
ПАНІ НІКОТИНА

і ВІД НИНІ КУРЮ
на тютюнах

КАЛИНА

мій поводатор. — Вистане — шепче — можемо вертатися.

В хаті чекав вже нас гарячий чай, застелені коцями ліжка і ловецькі оповідання Сорочака.

Маленька свічка, приліплена до дощички, обитої в шпару стіни, вистачає нам зовсім. Адаже ніхто з нас не думає читати, а слухати старого Сорочака можна і без неї.

— Гасить, Сорочак, а відчинить дверцята печі.

Червоні зайчики вискакали по стінах, по дощках, лице старого побережника поділилось: половина зовсім зникла, половина стала ще більш бронзова.

А ловецькі пригоди, воскреслі знову в устах старого, снувалися по хаті — то оленем „лісничатком“, то диком „одинцем“, то медведем „бурмидом“.

— ...стріляв, а медвідь скочив і на нього...

Що далі було — запитаю при нагоді Сорочака, бо тоді не дослухав. Здорове гірське потіря, таке чисте і тверде як шкло зморзнало мене на сон.

— Вставай! Уже час — почув я наразі крик сон і спершу думав, що це з медведем справа.

Не тому, що мій товариш таки добре торган мене, а тому, що останні слова Сорочака були про медведя.

Але ні! Не про медведя тепер іде. Це вже будили мене на підхід.

У печі горів вогонь і кипіла вода на чай. Швидко кілька глотків гарячого, рушницю в руки і — в дорогу.

Сорочак попередив, а за ним, нем. Мартинівський. Стежкою вгору, де вчора запала готура.

На дворі ледва за світ озареного...

Довом куці та мохи ще добре дрімали, але горю високі ялині вже простували рами, вали протяжно. Проглядало крізь цитринове на сході небо і розсвідало по галичках сіре світло. На долах снувалися вже мряки, нерішені куди рушити: вгору і вправо потім дощем, чи прилягти до землі і блиснути брилянтами роси...

„Цок-цок-цок-цок!“
Сорочак станув як укопаний, витягнув шию, скрутив на бік голову і похилившись наперед цілий замінявся в слух.

— Клепає! — сказав ледви чутним шепотом.

„Чуфшувішвіш!“
— Шліфує...

А потім прийшов переліз і — тихо. Знову почав і ми рушили скорою ходом. Знову стих — ми пристанули.

Залопотіло нам над головами і на стежину, п'ять кроків перед Сорочаком, сім... готур. Дитину швию, блиснув червоними бровами і застиг а дива так само як ми. Тільки палець Сорочака подригував легенько, щоб а часом не рушився.

Готур постояв, подумав, а ялині вирішило, що все таки безпечніше в товаристві знаних тлів дерев, як незнамих статуй.

Всяк у гушавину як риба в воду.

Але це не він токував, він видно прислухувався, хто смів перший розбивати тишу ранку. Побачив нас і в перший хвилину взяв нас за суперників. Шойно потім змиркував поміняк а димом адимів.

„Цок-цок, цок-цок“ — клепає далі тямничий голос.

Ми рушили гусаком у сторону злидні роси.

„Чуфшувішвіш!“
Сорочак лизився позаду і тільки рукою

Не починаючи жодним драгливою і неспропої розмови про те, хто з нас — галичани наддніпрянці — більше „зрілі“, хто з нас — більше організаційного та всякого іншого типу, всі ми певні того, що галичани будуть потрібні державній Наддніпрянщині може ще більше, ніж були потрібні у 1917-20 рр. Атаке не наддніпрянське покоління, відділене від стими дротами від Європи та виховане у ком іншій атмосфері, не знає і не знатиме Європи, ані цілої дійсності у світі. Треба довгих літ, поки розвіються хоробріші сили, якими затроює своїх громадян, у першій своїй молоді і дитвору, совітська каліфорнія са, школа, вся совітська система виховання. Та ба буде довгих літ, поки тамтешні українські тріоти, адатні до діла будови власної держави, будуть орієнтуватись, що діялось у культурному світі за останніх стільки то літ, що минуло відірвання європейського Сходу від Європи. Тут прийдеється відразу рішатися і відразу завести найтісніші зв'язки з Європою та культурним світом.

Не знаємо напр. як стоїть справа з знанням чужих мов у Совітському Союзі та її ниям серед української наддніпрянської мови в УССР. Але знаємо, як страшне приголом полякам при відбудові їх державної держави майже масове поширення знання французької мови серед їх передвоєнної молоді обійшло, головню в Галичині та Конгресі. Знаємо, чужих мов і чужих культур не тільки вможливило їм підчас війни навязати ладі найбільш впливовими колами всіх великих держав, але й розмірно без великого труд заповнити ряди необхідної відразу совітської дипломатичної служби. І навпаки, знаємо, що

показав куди йти. Не потребував! Мій товариш зріслий з лісом як сімські сестри, як і я, арієнтувався куди і як.

Кількавацять швидких пострілів налятали „зедеревинь“ і ми вже ось-ось мали го. Токує на дереві. Чути кожний тон його. Той піснї, слухати як передиває, як зриває дух, але — не видно. Стоїмо за димом, який злітає і провечуємо очима тямничий гущу.

Врешті е! Я щоправда ще його не бачив, мій товариш показує рукою на велике дерево. Видивляю очі аж болять, а сорочак неіріше від готура.

Не бачу... Щось ніби нагорі, як і я, зям, але що?!

Вкінці і я побачив. Виглядає а з сторони ялині побачив а його на тлі темного неба, що вже почало помаранчевіти. Стояв на сухій галузі, склавши руки, розпустивши широко „віяло“, закривавши ладі цілий світ.

Центиметер по центиметрові вимірював доюкою ціпка рушницю і антигував а ми.

Грохнув постріл! Струнувся готур, бір, щось залопотіло в гушавині, що було в недалекому зворі.

А з ялині як спіла група тлів зямаю поцілений готур.

Мені було радісно і сумно на разі, чарі рідка, але й крижла для аки мого.

Дежав як хустень зворозило згоріла алим платі снігу — він, трубадур мого, вихваляв на бій за лад і волю.

Задоволений Сорочак подивився на нас і сказав „победи“.

А ранче сонце кишало золотом а ми го могого влюбленія.

ого досвіду, як погано стояла під цим оглядом справа у нас галичан у 1918-9 рр. та потім, коли галицький політичний центр перенісся до Відня, за часів віденської Диктатури. Нераз прийшло користуватись у дипломатичній службі людини, які воесім на таке довіря не заслугонали. Бувало, що навіть чужинецькі довірені втілювалися до нас, користуючи з тієї нашої мізерії.

І коли врід-годи чуємо, що ніби то галицькі інтелігенти поспішатимуть з допомогою наших наддніпрянським братам, коли вибе гонимі аизолення їхньої тісній батьківщини, то не від речі булоб тверезо спитати тих молодих наших інтелігентів: в яких то практичних ділянках вони думають своїми фаховими кваліфікаціями допомогти? Воколирічиде про ту ділянку, до якої немов галичани з титулу свого географічного положення покликані — до зв'язків із культурним світом — то мусимо самі собі щирі правду сказати, що тут справа стоїть дуже погано. Колись, перед війною, наша молодь масово знала — гірше чи ліпше — бодай одну західну мову — німецьку. Тоді теж у кожній класі бодай кількох учнів цікавилось західним культурним рухом, читало книжки, знало класиків, мало амбіцію читати їх в оригіналах. Нині наші класи і діачата, що кінчають середню школу, здебільша не знають взагалі ніодної мови добре, а щодо замидування до літератури, то неподавляне місце забрав — спорт. Вчитися чужих мов? Скільки одиниць думає про це? Зате нероз можемо стрінути таких „принципіалістів“, що західно-європейських класиків або й сучасних славних повістей не хотять читати тому, що мусіли їх читати у польському перекладі.



бажає всім
своїм Клієнтам
Веселих
Віят!

Правда, маємо по війні явище, якого раніше було: по всіх європейських осередках є колонії українського студентства. Маємо і в нас багато-багато більше інтелігентів, ніж було перед війною, які є просто „спецями“ чужих мов (говоримо про одиниць). Але поруч із тим помітно цікаву річ, як швидко ті молоді зривають з культурою, серед якої дістали високу освіту. Знаю чимало наших інтелігентів, які походили з високих шкіл у Чехословаччині; навчилися там добре по чеськи, пережили гарні молоді роки. Здається, що ніодня із них не відчувала потреби передплачувати в краю бодай тільки чеський часопис, або ходити до якоїсь читальні, щоб переглядати чеські журнали, з яких знав би, що діється далі у світі чеської культури. Те саме діється з тими, які вертаються зі студій у Берліні. Аж жаль бере, як марується капітал, придбаний тими молодими людьми, — з їх власної вини та невготоропності.

Току дозволю собі скористати з тої святої нагоди, щоб звернути увагу нашої молоді: замість стільки казати і кричати про свою відданість національним ідеалам — пригадується над тим, що в моменті, коли ви можете, ви дійсно надзвичайно прислужитися своїй державі — не зможете, бо не будете вміти! Вміє чужих мов — передусім французької та англійської, вміє по італійськи і німецьки всі ті, які захоплюються націоналізмом італійців і німців, студіюйте їх культури, доходячи студіювати їх власних культурних джерел до чужих, чому їх народи вибрали таку, а не іншу ідеологію! Може навіть річ не в отих мовках, а в почутті взагалі свого обов'язку, річ взагалі у свідомості, що треба чейже щось встигати власним подвирячком і бути на праву вжиткованим до якихось більших місій. Немає жодної події бере, як страшенно наші молоді і вже середні віком земляки не думають про обов'язки, що можуть на них впасти. Життя наше злобою дня та вірає, що „хтось“ „хтось“ зробить за них „чорну“ роботу, а їм тільки сидіти тільки героями! Маю враження, що наші молоді люди, які знаходяться в трагічних відносинах безробіття, тільки думають також і про ту есентуальність, щоб не бути безробітним тоді, коли там за життя буде безліч праці для тих, які щось уміють. Що таке, що потрібне в перину червоних. Діти і молоді, учіться чужих мов! Вчіться, силуйте дітей своїх, щоб вчилися чужі мови!

ПОВНА ГУМОРУ І ВЕРВИ МУЗИЧНА КОМЕДІЯ

КІНО
ПАЛЯС

ГУЗАРСЬКІ МАНЕВРИ

весела забавна фарса, повна жартівливого сміху-про-а-а-а і добрих авантур

ЧАРДАШ

СПІВІ

ГУМОРІ

ВЕСЕЛИСТІ

в головних ролях:

Магда Шнайдер
Люці Енгліш
Павло Кемп
Павло Явор
Тібор Гальмай

ВАСИЛЬ ПАЧОВСЬКИЙ.

Свято писанок.

З давніх звичаїв побити Свят Вечора залишилося на цій Україні обсерне свято Великодня в день Воскресення Христового, коли сходиться вся родина побажати собі свяченого яйця та поїсти пороситини з паскою в ім'я давньої хліборобської традиції. Те свято зберегло старовинну поганську назву „Великдень“, бо припадає в часі перемоги дня над ніччю в давнє поганське свято сонця. З „Великоднем“ було споконвіку зв'язане вживання писанок, що їх тоді дівчата своїм хлопцям дарували, як чортотін від усної нечистої сили.

З Великоднем і досі зв'язуються в нас два роди крашених яєць: крашанки і писанки. Крашанкою або галушкою звється яйце помальоване однією кольорою без ніяких орнаментів. Писанка це яйце орнаментоване різнобарвними оцдобами та віорами.

Крашанка завжди була варена або печена, заздалегідь призначена на жертву; нею або гралася в „битка“ та в „котка“, або нею обов'язково розговлялися. Вона відповідала у нас жидівському „агнцеві“. На Московщині ролю крашанки грає сир, що заступає „паску“ (такий претаманний для пастишого народу).

Навапак писанка ніколи не була печена ні варена, тільки завісіди сира, бо не годилося її варити ні гралася нею, щоб не зникнути живої творчої сили сонця; тимто вона була покрита святими символами сонячного культу.

У всіх народах поширене оповідання про яйце, як про джерело життя і навіть, як про джерело всесвіту. Індійці оповідали про повстання світу, як про золоте яйце, що плавало по водах як сонце. Грецькі та римські філософи виводили походження всесвіту від яйця (аб ово). Сумцов подає фінський переказ з „Калевалі“, як з розбитого яйця утворився всесвіт, з жовтка стало сонце, з білка місяць. Подібні перекази знаходимо і в славян. Римляни баремли яйця, вживаючи їх при різних обрядах, перш витати одні одного з новим роком різнобарвним яйцем.

Так і наші писанки мають значіння чортотинів (апотропейсних) проти хоріб і навіть проти грому. Значіння писанки подвійне: 1) значіння самого яйця, що носить у собі зародок життя (сонячної птиці, яка пісням очіщує нову хату), 2) значіння орнаментів — символів сонця, яким покрита писанка.

Писанкова орнаментика має свій вироблений постійний стиль, вона відрізняється від

орнаментів зв'язаних з матеріалами і поверхнями на інших предметах побуту. Поверхня писанки куваста покрита дуже майстерно: усі орнаменти пов'язані з різними комбінаціями в одній композиції, вироблену давньою традицією. Всі досліджувані писанки помітили, що таку орнаменту могли виробити дуже великі майстри великої доби впродовж невеликого часу. Коли ж дитися в поверхню писанок, то вона робить враження живої; деякі орнаменти роблять таке враження, ніби ціла поверхня зорухнеться.

Ця думка і мета лежать уже в символіці яйця і писанки, як символу життя, але без сумніву теперішні майстри не думали про це, а вони одержали такий орнамент з досвідченими і ефектами готовий як традицію з високо-артистичного центру, якою була Мала Азія, Крета або Єгипет. Найменший відступ від традиції або перерва в ній або заступлений давній орнамент написом, чи мовним мотивом — показує повну нездарність сучасної людини зорухи.

Для д тей! На весну!

НАЙНОВІШІ ОДЯГИ І ПЛАШКИ та ВСЯКІ
НОВИНИ у великій виборі можна дістати
ТІЛЬКИ у фірмі

„Pałac Dziecka“

Львів, ул. Рутівського 1. (біля Шпирехера).

бити в орнаменті щось подібне, доцільно і ефективно — при застосуванні руку. Таман вправно, переказують століттями можна внаслідити, що безграмотна майстер виводить писальцем по лупинці з яйця гостром або барвниками з ростин різними тономованими лініями всі орнаменти, збережені в добу культу сонця з традиції століть. Всі закрути, всі геометричні фігури, всі хрестини і листки виходять як шматки, різні, легкі лінійки на кулестій пошторці повні гармонії і руку. Але коли найбільше вправна в рисунку рука хоче амалювати якийсь чи щось незгідне з давнім взором, то це виходить жострувате і недісторне до стилю, виробленого в часі дувату сонця.

Мажмо три основні типи писанкових орнаментів: 1) Славянська (по українськи: лозиний хрест, гинтокий хрест, або клявчак). 2) Трикутний (по українськи: триніж, триніж). 3) Розета (по українськи: півня роза, або зорка)



ДЕ ОДЯГАЮТЬСЯ ВСІ УКРАЇНСЬКІ ПАНІ?

В РОБІТНІ

Осипи Остаповичевої

Львів, ул. МАЛЕЦЬКОГО 10. П. П.

Платьє, костюми, комплекти, сукні,
шовкові і вовняні, модно практично
і елегантно по останніх зразках
віденської і французької моди.

Для приїзжих з провінції виконую
роботу від 1 до 2 днів. П. Т. Уряд-
ничкам догідні умови.

МОРШИН-ЖИВЕЦЬ

Найсильніший живець гірних вод.

Дешевий сезон: травень — червень.

Інформації: Управа живця і всі станиці „Орбісу“.

Всі три типи є символами з культу сонця; виступають на яйці висіпані в круг, решта орнаментів мають той самий принцип конструкції, мінуються або ускладнюються, набуваючи форми і назви рослинні або животинні.

Схвастика або гачковий хрест, це собою чотири гачки під простим кутом, які виходять з одного центру. Ось вони виступають у нас під назвами: півник, завулний чобіток, вітраж, сівеник, волок, вочі і т. д.

Трикутник або троячок складається з трьох гачків, що виходять з одного центра під кутом 120°. Вони називаються у нас: павуки, троячки, жуки і т. д.

Розета або зірка, це орнамент, що мигується в комбінації двох схвастиків або двох трикутників. Але форма окремим стає окремим окремим орнаментальний елемент розі. В писанках трапляється рідше шостивуба розі, а найчастіше виступає вісьмоzubа або вісьмокуклова. У нас має назву: вістрік, бокова розі, хрест з павуками, сторчова розі, сонечко з вістрями і т. д. Решта орнаментів писанкових зберігає принцип будови схвастикою, трикутником, розетою, тільки рамена або пелюстки втрачають геометричний характер і наближаються до рослин або до тваринних членів.

Писанка розмальовують значаю жінки або дівчата звані „писарками“, рідко чоловіки. Прилад до писання зветься на Бойківщині „листка“, „жачало“, „жачок“ або „пищик“. Є це маленька блишана лінійка, осаджена на паличку, хоч дівчуки малюють дрючком або гусицим пером.

Техніка малювання проста. До лінійки вкладається грудочка воску, розгрівається над вогнем, тоді рисують ним по лушпинці яйця. Якщо писанка має бути різнобарвна, вкладається в до різних місць, починаючи від яскравішої барви до темнішої, за кожним разом накладючи відповідний орнамент воском. Кольори даються наріз природним способом: з цибулі жовто-гарну, або руду та червону барву; з вивару липової кори або бурака — червону; з вивару яблуневої кори — бронзову; з вивару жовтого милового жита або пшениці — золоту; з заварки свинки — синю. Тепер звичайно „писарки“ купують кольори у крамницях пере-

довсім своєрідної барви, як рожева або фіолетова. Писанки прописані виладається до холодного розтвору кожної краски, де вони лежать довший час, щоб відповідна барва утримувалася на місцях вілних від воску. Перед виведенням орнаменту діліться лушпинку на яйці на симетричні поля лініями та пасочками з воску.

Окрім писанок воском бувають писанки, що на їх завареній поверхні вишкрябують зори, або накрапають. Це двобарвні писанки на Бойківщині, звані різьбленки.

Щасливих Свят — „Христос Воскрес“

бамає своїм Гостям, Членам і Прихильникам

Дирекц я Народньої Гостинниці
у Львові, вул. Косцюшка Ч. 1.

Кожна околиця має свій характер в писанні писанок. І так: Побужжя зберігає ростишний орнамент жовтих і червоних пюцін на чорному тлі. Волинь і Полісся та Поділля малює на червоному тлі. Поділля відзначає товстими лініями симетричні поля, на яких повторює основні мотиви. Гуцульщина продукує писанки на жовтому або на червоному тлі геометричні мотиви зеленою, чорною, синьою та червоною краскою, творючи з лушпинки яйця мозаїку.

Саме виготовлення писанок, процес малювання є подекуди обрядом або культовою процедурою, і починається у чистий четвер. Воду, де лежали писанки, вважають свяченою

ще перед посвяченням у церкві, бо там жуть святі з давньої віри злики сонця. Лише такою водою буде кругле яє яйце, черпаю адором як крашанка, бо писанки хоронять від дину від слабостей, а хату від грому. Отже писанка в містеріях в честь бога сонця і служить символом воскресшого Сонця, а в крита анаклами його руху в очах людей маю добродіну, а може чудодіну силу.

Так перед нами стає питання, ким кулът сонця міг перенестися на Україну з основі студій археології. Але колись в книжках доба не вживала тієї орнаментики. Скитська орнаментика кохалася у вірних мотивах, так само загальштатська доба не дить ще тих мотивів, щоби при кінці бродби в нас з'являється кулът сонця білорусів його в Малій Азії, на Крети та в Єгипті в XV. віці до Христа.

З приходом християнства перенесення перомогти сонця на весні у Великдень, на Воскресіння і прийнято національний писанок з того свята як зазначено в Воскресінні Христовим. Серед народу витворено вірування, що писанки мають ірано-арійське походження. Нпр. бойки пишуть на пам'ятку, що Ісус Христос воскрес, мить що Мати Божа писала писанки, щоб нам купити тіло Ісуса від Пилата. Красть в червоно, бо коли до Пилата прийшла хвита сказали, що Ісус воскрес, він не хотів рити і сказав: — Як може стати з білою воне? Тоді яйця, що їх мав істи, пофарбував.

Та головні мотиви писанкової орнаментики виступають на Україні в кераміці достарих доби, але щоби кременська кераміка ула проблему руху в малюнках на кулът верхні камареських глиняних аз і півтр дала той камареський стиль мисливського стецтва. З Крети поширився кулът сонця в Малій Азії серед гетитів та в Єгипті і на Тримена в часі витонченого мистецтва XII в. настій.

Та високий стиль, де на кулът ідеально розв'язано проблему руху, прийшов Україну при кінці бронзової доби з Малої і задержався до сьогодні задержавши український народ силів на одному місці Дніпровсько-Прип'ятським Побіжжям.

MAGGI



КІСТКИ БУЛІОНОВІ

загально признані як найкращі

ЖИЛЬ ЛЕМЕТР.

Новий дзвін.

Мала парохія Лянд-Флері мала старий дзвін і старого пароху. Дзвін був уже надстріснутий і коли дзвонив то робив вражіння кашлю старої жінки. А що не було його добре чути, то журилися тим селани і чабани по околиці.

Отже Корентен, парох, був іще міцний, хоч скінчив сімдесят п'ять років. Обличчя його мало в собі щось з дитини — хоч у аморшках, а проте все рожеве, в раниках білого волосся, наче ден на веретенах бабусь з того села. Він мав дуже добре серце, любив допомагати бідним і його паства любила його дуже.

А що недалеко вже було до 50-ліття душпастирської праці о. Корентена то його парохіяни рішкли дати йому якийсь гарний дарунок у дні роковин.

Три „старші брати“ збирали вишком по хатах жертви і коли були вже зібрані, занесли їх парохіві з проханням, щоб він сам вибрав собі у місті якийсь гарний новий дзвін.

— Мої діти — сказав панотець — мої дорогі діти... видно, що вже сам Всевисшій... так сказати... бо поправді...

Був такий зворушений, що більше не міг сказати і тільки прошепотів:

— Нині отпущаєши раба Твогого. Влашко...

Зараз на другий день о. Корентен вибрав в дорогу. Із села він мусів йти лішки кілька кілометрів полами аж до містечка Рози-де-Роз, куди проїжджав автобус з Пон-Даршевек, головного повітового міста.

Погода була гарна. Дерев, пташки і рослини так і пружилися під соняшним промінням по обох боках дороги. Старий парох, в голові якого дзвонили вже гарні дзвони йшов жваво, вихваляючи Бога за радість життя, наче святий Франциск.

Коли він доходив до Рози-де-Роз, побачив збоку дороги випряжений церковний віз. Недалеко воза лежала перехилившись коняка з чотирма задубілими ногами, така викуділа, що аж кістки її виставали зпоза шкіри, з кровю в ніздрях, величезною головою і білими очима. Якийсь старий чоловік і жінка в сорокатору лахмітті і рожевих віркатих трикотах, сиділи над ровом і плакали над здохлою конякою. 15-літнє дівчатко вибігло з рову і підбігло до пароху із словами:

— Змилосердіться, панотеце, допоможіть, будь ласка!

Вона мала голос дикий, але і приємний, що тремтів у переливах як циганська пісня. Дівчина з обгорілою шкірою мала на собі тільки брудну сорочину і червону спідничину; в очах чорні широкі чоловічки, якби вкриті серпанком, уста як доспілі ожиги; рамена були татуовані синіми плямами, між ними кільце збирало в одному місці чорне волосся розкладене як віяльце по двох боках худощавого обличчя, що нагадувало єгипетські малюнки.

Панотець звільнив холи, витягаючи із кишені двадцять сотиків. Але поганюючи в очі дитині зупинився і почав її випитувати. Вона відповідала:

— Мій брат сидить в арешті, бо сказали, що він украв курку. Він нас утримував і ми від двох днів нічого не їли.

Панотець сховав сотики і витягнув срібну монету. Дівчина говорила далі:

— Я змію жонглювати, а моя мама хотіла. Але тепер нам заборонили виступати в містечках, бо ми занадто худімо. Ще й накінєць кінч нам дають їсти, а тепер зробимо?

— А чи не могли б ви пошукати собі роботи в селі?

— Люди бояться нас і обидують нас. Ми і не вчилися ніколи жонглювати, зміємо тільки показувати штуки. Дай ми коня і трохи грошей, щоб прожити. Але ти не вмирати.

Панотець зложив назад срібну монету гаманця.

— А чи ти дитино любиш малювати?

— спитав.

Панотець відперезав свій пояс, де був чок із сто золотими монетами парохіві і ка не спускала з нього своїх чорних очей.

— А чи ти чесна, дитино?

— Чесна? — спитала циганка дивлячись не зрозуміла.

— Скажи: „Боже, я люблю Тебе“.

Дівчина замовкла і в очі мала слези. Панотець передав їй мішочок з грошми. Дівчина викинула його як малпа і сказала:

— Пане священику я з'явлюся з новим дзвіном.

І втікла до пари старих людей, які навіть не відвернувшись.

Парох йшов далі до Рози-де-Роз, але чин над тим, якто Бог задіяв у ній своїх створіння і молився, щоб на її шляху зійшло світло божє, бо вона була не віруючою про релігію він нехрестив. Навіть

КІНО
"КАСІНО"

Пані Валєвська

в головних ролях: Грета Гарбо, Чарльз Боєр

проф. Нідерле і Рорбах вважали центром і ко-
жесомо старин. Усі народи, що вижили з
тої області, втратили давні традиції, оскільки
серед чужих етнічних мас, — тільки українці
їх зберегли. Писанки залишилися на осередній
Україні, на Кубані і в Галичині та на Закарпат-
ті, також у словаків у Моравії, у сербів, бол-
гар, румунів, поляків, литовців і лотвишів.

В польських часописах подано каламутні
відомості про крашени яйця, не розрізняючи
писанки від крашанки. Відомо, що Ванкентій
Кадубек пише про писанки в XIII, ст., і то так:
Potent instabiles et ludentes cum dominibus sicut cum
pictis ovib. (Полки непостійні бавилися з панями
як з малюваними яйцями). Отже тут мова про
гру в „битку“, де два противники ударяли свої
яйця крашанками, а хто створив перший яйце про-
тивника, цей виграв. Писанками, що все бузи-

сирі, ніхто не грався. Про писанки писали в
Польщі Трептовський і Кленгер; в Чехії займа-
лися писанками Фр. Крич і д-р Ванкель.

Московські етнографи мало займалися пи-
санками, бо там їх немає.

Першу поважнішу студію про українські
писанки Ха. Вовка пошукав на Археоолог. зібді
в Києві 1878. Н. О. Сузцов писав про них в
„Київській Старині“ 1891 р. Д-р Митрон Корду-
ба писав у Записках Наук. Тов. ім. Шевч. XXXI.
і XXXII, т. Тепер займається студією над орна-
ментом проф. В. Щербаківський у Празі, який
видав студію: Основні елементи орнаменту
українських писанок та їхнє походження. Пра-
га 1925. Дещо про писанки подає студія К. Со-
сенка: Про містику галицької української ган-
брії. Львів 1922 та д-р Скорик в цікавій праці:
Бойківські писанки, Самбір 1934 р.

цими роками у середніх та високих школах,
знаємо, що пересічний інтелігент з універси-
тетською освітою дуже часто не вміє розв'язати
свого сирого калібрістивішого рівняння, не
потрапить перекласти без словника, а то й зі
словником, ні одного латинського чи грецького
речення, хоч і математики і обох класичних мов
учився цілу гімназію по кілька годин щодня.
А кілька є таких, що вніесли з середньої шко-
ли, за рісін чи кілька так років науки, бодай
сяке-такі знання якоїсь чужої мови?

У кожній людині залишається тільки те
знання, що тісно зв'язане з її званням, з викону-
ваним її фахом. Лікар не може забути медичних
наук так само як суддя чи адвокат не можуть
забути нічого з права, бо перший не міг би лі-
кувати людей, другі не могли виступати в су-
ді. Мало того! І лікар, і адвокат, і суддя, і про-
фесор і архітект і журналіст і багато інших,
що виконують якийсь фак, не можуть попере-
стати на тому, чого навчилися в університеті,
бо кожна наука розвивається, поступає вперед,
здобуває нові осмі і те все треба знати, коли
хтось хоче виконувати свій фак як слід. Чи мож-
на уявити собі лікаря, що не цікавився розвит-
ком та новими ліками, експериментами та при-
ладами від хвастини, як адав останній юніт та
покинув університет, що не читав би найнові-
ших медичних книжок та журналів? Або адвока-
та, що не цікавився новим законодавством, не
читав би деяників, в яких друкують нові зако-
ни та розпорядки коли вже й не говорити про
іншу правничу літературу?

Це фахова освіта. Але досвідно те саме
можна сказати і про загальну освіту. Загально-
освічена людина, то не та, що колись там ви-
чила трохи математики, історії, якоїсь мови і
ще чогось там, одним словом, скінчила якусь
школу, і все те, чого колись навчилася, забула.
Загально освічена людина — це та, що розуміє
все те, що доколя неї діється у природі та в
людському житті. Не назвемо грамотною люди-
ни, що вчилася колись грамоти, але сьогодні не
вміє ні читати ні писати. Не назвемо освіченою

ПЕРЕВОЗИ: меблів, товарів

Власні магазини:

ГАРМА

Львів ул.
Потоцького
ч. 11 А
тел. 111-21

ОСИП БОДНАРОВИЧ

Боротьба з собою.

ПРО ПОТРЕБУ НАЦІОНАЛЬНОГО САМО ВИХОВАННЯ.

В останніх роках пішла у нас мода на са-
моосвіту. Кажемо: мода бо в нас ще багато
дечого, зрештою дуже хосенного й необхідного,
робить, так сказати, за поклик моди. Бай-
ауке, чи що моду привезе хтось зза кордону,
як крашени нові фасони, чи такі тут, на радіо-
му загуміку, впаде хтось на добру думку —
зараз спалахне вогонь, зараз якийсь гурт людей
щим заохотиться і праця аж кишить... Але ди-
виш, за деякий час з того всього ні сліду: во-
гонь загасав потах, люди знеохотилися, праця
припинилася. Виявляється, що це був тільки со-
лом'яний вогонь, що це була тільки мода, що ця
праця не спиралася на внутрішній, особистий
необхідності чи загальнонаціональний потреби,
але була це тільки погоня за чужим зразком,
було це тільки поверхове наслідування того,
що хтось інший робив.

На самоосвіту звернуло пильну увагу Т-во
„Просвіта“, поновилося спеціальне видання,
присвячене цій справі і праця почалася на до-

бре. При читальнях „Просвіти“ творяться само-
освітні гуртки. Знаємо з численних відомлень,
що ці гуртки притягують багато молоді, що ця
молодь набирається на спеціальні влаштованих
курсах знання з різних ділянок, особливо з
українознавства, з яким тісно зв'язана ділянка
національного виховання, що ті курси кімчають-
ся звичайно привідними іспитами-повідомл., на
яких збірає громадини переконуються про ге-
лику вартість і самоосвітніх гуртків та освітніх
курсів як теж про додатковий вплив цієї організації
на нашу молоді. Але не знаємо — правда, чи
не було на те часу — що діється далі з тією
молодю, яка пройшла отой, свого роду, вишкіл
у самоосвітніх гуртках. Булоб найгірше, якби
тут траплялося янже подібне до повторної
неграмотності тобто, що по деякому часі про-
падало би все те знання, придбане на курсі.

Це, зрештою, не булоб ні дивно, ні над-
вичайне. Знаємож, як небагато залишається в
нас усіх з того знання, що його ми набували

мі, що вже не має чого їхати до Пон-Ляшевек,
коли не має грошей на дзвін.

І вернувся. Тепер уже сам не міг зрозуміти,
як він міг дати незнайомій циганці, що показує
циркові штуки такі великі гроші, ще й не свої.
Присіпши ходи сподівалися, що ще її побач-
ить. Але при дорозі лежала тільки адохла ко-
шка і покличний віз.

Почав роздумувати, що робити. Нема сум-
ніву, що тяжко согрівши — адованих довір'ям
своїх парохіян, розтратив довір'я йому гроші,
так начеб їх укра.

З острахом передбачував наслідки свого
гріха. Як його виправити? Як направити? звідки
знайти сто талірів? що таки зараз відповісти
тим, які почнуть розпитуватися? як пояснити
таї учинок?

На небо находили хмари. Деревя сіріли,
обрій жовті. Упали перші великі краплі. Отець
Корентин відчув на собі тигар гріху, що впав на
світ.

Коли вертався смерком на парохію, ніхто
його не побачив.

Його кухарка стара Схоластика спиталася:
— О, отеч парох уже назад? То ви не по-
шли до Пон-Ляшевек?

Парох сказав неправду:

— Я спізнівся на автобус у Розі-де-Роз.
Треба туди вибратися ще раз у найближчих
днях. Але слухай: не кажи нікому, що я вже вер-
нувся.

На другий день він не правив богослужби.
Сидів у своїй кімнаті і боявся навіть вийти до
саду. Але на третій день покликано його з Най-
святішими Тайнами до недужого в Кльо-Муссі.

— Отець парох ще не вернувся — сказала
кухарка.

Парох вийшов із кімнати, кажучи:

— О, вона не знала, що я вже дома.

Вертаючися з Кльо-Муссі, він зустрів одно-
го із своїх найпобожніших парохіян.

— Слава Ісусу Христу! Як же там, отче па-
рох, випала вам дорога?

Парох знову сказав неправду.

— Дуже добре, дуже добре.

— А дзвін?

Парох знову мусів брехати. На жаль! не хо-
тів уже рахувати своїх гріхів.

— Чудовий! Як з чистого срібла. А який
звук! Тільки пальцем торкнешся і вже грає без
струму.

— Коли-ж ми його почуємо?

— О, скоро, скоро. Але раніше треба на ньо-
му вирізати день, коли його охрестимо, імена
його кумів і кілька слів із Святого Письма! А на
це-ж треба часу...

— Схоластико! — сказав панотець входя-
чи до хати — якби так продати мій фотель, го-
динник і шафу то як ти гадаєш, чи далиб нам за
них сто талірів?

— Навіть трицять ні, отче парох. Шануючи
вашу сиву голову скажу правду, що вся ваша
обстановка не варт навіть двох талірів.

— Схоластико! я не буду більше їсти м'яса.
М'ясо мені шкодить.

— Отче парох, це щось не тее... в так тво-
хаю... вам напевне щось бракує. Це все від то-
го дня, як ви вибратися до Пон-Ляшевек. Що
вам притрапилося?

І так мучила його запитання, що він оповів
й усе.

— Що-ж! це мене не дивує! — закінчила
стара. Те наше добре серце зробить вам колись
несища. Але не журіться. Я вже бем на себе.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 1938 РІК

„Вістник“

місячник літератури, мистецтва, науки й громадянського
життя.

і „Квартальник Вістника“

Передплата в кращій Асфорт та Чеській книжарні:

1) „Вістник“ річно 600. 12 — платіжні акції

„Вістник“ чотиріох 600. 12 — платіжні акції

Окремі числа „Вістника“ 600. 120.

2) „Квартальник Вістника“ річно 600. 3 платіжні акції

Для передплатників „Вістника“ річно 600. 3 акції

АДРЕСА: Львів, Чарнецького 28 м. 21, чинна конте
500271.

щоб вислати всім у селі справу, поки ви не збе-
рете нових сто талірів.

Схоластика почала вигадувати історії і ком-
вону, хто прийшов оповідає:

— Знаєте, що як наш новий дзвін почали
закупати то десь ним ударили, зробилася рана
і тепер треба його переліати. А коли його перелі-
ють то отеч парох хоче його пісати до са-
мого святого Риму, щоб його поблагословив
наш Найсвятіший Отець Папа римський, а до-
рога туди далека...

Панотець не спитка й, але почував себе шор-
раз більше нещасливим. Бо вже не тільки робив
собі докори за власні брехні, але тепер ще по-
турав брехні Схоластики, а це разом із розтра-
ченими грішми своїх парохіян складало шораз
довший лаяний гріх. Згнізався під їх тятара-
ми, його рожеве обличчя видокнувалося та бі-
гло.

Уже давно минув день, який у селі всі були
призначили на ювілейне свято душпастирства
цього парохі і хрестина двоєх Мешчані Лява-
Флері вже починали дивуватися, чому речини
так затягається. Вже і почали кружати чутки:
козаль Фарігуль оговдає, що бачив пароху у
товаристві якоїсь відомої жінки в околиці
Розі-де-Роз і кімчав так:

— А я вам кажу, що він розтратив гроші
в якоюсь вітришцею.

Повстала в селі партія ворожо настроєна до
старого душпастиря. Коли він ішов вулицею
деякі парохіани не здіймали шапок і він чув за
своїми плечима неприхильний шепіт.

Несчастливого дідуся мучили докори сові-
сти. Він розумів усю вагу своєї провини. І хоч
як глибоко відчував жаль за всі, не міг знайти
відповідної покути.

ГАСЛО „СВІЙ ДО СВОГО“ зобов'язує нас збагачувати себе і рідний загальнорациональним шрадиженням в найбільшій українській банку

Земельний Банк Гіпотечний у Львові

вул. Словацького ч. 14.

Філія банку: Станиславів, вул. Собіського 11.

людини, що хоч і вчилася щось, у якійсь школі, але сьогодні не має ні собі ні іншим пояснити найпростішого явища у природі або найзвичайнішої справи у громадському житті.

Вачимо, що у загальній освіті так само, як і в фаховій, школа дає тільки підставу, яку треба постійно плекати й розвивати, як рослину, щоб вона не то дала розвинулася, але щоб взагалі не завяла та не пропала. Треба цю підставу самому поширювати й доповнювати ціле життя згідно з нашою приповідкою: учися розуму не до старості, але до смерті. Поширювати та доповнювати з часописів, журналів та книжок. І саме це поширювання й доповнювання своєї освіти — це й є справжнє самоосвіта, бо людина «всвітлюється сама, без чиянебудь допомоги». Всі ці „самоосвітні гуртки“ і курси, про які ми згадували, як і народні університети, — це не самоосвіта сама в собі, це тільки — так само, як кожна інша школа — підстава, це тільки товчок до самоосвіти. Самоосвіта — це справа одинична, не гурткова і, найважливіше, вона не обмежена в часі, як „самоосвітні гуртки“ та курси. Правда, теоретично можнаб думати про цілу низку ступнів „самоосвітніх гуртків“, але практично цього мабуть ніколи не вдасться перевести.

Так само й самоосвіта — це сьогодні найбільша тільки теорія. Коли ми говоримо про факсову самоосвіту, то тут справа ясна. Хтонебудь з фахівців, що не доповнюватиме своєї освіти самоосвітою, не зможе виконувати яскраві свого фаху. Отже фахова самоосвіта — це життєвий інтерес і тому вона мусить бути і справді — може з малими винятками — є. Але чи багато є таких, що працюють над самоосвітою в загальному напрямі, поза своїм фахом? На те звичайно нема часу, ані необхідної терпеливості, ані — і це найважливіше — охоти і доброї волі. Бо самоосвіта — це подекуди самовідречення, це свого роду посвята. А на одне й друге сьогодні мало хто звужується. За охоту і добру волю тут дуже важко, єдиним, рішальним чинником тут може бути і звичайно є — необхідність, т. зв. „мус“. І тому одним з найважливіших завдань наших „самоосвітніх гуртків“ є: виробити у своїх членів, не мус, а внутрішню потребу вести самоосвітню працю в загальному напрямі, продовжувати її.

Ту нерозумну милостиву в чужих грошей він дав мимоволі, навіть без надуми. Він казав собі нішком, що така нерозсудлива підмога могла стати для нещасливої циганської дитини — промінем божого світла і початком духовної обнови. І звесь час бачив перед собою чорні, ладні очі, повні саєз, циганської штукарки. А про те мукі його совісті ставали нестерпні. З дня на день зростала його провинна. Одного разу, коли він довго молився, він рішив, що скине із себе тягар гріху висповідавшись прилюдно перед парохіями.

У найближчу неділю парох після Євангелії ввійшов на проповідницю і звесь блідий, впрямлений, якби закостенів, зробивши зусилля мученика на арені, почав:

— Мої дорогі браття! мої дорогі приятелі, мої дорогі діти, я мушу сьогодні висповідатися перед вами...

У тієї самій хвилині всі почули із давнини ясний, срібlistий, легкий звук дзвону, що наловина усю церкву. Всі голови відвернулися і шепіт повний зачудування пройшов серед вірних:

— Новий дзвін! новий дзвін!

Чи це було чудо? Чи Бог казав завісити новий дзвін янголам, щоб спасти честь свого вірного слуги? Чи може старі Євangelісти оповідають про клопіт свого старенького пароха двома американським дамам — Сузі та Бетіна мешкали у трьох кілометрах від Лінда-Флері у великому замку — і ці багаті та добродійні дами зробили отню Корентінові таку гарну несподіванку?

На мій скромний погляд це друге пояснення насувало багато більше труднощів, ніж перше.

Як там і не було мешканці Лінда-Флері не довідалися ніколи з чого хотів перед ними висповідатися парох.

Переклад м. р.

У цілій самоосвітній акції для нас найважливіший відтиск українства, бо він — як про це ми вже вгорі згадали — тісно зв'язаний з національним вихованням, справою, якій мусимо — як нація, що має якінебудь аспірації — присвятити найбільше нашої уваги, найбільше нашої праці та найбільше наших зусиль. Чому — сьогодні кожному ясне. Самоосвітні гуртки — абстрагуємо від того, як вони організовані, самостійно, чи при якихсь товариствах — це у нас сьогодні єдині школи, в яких маємо змогу дати нашій молоді — та й не тільки молоді, про що іншим разом — справжнє національне виховання.

Українські громадяни підтримують і ходять тільки до відомого свого фахівця, щоб швидко мати великий УКРАЇНСЬКИЙ РЕСТОРАН у Львові

Михайло Шпак

Львів, РИНОК 11.

Першорядні снідання, вечері, перекуси та різного роду напитки.

Певно, що це важка річ, бо виховання взагалі — це справа нелегка, про що проречисто свідчить історія тієї діяльності людської праці та людських зусиль. Лекше на самоосвітньому курсі втаємничити курсантів в основні проблеми математики чи модерної фізики, лекше навчити їх всяких дат з рідної та всесвітньої історії, як вкласти у їх душі хочби тільки основні засади загально-людського й національного життя та поведінки. Алеж не бентежиться великими труднощами у вихованні всі школи на цілому світі, не бентежимося й ми. Тільки пам'ятаючи про те, яка це важка, але й одночасно важка справа — національне виховання, дбаймо про те, щоб було воно в руках фахових, досвідчених та справді розумних людей.

В наших самоосвітніх гуртках робиться тепер у цьому напрямі дуже багато. Знаємо, що при предметах з українознавства, а то й інших, презенти часто підкреслюють моменти, дуже важні для національного виховання, але може не всюди, не у всіх гуртках кладуть на це особливий натиск. Тому чи не добре булоб завести у самоосвітніх гуртках та на самоосвітніх курсах національне виховання, як окремий предмет, до якого треба би призначити й окремого, фахового вчителя, може краще сказати, виховника. Завданням такого виховника булоб не тільки дати членам самоосвітніх гуртків чи учасникам самоосвітніх курсів основи національно-

Плащі тренчі.

Львівські сорочки.

Охоронні плащі:

Лікарські і бюрові.

Робітничі одяги.

Табіркові вироби і т. д.

виконує на замовлення дешево швидко і солідно

ШВАЛЬНЯ КООП. „ПЛАСТ“

Львів. ГОРОДЕЦЬКА 25, РУСЬКА 2.

го виховання, але — і це найважливіше — так, як це було при самоосвіті, дати товчок до дальшої праці у тому напрямі, прокинути в них потребу продовжувати самовиховання.

Вихована людина не та, що засвоїла собі основні засади доброго виховання, але та, що послуговується тими засадами у практичному житті. Національно вихована людина не та, яка знає, як треба ставитися до національних справ, що треба шанувати національні святощі і треба працювати „для народу“, але та, яка на кожному кроці і в кожному часі думає — що так ска-

жемо — національно і національно поведеться. Можемо уявити собі, якого вишколу треба до цього, якої підготовки. А цього вишколу і підготовки не може дати і не дасть нам ніяка інша школа. Підстави національного виховання можуть нам дати тільки самоосвітні гуртки, але повні вишколеними можемо тільки самовихованням.

Коли самоосвіта — це подекуди самовідречення, свого роду посвята, то самовиховання — це самозаперечення у ще більшій мірі. Мало цього — не боротьба з собою. А національне виховання ще й поготів. Ми ж мусимо побороти у собі не один злий нахил, як звичку або ось хочби самолюбство істинний інстинкт. Не тільки побороти, а й злавити, щоб він ніколи не прийшов до нас. А хіба це так легко? Хіба так легко перемогти у собі отой внутрішній, дуже часто такий негучний голос, що каже нам свої особисті справи, свій особистий інтерес ставити вище за національний? А все-ж треба перемогти й треба перемогти особливо тепер, особливо сьогодні та особливо нам, що матимемо найбільшу відповідальність перед історією. А в цьому нема без боротьби. Тому нам треба боротися з нашими нахилами, з нашими інстинктами, з нашими слабкостями, з нашими національними слабкостями, що в нас вкорінилися, словом: боротися з собою.

Виянтькове становище цілої нашої нації доводить до виняткового становища і кожного з нас зокрема. Дарма що близько коли ми чи далеко від нас живуть люди кращим життям, у спокою та вигоді. Це нас не може змусити піти на особисті вигоди так довго, а довго не матиме задоволення такого життя нація. Мусимо національним самовихованням самозаперечити себе особисто, мусимо відкласти усі свої особисті змагання, що не йдуть по лінії загально-національних змагань, що

Подорожуй даром

ЗА КУПОНОМ ЗНАМЕНИТОЇ ЧОКОЛЯДИ

TOURING

ТАБЛИЧКА 150 ГР.

1-300000

Б р а н к а

мо переконати себе самих, що служба — це єдина служба, на яку ми можемо і мусимо сьогодні піти. І знову все те можемо отримати тільки важкою боротьбою з собою.

Знаємо, що остаточна мета цієї боротьби з собою, цього національного самовиховання — новий українець — це ідеал, що його не так легко досягнути. Але розуміємо, що до цього ідеалу нам треба змагатися, бо цього змагання не має наша нація, що теоретично не є ніщо інше від інших націй, ось хочби німецької, ні знову змагає сьогодні до того, щоб випередити над світом. Коли школа не дає нам такої нагоди, як до цього ідеалу змагатися, то ми самі це робити самотужами, самовихованням. Те, що могутні, державні нації освоюють спеціально і доцільно організованим виховним та пристосованим до цього виховання системою, ми мусимо добувати собі дуже часто кожен зокрема, одинично. Але це не значить, що й ми самі, тобто кожен з нас зокрема має устійлювати засади національного виховання та підшукувати найкращі методи самовиховання. Ні, про це, тобто про те, мусять подбати компетентні чинники держави, практично повинні це переводити на життя гуртки, яких головним завданням має бути спонукою, підставою і підготовкою до національного самовиховання окремих особистостей цілого народу.

Тому не отримаймо!

Кожний українець має мати право

Пром-банк

Львів. ГРОДЗИЦЬКИХ 1, 1-2

315 уділівців в ок. 1860 виплатились уділами — разом на суму 46.103 воя. державного Пром.банку вкотре 541.000 воя. оборотних фондів, з яких виплатили Пром-банк за 1937 рік 2% від суми, розпорядившись попитом на розбудову ремесла, торгівлі й промислу. Підтримуючи самостійно уділам державного подвійні оборотні фонди й значально збільшувати проценти на прибутки до підтримки господарчої кон'юнктури країни.

Жіноча сторінка.

У свято перемоги правди.

Великдень, — свято весни і миру приходить до нас разом зі споминком про Голготу і страждання, які переніс на ній Христос та його найвищу жертву для добра людства.

Великдень з веселими дзвонами і радісним співом змушує нас мимоволі вертатись думкою до нашої весни, а в більшості з нас цей спогад викликає з гіркотом гармат чи свистом кулі, які може хоч і не загрожували тоді комусь ково нас, але напевно загрожували тоді комусь з близьких нам, якісь рідній, дорогій істоті.

І ось цей спогад нашої весни змушує нас все прислухатись та придиватись і до тривожного нашого „сьогодні“, яке кожною хвилиною готове вибухнути трізними громами та новим свистом кулі. Ніколи ця загроза не була така реальна, така близька. Завмерли навіть фальшиві запевнення і розмови про мир. Ніхто вже навіть не намагався переконувати у своїх миролюбивих настроях, і всі зусилля дипломатів всього світу зводяться тепер тільки до того, щоб ще на якийсь час, на якусь годину віддалити критичний мент, аби ліпше підготуватись та зробити так, щоб відповідальність впала на когось іншого. І коли давніше традицією було з нагоди Великодніх Свят писати про мир, коли в різних країнах в повстаннях вже часом висли гарний значай у страстну суботу агадувати мент закінчення світової війни кільканинною мовчанкою, то цьогодня мовчанка була більше пригалькою про те, що має прийти, а ніж про те, що минулося.

Та Великодні Свята не є тільки святами миру, але й святом визволення. Бо не тільки за

мир на землі страждав Христос, але й за волю людства, за гідність і право кожноі людини і того найменшого брата і тої наупослідженішої істоти. За Правду вмер Христос, щоб потім своїм воскресінням докзати невірним, що „Правда таки все перемагає“.

А тому коли задзвонять цьогодні великодні дзвони, май понесуть вони цю віру в перемогу Правди і туди за Збруч, де вже всяке життя замирає, де вже тратять наші брати віру в добро. Хай пригадують їм ті великодні дзвони, які може вони почують тільки через радіо, або уваєю тільки собі їх відтворять, що після Голоти прийшло Воскресіння і, що Правда таки перемогла. А нам хай цьогодні Великодні дзвони пригадують наш великий обов'язок все бути готовими до боротьби за Правду. Нам жінкам хай пригадують вони ту Велику Матір, яка йшла за Сиром і на Голготу, але яка дочекалась великого щастя Його воскресіння, хай пригадують вони нам і ті дівчата, що почили при своїх світильниках саме перед дванадцятю годиною і тих, що не боялись ні ночі ні темряви, а йшли гуді, де знали вони, що їх чекає перемога Правди, перемога світла над темрявою.

Ось чому і в сьогоднішні тривожні від сподіваного гіркоту днів наші Великодні Свята мусять бути радісними і світлими, бо віримо, що Правда все перемагає і що й для нашого народу після Голоти прийде воскресіння.

Христос Воскрес — смертю смерті переміг! Переможемо й ми, бо віримо у перемогу Правди, а Правда по нашому боці.

— о —

М. КАЧМАРСЬКА.

Страсти.

(Уривок споминів).

„Вже добре сполудив доїжджаємо до мішечки залізної, віддаленої на 7 верст від Затиша, залізничної станції, де були росташовані деякі частини нашої бригади. Хоча від станції до осідку бригади, до Бергдорфу ще 25 верст, то ця відстань виділяється дрібною в порівнянні з трюхденною мандрівкою степами в Ровдільній. Всі лиха і небезпека вже поза нами. Схотис заїжджати коло приготування підводи для нас, а ми гостимося у його хаті хлібом-сіллю та слухаємо новини про повстання „галичан“ проти большевизму і оповідаємо свої пригоди. Дорогою на Затиша їде бричкою харчовий старшина нашої бригади. На бричці одно вільне місце і по короткій нараді їду на станцію, щоб відтам повідомити телефонічно команду бригади про наш поворот в Одесу швидко, хоча доволі припізнений та просити про висилку підводи по нас.

Смеркається. Здалека вже значаться сталели блиском залізничні рейки та їх мусимо їздити перетяти. Та бач — нова перешкода. Шлях від Одеси залізною черепахою суне бронепоїзд і висилає залізних звідунів — гарматні стрільця на мабуть збунтовану станційну команду. Тепер уже шляху не переїдеш, треба хоча добристи до станції. А там рух — хвилювання. На щоглі вивішено червоний прапор, хоч ще на кілька хвилин передтим грався зі степовим вітром жовто-блакитний. Це хитрунство є вимогою моменту, для оборони слабшої перед сильшою. Станційний телефон зайнятий розмовою між командою станції та командою бригади. І — очасно їдуть переговори із залізною бронепоїзду. По часі бронепоїзд завертає у поворотну дорогу на Одесу. Тоді й я можу розозв'язатись з командою бригади і повідомити її, що ось ми вертаємося з Одеси у повнім складі. З розмови довідуюся, що про висилку підводи на станцію по нас не може бути і мови, бо на другий ранок виїждить бригада з Бергдорфу на фронт.

Виходжу зі станційного будинку і міркую, як мені добити, як за ніч відбутися до бригади без підводи? А ще я сама, від товаришів подорожі відбилася — навіть не знаю, що з ними. Повинні вже тут бути.

Нічка окутує своїм серпанком усе довкола і гадля довгі тині. Та під впливом легенького степового вітру проходить мов саваноман

і надходить холодна застанова. Дорогу до бригади мушу через ніч відбутися. Розглядаюся. Білоруч темною смугою значиться валка возів. Довідаюся, що це бригада харчева валка, яка вночі ще має доїхати до Бергдорфу. Находжу для себе місце на возі. Вже не хвилююся від новини, що в останній хвилині бригадне командування наказало валці зупинитися до дальших приказів в с. Василіві, віддаленім від Бергдорфу на 6 верстов. Ту дорогу перейду пішком.

Вийзимо у степ. Небо засіялося міліонами зірок та не лиш небо. Довкола, куди оком глянь засіявся степ зорями. Там гурт зірок, далі самітня, а ліворуч зісунуся на степовий шлях небесний молочний шлях і лискутою ходю мірити степ. Діється довкола щось таке, про що не знаю і чого не розумію. Візник теж не знає, що воно таке. Надбавить командант валки і пояснює, що ось степом вертаються люди з горючими свічами в церкви, зі Страстей Господніх. Це бо Страстний Четвер і ціла Україна роїться в цей вечір вірками свіч. А цей молочний шлях це певне кіпнота от. Шепаровича, що під основою страстної містерії скриляє свій похід проти большевицького бронепоїзду.

По півночі доїждимо до с. Василів. Валка залишається ночувати, а я збираюся в дорогу до Бергдорфу. Зі мною вибирається стрілецький у Бергдорфі залізничний свій речі.

Минаємо село і виходимо у степ. Ясне світло місяця сріблить цілий степ і нашу дорогу. Гей, степ батько — а ніч мати! По якімсь часі чуємо довкола гомін голосів — скрип возів. Большевичи це? Повстанці чи галицькі частини? Наслухуємо — тиша. Це либонь сам степ, бачить заговорила. Може розказує про страсти минулого або майбутнього, а може нашіптує якусь легенду про світлий великий День. Та перешкода убиває чар степової казки і ми радіємо, коли перед нами майоріє село.

Та не ще не Бергдорф, до нього ще 13 верстов дороги. До ясного ранку міряємо степову дорогу і вже за днів приходимо до Бергдорфу. Тут сніданок і підводами дорога до Вірзулі. А там у самий Великдень вантажимося у вагони, щоб на час доїхати на страсти Галицької Армії.

Як виглядатиме наша хата на свята.

(Кілка Великодніх заповідей).

Цьогодні Великодні Свята не будуть мабуть надто сонячні і теплі. Весна була поспішила до нас, але потім чомусь вернула назад ще на зимовий відпочинок. Але наші, щоб дерева були білі від снігу, а не від цвіту, як ми то звикли на Великодні Свята мати то й тоді в нашій хаті, де що може й протоплено, має бути світло і ясно та привітно, як то на Великодні Свята годиться. У всіх флаконях, які тільки ще по різних стовпах маврових маємо мусимо мати на свята квіти. Хай то будуть і найскромніші дрітві квіточки, які квітнуть сьогодні, такі вже повисували голочки і прикрашують місця річки, або хай то будуть тульпани, гіяканти та нарциси випокані в оранжеріях чи вазонках, але квітів на свята в нашій хаті має бути багато. А вже від барвину величчя кожний кутин нашої кімнати — і так створимо собі бодай в хаті ілюзію весни і зробимо її привітною і світловою.

А на нашому скромному великодньому столі (ми напевно його собі прикрасимо вже хоч би задля дітей) пишатиметься і незвичка традиційна пасочка і баба у білому чепці з барвничком чи квіткою на вершенку і вранішні чи гарні писанки, які можливо ще навіть від минулого року десь собі перекоуємо. А ласощів не мусить бути багато, лише стільки, щоб уся наша родина відчувала, що то Великодні, а не які інші свята.

Але що найголовніше все в нашій хаті блищатиме від чистоти та привітності в ній лагідній і мирній настрій.

Не забуємо про ще одну подорожню, яка може нам свята або зробити дібною святим миру, або верати їх тямною змарою. Все приготуємо і розділимо так, щоб і наша домашня помічниця могла мати свята та відсвяткувати їх по своєму. Тоді не матимемо в домі насупленого, невдоволеного обличчя і хоч і тихих, але частих зізднів, або бодай сумного погляду, що все нагадуватиме нам, що ми у це свято жеру, любові і справедливості когось та скривдань. Дотемна господиня зуміє все наладити так, що навіть і тоді, коли очікує гостей не потрібуватиме помічницю, яка може приталати собі своє село і разом з іншими поспівати гайлою коло церкви, які ушановують для них різні наші організації, або їде відвідати якусь тету чи сестру. За цей день вони буде вони заміджені і напевно увечір на другого дня радо зробить лад і поради в квітках та кулі, якщо гості там лишні несподівано.

Добрій настрій — заповідь добрих свят. А тому не поминаймо ми самі і пам'ятаймо, щоб і інші члени родини того не робили якоюсь прихиткою розмов. З чоловіком не говоримо про фінансові клопоти, ми нам без того щодня докучають, з дітьми не говоримо про їх шкільні обов'язки, яких вони може не дуже пишавували, а ми мусять приталувати по святах, бо скоро й шкільному ровні кінець. Всі ці клопоти і турботи лишню за собою, або на поспіхах. Чоловікові напевно тоді сміятиме те, що ми ніготували і він не робитиме докорів за зайві святкові витрати, а діти своїми радісними й усміхненими личками грітуть нам лише душу, як сонечко, якого цього року не маємо дожитись.

І ще одного потрібно нам для того, щоб наші свята були дібною святими, а це свідомість, що ми сповідаємо всі свої обов'язки, які на нас наложено, як на свідомих громадян і членів українців. Коли ми значимо йдемо через свята до сповіді то мусимо відбутися ще одну сповідь, а саме сповідь громадськості — перед самим собою. На свята мусимо мати свідомість, що ми виконали й акт значимого милосердя допомогти комусь хворому, безробітному чи взагалі домі підтриманню, а також і громадській нашій залозності своїм ділом т. т. і „Рідний Школа“ допомогли внаслідок датком у її збірці та іншим нашим установам, а вони працюють чи євше справляють допомогти правдо, пропагандою або матеріально. Таким чином наші обов'язки супроти родини поширюємо ми на Родину ширшу.

Коли доїждя з нас доїждимо тих дібних заповідей нашої душі щастинне радість наша і Великдень буде для нас дібною Святим Христовим Привітком та не амороветь в хаті наші пізи мороз, хоч би за ніч і бушувала хуртовина.

ДАЙТЕ ДОКАЗ, ЩО ПАМ'ЯТАЄТЕ ПРО ПІВАЛІВ УГАД

М.Р. М. ХОМЯК

КОЛИ І ХТО МОЖЕ ВЯВЛАСНИТИ ПРИВАТНЕ МАЙНО?

Плянуйте вивласнення одної і найкращої у Львові української спортової площі „Сокола - Батька” скандаловало українське громадянство до краю. Чому саме нам хочуть забрати нашу площу, що є легенням українського фізичного виховання у Львові, чужою з усіх боків запити. Аджеж ледви кімкадесять метрів за площею „Сокола-Батька” розтягнулися аж три польські спортові площі, а на протилежній до Сокола-Батька будівельній площі, ще разом з усіма трьома згаданими польськими спортовими площами є власністю м. Львова, будувє магистрат щораз то нові бляски мешкальних доміа. Чи не краще булоб там здвигнути нові будинки для наукових інститутів львівської політехіки? Не знаємо, як скінчиться справа з „Українським Городом”. Одначе якщо не допомогло нічи аргументи і прешт, така діяшло до вивласнення площі Сокола-Батька, то український нарід у Польщі, який є дійсним власником цієї площі, бо складав на закуп кожної її пяди масово дрібні жертви, відчує це як новий болючий удар. Відчує його тимбільше, що ця спортова площа необхідна для здорового розвитку молодого покоління, яке не має де притулитись. Якщоб така діяшло до вивласнення „Українського Городу” — те поресунуєсь би перед нашими очима ще один приклад драматичними колаірами змальованої історичної правди.

А що між українським громадянством кружляють вже теж поголоски про плановане вивласнення деяких площ, що належать до с.в. Юрс, слід ближче приглянутись законним постановом про вивласнення.

Вивласнення (експропріація) вводиться до того, що кожна особа мусить відступити власність своїх маєткових річей в цілості або частинно, якщо цього вимагає держава в загальному інтересі. Пошкодженому може домогатись у такому випадку лише винагорода шкоди, себто відшкодування*. Згідно з цією думкою § 365 н. з. постановляє, що кожна особа мусить відступити певну власність речі за відповідною винагородою, якщо цього публичне добро вимагає. Таку саму засаду висловлює теж ст. 99 конституції, що potwierджує існування приватної власності з тим, що „скасування або обмеження власності, особистої і збірної, може прийти у випадках, передбачених законом і лише тоді, як цього вимагає загальне добро, за відшкодуванням“. Крім цих двох засадничих постанов про вивласнення, себто § 365 австрійського цивільного закону і ст. 99 польської конституції виділю безліч окремих законів, що передбачують вивласнення на преріжні цілі: на будову публичних доріг, на комасацию ґрунтів, на земельну реформу, на управальнення берегів рік, будову залізниць і т. д.

Окремі обмеження передбачують закони про т. зв. „військ чинитьби“. Постанови цих законів зводяться до того, що в хвилину вибуху війни, загальної мобілізації або в інтересі оборони держави — адміністраційна або військова влада забирає на військові цілі фізичних або правних особам, зовсім або частинно, тимчасово або на все їхні, маєткові предмети: землі, вози, худобу, доми, вомешкання, копальні, фабричні підприємства тощо, в тим, що платити негайно або зобов'язується заплатити відшкодування. Крім того держава може призначити до праці для війська всіх громадян у віці від 17 до 50 р. життя, без різниці полу. Від праці звільнені: недужі, каліки, ученики, священники, воєни, санатори, частинию уражені та чужинці. Війни за випадок війни або мобілізації влада може примусово виселити населення з його майном зі загрозованих військовими діями просторів, якщо ці простори мають спеціальне значіння для оборони держави. Якщо майна не можна вивести з загрозованих просторів влада може його знищити, щоб воно не потрапило в руки ворога. За знищення майна — держава зобов'язана замінити пошкодження. Всі ці благодати відчуло вже українське населення підчас світової війни, а тепер

Найдошкульніше відчуває всілякі обмеження у прикордонній смузі. Отже там влада може не лише забирати гроши, якщо цього вимагає оборона держави, але теж припинити всякий оборот нерухомостями і виселювати звідти громадян — як про це повідомляє незраз преса.

Однак найбільше зацікавля має розпорядок президента з 24. вересня 1934 р. (Д. З. ч. 86 поз. 776) про вивласнення, бо він визначає предмет та об'єм відшкодування, спосіб (процедуру) вивласнення та виконання вивласнення. Отже згідно зі ст. 2. можна вивласнити: право власності або інші річеві права нерухомостей; матеріали необхідні до будови улаштувань до оборони держави, всяких доріг та залізниць і тимчасово взяті нерухомість. Про вивласнення і відшкодування за вивласнення рішає усевода відповідно до того, де знаходиться предмет вивласнення. Від того рішення у справі вивласнення можна зробити відклик до 14 днів до міністерства внутрішніх справ. Рішення міністра є вже остаточне, себто не можна його заціпити жалобою до Найвищого Адміністративного Трибуналу, як це звичайно можна зробити з некорисними рішеннями адміністративної влади II. інстанції тому, що справа вивласнення залежить від „свобідного рішення“ адміністративної влади і „в межах цього свободного рішення“. В таких випадках Найвищий Адміністративний Трибунал не може рішати згідно зі ст. 6 уст. 2 розпорядку президента з 27. жовтня 1932 р. (Д. З. ч. 94 поз. 806) про легальність рішень адміністративної влади, себто чи ці рішення є згідні з постановами законів. Якщо пошкодований невдоволений висотою відшкодування може до трьох місяців зажадати, щоб суд устійнив висоту відшкоду-

Відказки до міністра у справі вилучення і позов до суду у справі висоти відшкодування зливний ході, коли власник нерухомості погодився добровільно відступити свою частину та домоворився до висоти відшкодування

Якщо йде про виласнення будівельних матеріалів — у такому випадку повітова адміністрація влада (себто староста, а не воєвода) може дозволити на розшуки і видобування матеріалів з чужої нерухомості (напр. вапняку, глини і т. д.), необхідних на будову рігів і залізниць. Якщо пошкодження не відбувається на відшкодування, то його уступає повітова влада загальної адміністрації, хоча і місяця від доручення йому рішення довго не відсидить, щоб устійнив відшкодування.

На випадок стихійного нещастя (пожежі, снігові і т. д.), може тимчасово призначитись чужою нерухомістю війт, солти: замандант поліційної станиці, якщо неможливо повідомити загальної адміністрації повітової влади, але з тим, що треба повідомити як лише відпаде перешкода. Ті пошкодовані може домогатися до одностороння, щоб суд устійнив висоту відшко-

Якщо до вивласнення приходять теми цього вимагає — оборона держави, то виводу мусить притримуватися виводу військової влади. Від його рішення можна зробити відклик до міністра найдалі до 7 днів, обсяг чинить до відкликів коротший. В наслідок чого виводу дозволяє військовій владі, щоб гайно перебрала в посідання нерухомості, об'єктами діється це щойно по правосильності рішення адміністраційної влади). Якщо ж в будівельний матеріал і щоб тимчасово перетин нерухомості в посідання — може це ж саме військова влада, означена міністром військових справ.

Хто перешкоджає у поірах нерухомості, що підпадає вивласненні; нищить помирні ці; не дозволяє видобувати будівельні матеріали чи відступити свою нерухомість на падох стихійного нещастя — може зрештою на кару 3-ох місяців арешту або грошей до 300 зол. Кару накладає адміністративна влада.

Веселих і Щасливих Свят

б в ж а е

всім Союзам, Кооперативам і Кооперативним Працівникам

Дирекція, Службовики, Робітники „Центросоюзу“

Христос Воскрес!

Зміна закону про подружжя в Іспанії і Франції

Півофіційний орган Апостольської Столиці „Оссерваторе Романо“ оголосив текст нового закону про подружжя, що його видав національний уряд ген. Франка в Іспанії. Новий закон вводить важливі зміни до подружнього закону з 1932 р., що тісно зв'язався з конституцією з 1931 р. республіканської Іспанії, виданої по виході останнього короля Альфонса XII з Іспанії. Суттєва постанова подружнього закону з 1932 р. зводилася до того, що подружжю можна розв'язати за взаємною згодою на домагання одного з подруг.

Новий подружній закон національної Еспанії займає зовсім протилежне становище до справи розводу. Отже подружжя — згідно з новим законом — є релігійною тайною, себто нерозривним. Подружжя, заключене в церкві, потягає за собою наслідки, що їх передбачує цивільний закон. На думку „Осерваторе Романо“ новий подружній закон є поважним кроком наперед у відродженні національної Еспанії, він є актом відбудови та оздоровлення основної осередки суспільного організму, якою є родина та подружжя. Новий закон є — на думку „Осерваторе Романо“ — найкращим доказом, що Еспанія вертається на доло християнської цивілізації.

У французькому парламенті перейшла норма до цивільного кодексу того змісту, що жінка не зобов'язана слухати свого чоловіка, та що чоловік є лише головою родини. Замість

валось би, що у Франції жінки були щонайменше в такій неволі, як ади в Боснії. Тимчасом було саме навпаки. Хоч й жінки зобов'язували жінку до безоглядного пошанування чоловікові — французи не тільки знали свої права та отримували їх, але й захищали їх. Зокрема, вони не тільки знали свої права, але й захищали їх. Зокрема, вони не тільки знали свої права, але й захищали їх. Зокрема, вони не тільки знали свої права, але й захищали їх.

^{*)} Fryderyk Zoll: *Prace wybrane*, tom II, wydanie nowe. Poznań 1931. Gł. cz. 29-45.

З природи і життя.

РОМАН ГАЛІБЕР, лікар.

Тваринний світ нашої землі.

Багато великих звірів утікає перед цивілізацією уже до останніх схороніщ. Тисячі літ беріг їх від загрози охоронна бар'єр і затишні лісові. Але в добу машини це не вистачає. Нові кораблі, зброя, мисливство, туристичка, передовсім літак і самохід — загрожують звіратам цілковитою загрозою.

Дуже цікаві помічення про кількість і звичай великих звірів подає англійський мандрівник полк. П. Етертон.

„СПИС“ ВЕЛИКИХ ЗВІРІВ.

Подати точно кількість диких звірів неможливо. Значить кажуть, що в Африці живе ще 11.000—12.000 левів. Тигрів, що в постраху мешканців Індії, має бути коло 16.000. Магараджа Непалу твердить, що в самому Непалі живе тепер 5.000 тигрів.

Більше число тигрів пояснюють тим, що вони живуть у лісах, а не як леви — на вільних просторах. Тому легше можуть сховатися перед зброєю мисливців. Число кангурів доходить до 24.000, а медведів понад 45.000.

ЯК ДОВГО І ДЕ ЖИВУТЬ?

Найдовше живе найрозумніший звір — індійський слон. Пересічна довгота його життя є 30 літ, але деякі слони живуть навіть 150 і більше літ. Коротше живе його африканський кривак, хоча має довші вушні мушлі, що в людей є ознакою довгого життя.

Верблюд живе пересічно 30, лось 24, жирафа 30 літ. Лев живе приблизно так, як людина, а тигр трохи коротше. Медведі старіються по 15—20 літах, вовки, лиси і лямпарти вже по 10. Зєбри осягають 16, носорожці 22, бізони 20, білі медведі коло 25 літ. Дуже старий медвідь може мати найбільше 35 літ.

Лев „у силі віку“ — має 5 літ. Коли леви і тигри старіються, стають людодіями, бо тоді легше їм вполювати чоловіка, як чотириножне звіря.

Кожний континент має свою фауну. В Індії є жираф, в Африці нема медведів, а колибрі єма жираф, в Африці нема медведів, а колибрі єма жираф, в Африці нема медведів, а колибрі єма жираф.

Останні бастіони звіринного світу це пустиня Гобі, праліси Африки, Сагара, Гімалаї і Тибет та тропікальні ліси південної Америки. Але правдивим раєм диких звірів є країни долина північного бігуна. На засвіжених зимою і на весну, а зелених у літі преріях живе около 10 мільйонів ревіферів, кілька тисяч медведів, вовків та інших, менших тварин.

ЧИ ТВАРИНИ ХОРУЮТЬ.

Природа є для тварин дуже милосерна. Недури та епідемії дуже рідко відвідують пуші. Єдиним звірем, що постійно терпить від галапасів є носоріг. Галапаси влазять йому навіть до очей. Тому носоріг є майже сліпий, дуже драгливий — і супроти кожного неприяний. Агонія звірів легка. Коли чують, що зближається їх кінець, ідуть в якесь означене місце й там гинуть.

Агонія старих звірів триває не більше, як годину. Старі птахи, що не мають сили втриматися на галузі, вишукують собі звичайно дупло, а тигри й медведі ховаються до печері — й там гинуть.

ЦВІНТАРИЩА ЗВІРІВ.

В Індії і в Африці оповідають багато легенд про місце останнього, вічного спочинку слонів.

Ані один мисливий ніколи не зустрів трупа слона. Тому останні хвилини та смерть того могутнього звіра є окружені авреолою таємниці.

Знаємо, що малі хрущі-грабарі можуть дуже скоро закопати в землю тіла мертвих птахів. Але птах, це не слон.

Дехто думає, що цвинтаріщем слонів є дна великих рік. Слони люблять купатися і дуже радо занурюються в мулі. Можливо, що підчас купелі, коли надходить остання година, слон нагло тратить силу й не може вийти на беріг. Але і в мулі рік ніхто не найшов трупа слона.

Зате деколи можна зустріти печеру, повну кісток звірів, що давно згинувши й тіла, що швидко починають розкладатися. Це є цвинтаріще тварин для даної околиці.

ЖЕРТВИ ДИКИХ ЗВІРІВ.

Єдиним краєм, що провадить статистику забитих диких звірами людей є Індія. За один рік дикі звіри убили 3000 людей. Найбільше людей забиває пантери й вуї, всього кількох скопил крокодилі.

Чоловік забив за один рік яких 1.500 тигрів, 5.100 леопардів і пантер, 2.300 медведів та понад 85.000 отруйних вуїв. Цікаве, що людина й дикий звір відчуває однакову ненависть до вуїв — і нищить їх, як тільки може. А проте на земній кулі живе тепер мільйони тих шкідливих створін.

Число великих звірів зменшується з кожним днем, бо цивілізація має щораз-то менше диких просторів, де вони можуть жити самотньо.

В останніх часах прихильники звірат, вчені і промисловці починають створювати штучні заповідники, щоб розмножувати породи звірат, які природно зникають.

Гемороїди

спричиняють для самопочування тощо.
Греба хворіючої устуну ці дошкульні
гемороїди. При гемороїдах життя.

Синisol

„Goodeske“

ДІСТАТИ МОЖНА В АПТЕКАХ.

12 чотків зол. 8.— 8 чотків зол. 3.—

1001 ДОСЛІДІВ.

Тяжко навіть обрахувати, кілька найрізноманітніших дослідів перевели на тих пожиточних, хоча для пересічної людини не дуже то миліх, звіратках. Лікарі досліджували на них вплив перестом на половий гін, заціплювали їм туберкульозу, сифіліс, проказу, і обсервували хід тих хворіб. Головно дуже добрі були висліди при дослідах впливу різної поживи на кормовий провід шура, що дуже подібно відживляється як людина. Головно наука про вітаміни завдячує шурам дуже багато. Досліди переводили в той спосіб, що одній частині шурів давали в поживі всі вітаміни, другій тільки частинно, а третій поживу зовсім без вітамінів. По деяким часі шурів збивали і важили та міряли кожний орган тіла і кожну кісточку.

30 РАЗІВ СКОРІШЕ НІЖ ЛЮДИНА.

Для наукових дослідів має також велику вагу різниця в довжині життя людини і шура. Життя шура в лабораторії триває коротко, бо 3 роки. По 22—23 днів вагітності самичка видає на світ молоді, що є голі і сліпі, і мають короткі хвостики та ледви означені кімці. Хоч вони нужденні то зєдно пищать і ссуть, і безнастанно ніби шукають за чимось, а цим, як каже американський дослідник Г. Робінсон, дуже пригадують людину. Наперед відкриваються очі в самичок; в десятім дні життя шурки вже добре бігають, а по 25 днів вони вже цілком самостійні. Білі шурі живуть пересічно 3 роки, який то вік відповідає 90 рокам у людини. З того видно, що шур розвивається 30 разів скоріше ніж людина, а в часі трьох людських поколінь маємо перегляд 90 шурячих поколінь, що відповідало б у людей коло 3.100 рокам, коли рахувати 3 людські покоління на одне століття. Тому зрозуміло, яке велике значіння мають досліди над діяльністю різних прикмет чи хворіб у шурів, що дають змогу двома-трьма поколіннями дослідників прослідити 90 поколінь шурів!

Знаємо і плодючість шурів, що перейшла вже в приповідку. Здорові самичка родить зазвичай 10 раз підчас свого життя; в той спосіб з одної пари норвежських шурів по 5 роках могло б теоретично поєзстати 15 мільйонів потомства.

І ДВІСТІП'ЯТЬДЕСЯТ ЛЮДИНИ.

Пересічна вага дорослого шура рівняється 1.250 ваги людини. Це має значіння при оздоровленні лікувальних давок усіх диких звірат, лікувальних сироваток і отрут. Лікарі випробовують їх наперед на шурах, щоб устояти найбільш давку для людини. Багато значущих алій випробовувано наперед на шурах як нпр. морфін, манган, вітаміни, гормони та ін.

Шури інакше поведуться на волі і в лабораторійних умовах життя. В дикім стані вони є великими шкідниками; як обрахували дослідники — в самій Іллі, Америці роблять вони річано шкоди на 5 міль. доларів. Зате шурі годяться в лабораторіях дуже легко освоюються і переставляють боятися людини. Їх можна гласкати, вони люблять бавитися і приважуються до людського товариства. Шури люблять також музичного товариства. Шури люблять також музичного товариства. Шури люблять також музичного товариства.

Як видно з цього, білі норвежські шурі є справжніми, хоча мимовільними добродіями людини, і багато людей напоємо не знає, що чашто завдячує своє здоров'я і рятують в хворобі цим білим гризунам з червоними очками.

ВСІМ ВІДВОРЦЯМ І ПРИХИЛЬНИКАМ
ВЕСЕЛОГО І ЩАСЛИВОГО

Христос Воскресе
БАЖАЄ ФАЕРИНА СОЛОДОШІВ

„Фортуна Нова“

ФОТО

апарати і приладдя
поручає відома зі
солідної обслуги
фірма

Інж. А. Шарф
львів, ул. сикстуська 2.

Людина, шур і медицина.

Безупинні наукові досліди, що їх перепрокладає медицина над впливом різних чинників на здоров'я та хворобу людини, не можна собі уявити без експериментів над тваринами. Заки в клініці чи в шпиталі відважиться лікарі подати нездоровому якийсь лік чи перевести на ньому нову методу лікування, мусять її випробувати на тваринах, головні тих, що прикметами свого організму податні до організму людини. Зпоміж тих тварин на першій місці стоїть шур, якого саме так ненавидить людина: він найбільш подібний з усіх тварин до людини.

ЛЮДИНА І ШУР.

Подібність між людиною і шуром є дуже велика і обіймає різні ділянки їх тілесного життя. Передовсім людина і шур це єдині правдиві мислитель, бо вони їдять усі: м'ясо, збіжжя, овоць, яєць, горіхи, рибу, а в конечній потребі один другого. Далі людина і шур мають дуже подібну систему травління і нервову; таким чином зрозуміло, на такі самі хвороби, нпр. оба є вразливі на вітряку (рака). Людина і шур можуть жити в кожному кліматі, від рівниці до бігуна, чого

не потрапило б ніяке інше створіння. Як каже німецький учений Цінсер, шур і людина подібні також своїм відношенням до інших тварин, які не тільки не мають з них ніякої користі, але ще й падають їх жертвою при всякій нагоді.

Ці прикмети шура вже давно, бо яких 25 літ тому спонукали вчених використати шурів для всяких дослідів. В Анатомічно-біологічному інституті у Пенсильванії в Піні, Америці існують спеціальні будинки, збудовані зі сталі і бетону, де годують спеціальну породу шура, вільного від усіх хворіб. Це білі норвежські шурі, аніані в медичних інститутах під лат. назвою „мус норвегікус альбінус“. Вони дихають спеціально фільтрованим і стерилізованим повітрям, а ніхто не має до них доступу, щоб не заволокти до них якогось захворювання. Такі ідеально здорові та вільні від хочби найнезначніших недуг шурі показались ліпшими для лікарських дослідів, ніж інші шкідливі звірята як морські свинки, пси, малі і кірляки. Вони доволі дорогі, бо сто шурів коштує зовсім Філадельфії 45 доларів. Всеж згаданий інститут робить золоті інтереси, бо всі наукові інститути з усіх-усюдів замовляють для своїх дослідів ці шурі.

Сторінка без політики.

З історії окулярів.

Окуляри винайдені у другій половині XIII ст. в північній Італії. Але аж при кінці XV, в початку XVI століття поширюються в Європі.

Найдавніші окуляри були призначені до читання й вони мали випуклу шкляу, грубу залізну оправу, над носом були залучені шнотом, відати і їх дивом назвали: шнотовані окуляри. Найпростіший з цих окулярів був твердий, коликуватого зліплення і треба було їх прилаштовувати на носі рукою, або держати головою напором, щоб вони не впали з носа. Шнотовані окуляри характерні для середніх віків. Лиш кілька таких примірників збереглося досі в Європі. Їх образ стрічаємо часто на дереворітках, штихах, образах нагр. на дереворітці твору „Пускулом музею“ Севастіана з Фельштина, видрукованого у Кракові в 1520 р.

В XIV ст. почали виробляти окуляри з лужоватим напосником, отже вигляд окулярів не дуже змінився. Ті лужоваті окуляри трималися на носі трохи краще, але їх теж треба було прилаштовувати рукою, щоб вони не спалили з носа. Лужоваті окуляри уживали в XVI і XVII ст.

XVIII ст., особливо його друга половина, приносить нам вже більшу різноманітність у формі окулярів. Маємо в тих часах вже різновидні окуляри, з оправі й без оправ. Їх носили не тільки з потреби, але й для моди. Вияви держали в руці натомість носа і вони обіймали ніс своїми раменами. Високоті окуляри характерні для XVIII ст., хоч уживали їх в тій формі ще й в першій половині XIX ст.

З кінцем XVIII ст. входять в ужиття подвійні шкла в оправі, на довгій ручці, що їх тримали перед очима рукою, звідси (іх наога „манюкль“ (у нас утерлася хибна назва „манюкль“). В захованих з того часу манюкль бачимо нерідко згинальне, плоске шкло, бо носили їх для моди.

При кінці XVIII ст. поширюються вже окуляри з бавними раменами, отже вже справжні сьогодинні окуляри. Це вже був великий потіп. Ці окуляри були куди вигідніші, держалися зовсім добре перед очима. Щоб дістати до такого простого винаходу — на це треба було аж шість п'яти віків.

В XIX ст. почали виробляти окуляри з подвійними раменами, зсередини до середини, т. зв. високоті окуляри, бо вони держалися на носі, натискаючи дещо на виски. З початком

XIX ст. уживали теж т. зв. витягнених окулярів, значить з раменами витягненими до задку, але щоб вони ліпше трималися на носі, загнували їх позаду голови вгору. Таким чином турбувалися люди над тим, якби удосконалити окуляри, аж врешті прийшла думка, щоби зладити окуляри з подвійними раменами на завісах, загнути поза вуха. В той спосіб досягнули люди бодай певність, що окуляри будуть добре держатися на носі. Відтак прийшли окуляри з раменами просто загненими поза вуха. Це були звичайні дрітні окуляри, що їх вироблювано найчастіше з раменами зігнутими поза вуха.

Льорнетки мужеск і жіночі, з мажмиг, овальними шклами, спершу з одним шклом, пізніше таким, що відоканує, датуються від 1830. р. Вони характерні для бідомаєрівських часів, але й сьогодні можна їх стрінути. Особливо жіночі складали льорнетки, відзначалися гарними копертами з перлової маси, зі золота, срібла, позолоченого мюсжу й викладані шльозетом, зі слонової кости — всі незвичайно мистецько вишукані. Шкла в них були малі, овальні або прямокутні.

Трохи пізніше вийшли в ужиття манюкль. З 1840. р. походять т. зв. манюкль віденця Вальдштатна, цілі зроблені з одного куска шкла, прямокутної або округлої форми. Для військових, щоб вони могли ними користуватися підчас їзди на коні, придумали манюкль зі шрубкою на завісах і двома кружечками до прикручування до дашка шапки. Такий манюкль можна було на випадок потреби насувати на око, або відсувати під дашок шапки.

В XIX в. починаються появляти т. зв. цівкери. Цівкери мають пружинний напосник, який стискає ніс і добре притримує цівкер на носі. Вигляд цівкера подібний до окулярів з XVI в., тільки замість твердого луку над носом цівкери мають пружинку.

Тепер вийшли в моду великі, круглі шкла. Отже ми вернулися до величини й вигляду до найстарішого типу окулярів, бо саме в середньовіччя уживали при окулярах великі круглі шкла.

Очевидно, окуляри від давня увійшли в літературу — в Європі і теж у нас. Пригадаймо тільки співомовки С. Руданського про окуляри. Відомі теж окуляри в народній словесності. Відомо анекдот про мужика, який заплатив податок і відтак його вивели шераз платити.

Мужик приніс до податкового уряду квіт і показував, що податок вже заплачено. Урядовець твердив, що податок так не платять. Коли мужик проти цього сильно протестував, урядовець натягнув окуляри на очі, прочитав квіт і признав, що податок заплачено. Тоді урядуваний мужик каже: — А дай Боже здоровля цим другим, а ті перші, щоб повилазали!

Із срібного екрану

„БАРОНЕСА й КАМЕРДИНЕР“

Нова фільма Атабелі й Віліяма Ланца „Баронесса й камердинер“ — це фільм переробка мадзьської опери на підставі французької трагедії „Руї Бланс“. Тема фільму дотепна і багата глядача, не виключаючи ніякого носталгізму. Автор не хотів обмежитися тільки до політичної і соціальної сатири, а своїй пєсі легкий водевільний тон і такий пєса ці на мент нескучна. Зміст фільму такий:

Іван Йорок служить як камердинер і дині Сандора, як служив його батько і його Голова родини Сандор є прем'єром та якийсь лідером консервативної партії. Іван Йорок прив'язаний до свого пана як до рідного брата, граф теж не може обійтися без Івана. Йорок вгадувати всі забаганки свого пана. Івана Йорока було би шлю з ланцетним шляхетом, який не політика. Йорок фанатиком і партія виставила його кандидатом при парламентарних виборах. Према, Йорок просив виставити його аж на шість мандатів, в якій соціалісти могли одержати більше трьох мандатів, бо він зовсім не хотів стати послом і звинити соціалістів у свого життя. Та доля „записала“ собі камердинера: соціалісти одержали перемогу, на що не сподівалися і Йорок увійшов до парламенту.

Досі все було як слід. Тепер починається шанина й реальне життя переможеної ретковим. Йорокові важко розставитися з речкою, яку він полюбить, одначе змусилися стати послом, виконувати свої будні обов'язки. І новий посол опозиції замишляється вбити прем'єра: рано він готує його, якийсь вантаж до парламенту — опісля він дивлявся опозиції і кидав громи на прем'єра.

На такій складній мережі дотепний сценарист може творити незвичайні ефекти. Як можна весела сцена, коли Іван Йорок, найпаліший своєї промови камердинер, прем'єрові розставляє підпастку. Йорок бореться слуга з трибуною і втрачається погодити оба ці голоси.

— Пане прем'єре міністрі! — каже, витягнувши право руку в напрям графа Йорока. — Пане прем'єре! Перестаньте стратегію всю підтримку!

Посли опозиції уладив свою дотепну тузіастичну оману, одначе граф Йорок голосі Йорока якусь тімечку йому вранці ку і він істинно дивиться в той момент, до якого: справді „лідтримка“ соціалістів.

Граф Сандор має дочку, баронессу. Вона спершу невдавана камердинерка, як і послом. Напад Івана на прем'єра і його звинюють та батько наважиться на це, домі переконує, що все те дрібниці й що і що воно далеко від особистого життя. І згодом неможливість переродитися і діти.

Роль Івана Йорока виконує граф Йорок. Його партнерша Атабелі грає в американській фільм. Сандор грає в свого давнього знайомого, якийсь сям успішно. Роль графа грає Грей. Сандор принижує графину його життя — граф сприймає. Ця фільма викликає на сцені багато сміху.

ВЕСЕЛЕ.

ТРИ ЧЕСНІ ЖІНОКИ

Марія Гремій була вдовою й однією з найбагатшої королеви Славянської. Одного разу питає його королю, як про життя?

— Не багато доброго — каже йому.

— Бо на селі є тільки три веселі дні.

— Котрі? — питає королю.

Цілий день зима і осадки, і королю не укладається перед королю.

— Ваша високоість — каже йому.

першого веселого дня, друга — в день, на, а третього не хочу назвати, бо це не можна сказати, що саме вона це тріє!

Хто не скористав — може ще користати з надзвичайної нагоди дешевого заупу ШОВКІВ, ВОВНИ, ЛІТНІХ ТОВАРІВ і великого вибору РЕШТОК всяких родів — у найдешевшім джерелі

Галицький Магазин Новин, Галицька 15.

який уладжує т. зв.

„Дешевий ярмарок“

цих матеріалів, куплених назково дешево при ліквідації великої фабрики в Лодзі для орієнтації наші ревелюційно низькі ціни:

РЕКЛЯМОВІ ШОВНИ

в одиницях ціні ТІЛЬКИ зол. 1.50 м.
МОНГОЛЬ в десні — довжина зол. 2. — тисер зол. 1.50
МОНГОЛЬ в десні — довжина зол. 2.50 тисер зол. 1.50
МОНГОЛЬ на бавну — дов. шир. зол. 2. — тисер зол. 1.50
ТАЙГА шовкова — довжина зол. 2. — тисер зол. 1.50

в одиницях ціні ТІЛЬКИ зол. 1.75 м.
КРЕП жат з дес. д. шир. зол. 2.50 тисер зол. 1.75
КРЕП жат з десні д. шир. зол. 2. — тисер зол. 1.75
ШОВН на бавну д. шир. зол. 2.50 тисер зол. 1.75
МОНГОЛЬ на бавну д. шир. зол. 2. — тисер зол. 1.75

РЕКЛЯМОВІ ВОВНИ

в одиницях ціні ТІЛЬКИ зол. 1.50 м.
ВОВНА шовкова д. шир. зол. 2. — тисер зол. 1.50
ВОВНА шовкова д. шир. зол. 2.50 тисер зол. 1.50
ВОВНА „ЛІТТО“ д. шир. зол. 2. — тисер зол. 1.50
ВОВНА на мугути д. шир. зол. 2. — тисер зол. 1.50

в одиницях ціні ТІЛЬКИ зол. 2. — м.
ВОВНА шовкова „Прима“ д. шир. зол. 2.50 т. зол. 2. —
ВОВНА „АНГОРА“ д. шир. зол. 2.50 т. зол. 2. —
ШЕВЛОТ жат д. шир. зол. 2.75 т. зол. 2. —
ВОВНА з шовком д. шир. зол. 2.50 т. зол. 2. —

РЕКЛЯМОВІ ЛІТНІ ТОВАРИ

в одиницях ціні ТІЛЬКИ 70 сот. м.
ПЕРКАЛЬ до прання д. шир. зол. 1. — тисер 70 сот.
КІНОН до прання д. шир. зол. 1.20 тисер 70 сот.
БАТІСТ в десні д. шир. зол. 1.20 тисер 70 сот.
ПІОНЖ д. шир. зол. 1.20 тисер 70 сот.

в одиницях ціні ТІЛЬКИ 90 сот. м.
ШОВНИ до прання д. шир. зол. 1.45 тисер 90 сот.
ПАНАМА в десні д. шир. зол. 1.45 тисер 90 сот.
КІНОЖ шовковий д. шир. зол. 1.50 тисер 90 сот.
КІНОЖ в дес. „Прима“ д. шир. зол. 1.50 тисер 90 сот.

УВАГА! В часі „ДЕШЕВОГО ЯРМАРКУ“ додаємо ЗНОВУ по довшій ПЕРЕРВІ при заупі від зол. 5. — ЗАДУРНО БІЛІСТИ ДО ПЕРШОРЯДНИХ КИМ

ВСІМ СВОЇМ ШАНОВНИМ КЛІЄНТАМ БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Галицький Магазин Новин - Львів, Галицька 15

КІНО
МА
РУ
СЬ
КІ
Я

ШЕРЛІ ТЕМПЛИ

це прізвисько вистане, щоб подивити її у фільмі

„ЛИЧЕНЬКО“

худож. мейсоді — чар танцю — прегарні сцени — крім цього козірова гротеска

Під Великдень.

Проминули непривітні зимові дні, що важким тугарем давили нас, як лиха доля людини. Устунки перед промінцями животноного сонця. І в людину вступає тепло, що новою надією огортає душу. Таємний голос шепче: під теплом нашої свідомості й волі минеться тугар буднів, розвіються хмари і настане довгий, сонний, погідний день.

Так, Великий День; Воскресення. Пам'ятка найбільшій Містерії. Те, що було призначене на загибелю, воскресло у славі.

Воскрес сповісний Сын Божий та Його Слово. Поширилась Його Воля та Його Правда.

І дається людині на той час: бажає відірвати ці пам'ятні дні від решти буднів. Лада-

мося й ми; не тільки для себе, для своєї рідні, але й інших, що потребують духового чи матеріального скріплення. Пам'ятаймо при цій нагоді на ту молодість, що їй патронув Рідна Школа! Даймо їй змогу пізнати наш світлий Ідеал, знайти шлях до нього, а то й зазнати його величчя, воскресної сили.

Тому використаємо одержаний довілі і „чистим серцем нелуканим“ даймо самі для Рідної Школи більше, як звичайно та інших спонукаймо до того. Це для добра нашої молоді.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Головна Управа Рідної Школи.

Вісти зі світа.

ПЕРЕГОВОРИ У СПРАВІ КОМУНІКАЦІЇ МІЖ ПОЛЬЩЕЮ І ЛИТВОЮ.

На днях знову почнуться переговори між Польщею і Литвою у справі налагодження залізничної та автобусової комунікації. Залізничні вожді будуть вимінювати у Євро та в Лидзратові.

ПОЛЬСЬКЕ ПОСОЛЬСТВО В АЛЬБАНІЇ.

Альбанський уряд погодився на те, щоб польський посол в Атеніх Шварцбург-Гінтер став представником Польщі і на Альбанію; він і далі буде мешкати в Атеніх.

КРІМ ВІДОТКІВ ПРЕМІЇ ЗА ОЩАДНІСТЬ дає Вам Кооперативний Банк

„ДНІСТЕР“

у Львові, вул. Руська 20, тел. 280-50

за вкладки на ПРЕМІЙНІ КНИЖЕЧКИ.

Складаючи щомісячно впродовж року щонайменше зл. 5.— на премійну книжечку, можете одержати крім відсотків ще й нагороду заощадності у висоті 25 до 100 золотих.

1500 ПОЛІТИЧНИХ АРЕШТУВАНЬ У РУМУНІЇ.

У зв'язку з акцією проти „Залізної Гвардії“ переведено в Бухарешті велику обласу, під час якої арештовано коло 1500 осіб. Спеціальна комісія розглядає документи, найдені під час ревізії у членів „Залізної гвардії“.

Закон про втрату громадянства.

Румунський король видав декрет, на основі якого уряд може відібрати громадянство особам, що перебувають за кордоном і шкодять Румунії, наражають її опінію, або не є їй вірні; судові органи злішнюють їхнє майно.

Чистка в судівництві.

На основі декрету про реорганізацію судівництва спенсіоновано від 1. травня коло 90-ох суддів.

Румунський король хорий.

Лікарський бюлетень стверджує, що румунський король захворів на легку грипу.

Румунський гимн у театрах.

Появився розпорядок, що наказує, щоби після представлення у всіх приватних театрах всі артисти співали румунський гимн.

УРОДИНИ ГІТЛЕРА.

У цілій великій Німеччині святкували уродини Гітлера. У Відні відбулася велика військова парада, до Леобнінг, де похоронені Гітлерові родичі, зіхалось 15.000 гітлерівців. У тирольських громадах, які віддали 100% голосів за аншлюсом, посаджено дуби в честь Гітлера, на альпійських вершках розпалено ватри у формі свастик.

ЕСПАНСЬКІ НАЦІОНАЛЬНІ ВІЙСЬКА ЗАНЯЛИ ДОЛИНУ АРАНУ.

Еспанська національна головна квартира повідомляє, що її війська заняли цілу долину Аран аж по французький кордон, до провалів Пон-дю-Рюа і Портійон. На кордоні мають національні прапори; перші відділи призначилися з французькою прикордонною сторожею.

БРИТАНСЬКИЙ ЛЬОРД АДМІРАЛІЦІ В ПАРИЖІ.

Французький міністр моринарки приїхав на сніданок першого льорда адміраліції Дафа Купера і були також присутні франц. міністри Делладе і Шамбр. Візита Дафа Купера, дарма, що неофіційна, вважається одним із проявів англо-французької військової співпраці.

ЗАВЗЯТІ БОЇ ПІД ЛІНСІ.

На фронті Слічав йдуть далі завзяті китаєсько-японські бої, зокрема коло міста Ліньї, де з обох боків зосереджено разом коло 100.000 воїнів. Японці дістали поважну підмогу в літаках: 30 японських літаків бомбардувало цілий день Ліньї.

У Золочеві.

Польська преса подає:

В середу, 20-го квітня ц. р. відбувся в Золочеві похорон поліційного агента Яна Вісінки, якого застріли невідомий справник в часі ревізії у кравця Павла Купчика. У хвилині, коли похоронний похід звертав з вулиці Собіського на вул. Колійову, частина учасників похорону відірвалася від походу та пішла шиб в українських крамничих та установах.

ІНТЕРВЕНЦІЇ У СПРАВІ ЗОЛОЧІВСЬКИХ ПОДІЙ.

У справі останніх подій у Золочеві інтерв'ювали дня 21-го квітня ц. р. у тернопільського воеводи і тернопільського начальника безпеки заступник голови УІР пос. Володимир Целенич і головний секретар УНДО д-р Франц Свістель. Воевода заявив, що видав уже у цій справі найрішучіші заарештування.

Довідуюсь теж, що 21-го ц. м. рано виїхав до Золочева пос. В. Кузьмович, який на місці оглянув пошкодовані українські установи та віддав довшу наряду з представниками 19 українських установ Золочева. У висліді аншла довгого листа до прем'єра аж до міністра внутр. справ, де подав докладно увесь від подій і поставив іменем пошкодованих відповідні домагання.

Всіх моїх Вп. Клієнтам

теперішнім і майбутнім банкам

Веселих та Щасливих Свят

Заразом повідомлю, що від 1-го травня паремішу кравецьку робітню до нового льокало при вул. Костюшка 1 а. **АНДРІЯ ДУФАНЕЦЬ,**

Важний відтинок фронту.

Важний відтинок фронту.

У відомій акції проти українського добробуту об'єднуються по протилежній стороні всі сили. У тій справі виступають так як одиницею і то на всіх ділянках Візантійний дух ледь від якогось часу і там, де ще тому два три роки не давалося це відчувати. Наприклад, чужі фінансові установи перестали — майже зовсім — ухвалити українцям кредит. Там українцям, які досі вкладали в чужих чи не відкрито більше ошадностевих капіталів, як у своїх установах! Дістати тепер українцям в чужій інституції кредит — рін майже виключено. Навіть своєму шадникові і навіть з фонду на розбудову міст не ухвалюють ніяк кредит, коли претендент має — греко-католицьку метрику! Які рада на таку „кредитову політику“? Єдина рада — пригадати собі гасло „Свій до свого!“ і поширити його на рідні шаднико-кредитові установи, рідні банки — і тільки в них шадити! Тоді і в справі кредиту не будемо примушані звертатися до чужих, бо обслужать нас наші банки, які досі не могли ухвалити кредитів усім (головно тим, що в них не шадили), а тої простої причини, що не мали на це фонди. Тоді ніхто не знає розширення в чужих, де шадив, і в своїх, де не шадив бо ставили шадників у своїй установі першою м'ясою там у потрібні й кредит. Та не тільки для кредиту шадимо у своїх установах! Шадимо у своїх і так причетні до скріплення загально-національного добробуту — це засадочна рівність кожного шадивого громадянина. Шадити у своїх — це одна з великих ділянок національної консолідації, про яку тепер так багато говориться і яку мушню проти-ставити консолідації по протилежним боці в добре зрозумілому інтересі загалу і кожного з нас окремо. (Ю.).



ЛЕЩКІВСЬКІ САМОДІЛИ і ШОВКИ з МІЛЯНІВКА
склад „ЛЕЩКІВ“ ЛЬВІВ КОПЕРНИКА 4

Даймо дар на „писанку“ Рідної Школи.

Кожний Українець, кожна Українка, кожне українське товариство й підприємство нехай віддасть великодушний дар на „писанку“ Рідній Школі. З огляду на те, що цього року не було жодної на прилюдну збірку з нагоди Різдва, треба, щоб великодушна збірка була дійсно весняною й обіймає та дала Рідній Школі мате-

ріальну підмогу. Гідну Великої Української Нації.

Приходи з усіх свячених, театральних вистав, концертів, забав та всяких інших улаштувань у часі Великодня до Вознесіння припадають також на дар Рідній Школі.

Головна Управа Рідної Школи.

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ

ВЕСЕЛИХ І РАДІСНИХ СВЯТ
ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

перекладає всім своїм Понукцям

„МАНУФАКТУРА“

Е. Ф. БОРИС І С. НА ПЕРЕМІШЛІ.

КІНО
КОПЕРНИКНАЙКРАЩА СВЯТОЧНА ФІЛЬМА!
ІНСТИТУТКАІз вірною ірою Д. ДАРВІН: Герберт Маршалл
найвища халівеальна муз. комедія — казкова фільма — перлина сві-
тової продукції — бретарна музика-чудові пр. і малі пісеньки.КІНО
КОПЕРНИК

Христос Воскрес!

Ударять радістю величчю давони і спові-
стять, що воскрес Христос, воскресла Правда
поміж нами!І при святочному столі станемо христосу-
ватись у раді, ділитися свяченням та радити Об-
нову духа й життя. А щоб належно ринути
всю гарну адрову українську традицію, за-
лежимо, як невіддільні відомі українця, звичай
звернути ситі: святочні дні звичаєм алько-
голю і нікотину, тих ворожих отрут, що най-
більш українському народові нанесли шкоди і
нині є символами рабства.

Повна адроканість від алькоголю й тютю-

ну, як мала жертва для добра народу, виробить
в українця непохитний характер і сильну волю у
постанові: пережити всі нещасті негоди та
жертвою службою для ідеї торувати шлях
Відродженню Української Нації.Всі святкуємо без алькоголю!
Веселих і Щасливих Свят!ГОЛОВНА РАДА
УКРАЇНСЬКОГО ПРОТІАЛЬКОГОЛЬНОГО І
ПРОТІНІКОТИННОГО Т-ВА
„ВІДРОДЖЕННЯ“:

М-р Микола Ценко,

Ярослав Дзіндра.

ВЕЛИКИЙ ТЕАТР

ТІЛЬКИ 2

ВИСТУПИ

ПЯТНИЦЯ 22. IV. — СУБОТА 23. IV.

2 ТІЛЬКИ

Польського Репрезентаційного Балету

В ГОДИНІ 8. ВІСЧІР

ПОДРОБИЦІ В АФ.ШАХ.

Міська Бомунальна Каса Ощадності.

На засіданні Ради Каси, яке відбулося 6.
квітня ц. р. під проводом Президента Міста
д-ра Станіслава Островського, прийшли до ві-
дома і затвердили представлено Дирекцією Ка-
си звіт про діяльність і рахункове зам-
кнення за рік 1937.У світі цифр, які подає звіт Дирек-
ція за 25 літ діяльності цієї популярної се-
ред населення Львова ощадності установи
— рік 1937 став далішим великим поступом на
шляху розвитку Каси. Поданий у бізнесі Каси
за рік 1937 приріст вкладів у сумі понад 7.5
мільона зол. свідчить пророчество про те, що
при розмірні ще невеликій поправці конюнктури
— запроцьований в часі 25 літнього існування
Каси капітал довіря львівського населення до
своїх ощадності установи — звязує постійно
населення міста з Касою. Оперте на це довіря
широких мас населення Львова — Каса може
спокійно дивитися в майбутнє.З кінцем 1937. року стан вкладів дав зол.
56.137.363.32 на 116074 вкладових книжечках,
отже порівнюючи з минулим роком прибуло
7710 ощадності книжечок на суму зол.
7.565.682.85. Коли при тім відносимо на увагу
люкати на рахунках чеківих і біжучих у за-
гальній сумі зол. 5.931.768.96, то загальний стан
вкладів в Касі осігнув при кінці року 1937 суму
зол. 62.069.132.28.У звітному році полагоджено у відділі
ощадності вкладів 357.271 клієнтів, тобто
пересічно 1.191 денно. Допиши відсотки в цім
році дали суму зол. 2.313.735.96.Внарі з розвитком Централі зростала по-
стійно і діяльність міських відділів Каси, про
що свідчить стан їхніх вкладів, який у дні 31.
грудня 1937 був такий:Відділ I. при вул. Городецький ч. 60 — зол.
5.476.543.01 на 16886 вкл. кн.Відділ II. при вул. Жовківський 75, — зол.
2.642.500.07 на 8006 вкл. кн.Коліж йде про діяльність кредитову Каси,
у відділі гіпотечних позичок довгорочинцевих
утримався рісень більш-менш з минулого рокуі їхній стан був: 841 позичок на суму зол.
17.163.047.96. Брак децю живищої діяльності в
цім відділі треба пояснювати обережною фі-
нансовою політикою, яка мусить утримати вла-
стиве відношення довгорочинцевих кредитів до
оборотних засобів, якими розпоряджає уста-
нова.Брак відповідного векселевого матеріалу на
ринку, який після економічної кризи ще не вер-
нувся до рівноваги, загальмував розбудову
векселевого обороту, тимто і стан векселевого
портфелю лишився на рівні минулого року і
рівнявся 9945 векселем на суму зол. 8.834.563.90.
В часі року зесконтуювано 42254 векселем на за-
гальну суму зол. 29.957.962.85.В листопаді 1937 року закінчено віддуже-
нену акцію для хліборобства, яка врешті обня-
ла 889 договорів на Акцептаційний Банк на су-
му зол. 3.432.871 і 9 добровільних договорів на
суму зол. 246.453.74.Окремий кредитовий відділ Каси творить
Міське Заставне Заведення, з якого послуг у
формі дрібних позичок радо користають широкі
маси львівського населення, головню незаможно-
го, з уваги на те, що Заведення є найдешевішою
цього типу установою на ринку, бо бере на
опроцентування своїх позичок від 14 до 15 прц.
у ррнім відношенні, тобто багато нижче норми
18.5 прц. у ррнім відношенні, яке дозволяє
закон.В дні 31. грудня 1937. мало Заведення
34.980 заставів, обтяжених зачетами на зол.
2.198.412.75. Загальний касовий оборот Заве-
дення осігнув в році суму зол. 24.192.495.64, а
пересічна висота позички дала зол. 64.Згідно з рішенням Ради Каси розділ чистого
зиску за рік 1937 в сумі зол. 163.953.95 пе-
реведено згідно з приписами розпорядку Пре-
зидента Рувчосполитой з дня 29. листопада
1934. р., переливаючи до запасового фонду Ка-
си зол. 139.360.86. Завдяки цьому власні фонди
Каси, які призначені на забезпечку вкладів —
тепер вказують суму зол. 6.330.000.

— 0 —

НА ДОГІДНІ СПЛАТИ вибирається кожний дешево
в магазині конфекції мужеської і жіночої
Платі імпрегновані — жіночі, мужські і хлопчачі,
в великій виборі.

Д. Шранца

Львів, Трибунальська 4

НОВИНКИ.

— З НАГОДИ СВІТЛОГО СВЯТА ВОСКРЕ-
СЕННЯ ХРИСТОВОГО ПЕРЕСИЛАЄМО ВСІМ
НАШИМ СПІВРОБІТНИКАМ, ДОПИСУВАЧАМ,
ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, ЧИТАЧАМ І ПРИХИЛЬ-
НИКАМ ТА ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРО-
ДОВІ ПОБАЖАННЯ ВЕСЕЛИХ ТА ЩАСЛИВИХ
СВЯТ.— Косметичний кабінет „DISTINCTION“, Львів,
Коперника 42 а, тел. 272-18. „DISTINCTION“ дає
кращі космет. поради, працює новочасними ме-тодами і препаратами. Для пань учительок і
урядничок знизка. Веде концесіоновані косме-
тичні курси під проводом д-ра Е. Дурделла та
інженіра хемії. Поради також лановно. — 10— Нововідкрита крамниця і робітня взуття:
Григорій Боднар, Станіславів, Собіського 38.— Повідомляємо, що з днем 22. ц. м. пере-
носимо нашу крамницю з мисарськими виробами
з вул. Замарстинівської ч. 86 на вул. св. Со-
фії ч. 8 і там зможуть вже мешканці цієї діля-
нки полагожити свої передсвяткові покупки. —
„Центросоюз“.

— 3

Що писало „Діло“ 50 років тому.

ВЕЛИКДЕНЬ.

В 1888-му році наш Великдень припадає на 14.
травня (24. квітня). „Діло“ видало тоді перший
число, в якому на першому місці вмістило свя-
точний привіт:

Христосъ воскресі!

Тимъ радістнимъ осликомъ вітаємо ниніш-
німъ десяти-мільонову Русь матір'ю нашу, припад-
аючимъ, прибути горемъ.Всюди, де живе руский народъ, чути лише тун-
венту тугу за кращою долею, за кращою буду-
тєвю.Всенародний сумъ залагає городамъ, села, на-
ступи горы широкои землѣ рускои.Печаль, горе народне пенють грудь, томить
шу кождого свѣдущаго патріота.Коли-жъ уже сидѣтьте ти аѣкони томленіи
печали, а настануть свѣтли днѣ радости воскрес-
нои?Воскресеніе Христа зъ-пѣдъ аѣкони томленіи —
будить въ душѣ кождого Русина радость и на-
дѣю, напоює его надѣєю и вѣрою.Якъ Христосъ-Спаситель, такъ и Русь на-
сѣла — одержавъ тяжкій камѣнь своихъ скорби,
воскресне въ просвѣтѣ и добротѣ въ рѣшѣ-
ній хатѣ!

Надѣймося, вѣруймо!

Въ свѣтлый день Воскресенія Христа радує-
те и веселѣтеся! — одкиньмо печаль!
Христосъ воскресі!

НЕ ЗАБУДЬТЕ І НАС ЗВЕСЕЛИТИ.

У першій новинці цього святочного числа Рів-
ня писав: „Всім Вп. нашим Читачам і їх Родинам
бажаємо з цілого серця: Веселих і щасливих свѣ-
т — а при цьому просимо багатьох і на „Діло“ на-
вѣсти і при великій святі звеселити нашу Рівню
громадною присилкою залеглостей і парадів.“

Ч. 81. Неділя, 22 (10) квітня 1888.

„РУСИНИ СМІРНІ У СВОЇХ ДОМАГАННЯХ“.

В дискусії над бюджетом у відносинах
менті промовляв посол с. Озарківцям. Він
прав галицько-руського народу, які уряд
„Русини смірні у своїх домаганнях, не сіючи
державної ради своїми петиціями і саме тому їм
сильно тиснуть. Але нарід асеж приїждє до
наниа, іде а поступом часу і починає уні
тиє перед гнетом. Сумний стан народу і
не відношення уряду до нього викликає
лення і нарід протестує проти такого
відношення. Чути щораз виразніше галоси
нішній стан дальше тривати не може. Русини
не можуть інакше робити, як по волі нарід
муситимуть зайняти таке становище, яке
бажанням і умовам руського народу. При-
апелює до уряду, щоб поведиася справедливо і
кож руському народові дав ріаноправленіє, об-
чену тронвою промовою та основаним держав-
законами“.„Діло“ вмістило такий зміст промови
Озарківця, повідомляючи, що подасть в квітні
чому числі повний текст.

ОДИН З ПЕРШИХ ЕТАПІВ ВЕЛИКОЇ РУСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

Відомого панславіста Міллєра усунули з
професора у петербурзькому університеті. Зав-
відомостями з Росії „Діло“ пише про те, що
тербурзькому університеті було від багатьох
тературне товариство, якого головою був Міл-
Кажуть, що всі учасники заговору з дня 1-го
марта 1887 р. на життя царя були члени
варистаа, якого головою був Міллер, а
студент Уліянов (брат Леніна, прим. редакції)
кретарем. Ця обставина була причиною, що
усунули з університету.

„АМЕРИКАНСЬКИЙ РЕАЛІЗМ“.

У новинці під цим наголовком читачі
атрі в Сан Франціско у Каліфорнії виставили
пер драму п. н. „Грізна тайна“, в якій
воду героїку штурм. Щоб осігнути
впливають на сцену цюватора 2000
Публика по кожній виставі де брад, а кожній
рактєр і принадонна вилазять з води, перенос-
до нитки, щоб подкаувати публіку за аплоди-— З уваги на урочисте свято Великої
видіємо вже сьогодні святочне число
неділі, 24-го квітня. Чергове ча-
нється з середу з дагою четвєр-
ц. р.— Лиси, пелеринки, краватки з фот-
иує і поручає Юліян Глушечко. Д-р
Капігульна 3, І. телефон 254-46. Прі-
ра до перехову літом.— Від Управи Жинця Черче. На
пити у справі ричалтї Управи Жинця
відома, що ричалт у першому
до 20. 6.) зол. 130 до зол. 142 (ш-
покке тригитижене лікуваннє разом з
ним та утриманнєм. Зсоложеннє му-
дкштати письменню або з приданнєм до
наше-трїї Управи.— Філія Союзу Українок у Львові
анє, що продовжити викладати гі-
су відбудеться в середу, 27. квітня
не, як було заповіданнє — в
ється увагу всім курсисткам, щоб
нечно прибули.

— ВСІХ ВШ. АВТОРІВ, ЯКИХ СТАТТІ, ПРИ-
ЗНАЧЕНІ ДО ЦЬОГО СВЯТОЧНОГО ЧИСЛА,
ДО НЬОГО НЕ ВВІЙШЛИ. — ПРОСИМО ВИ-
БАЧИТИ. ЧЕРЕЗ НАДМІР МАТЕРІЯЛУ ТА
ПЛАТНИХ АНОНСІВ МИ МУСИЛИ В ОСТАН-
НІЙ ХВИЛИНІ ПОШИРИТИ ЗГОРИ ПЕРЕДБА-
ЧЕНИЙ РОЗМІР ЦЬОГО ЧИСЛА ГАЗЕТИ, ЩО
БУЛОБ СПРИЧИНИЛО ТЕХНІЧНО-ДРУКАР-
СЬКІ ТРУДНОСТІ ТА ОПІЗНИЛО ЕКСПЕДИ-
ЦІЮ. ТОМУ МИ З ЖАЛЕМ РІШИЛИ ЗАЛИШИ-
ТИ ЧИМАЛО ЦІННОГО МАТЕРІЯЛУ — СТАТ-
ТІ І ФЕЙЛЕТОНІ — ТА ВИДРУКУВАТИ ЙОГО
У ПЕРШИХ ПІСЛЯСВЯТОЧНИХ ЧИСЛАХ.

ОБІЙМАЄ СВОЇМ ЗАСЯГОМ
СКО цілий край
ФІЛІАРОМ
ТВОГО
ДОБРОБУТУ
НАЙСТАРША УСТАНОВА
ОШКОЛОВА
В КРАЇ

— Перший весняний „Барвінковий Чайний Ве-
бір“ відбудеться дня 30. квітня ц. р. в малій са-
лі Лисенка для членів і запрошених гостей. Ці-
кава програма, гаїкжи національні танці —
аванс. Початок в год. 21-йй. 930

Болі?
НЕГАЙНО ТАБЛЕТКУ
ASPIRIN

— Чи любите кімнатні цвіти? А вмієте їх пле-
яти? Про те повчить вас книжка О. Березниць-
кої-Будзової: „Цвіти, прикраса наших вікон і
балконів“. Коштує 1 зол., з пересилкою 1.20
зол. Замовляти: „Нова Хата“, Львів, вул. Ход-
кевича 9.

— Першу нагороду на фотографічній виставі
виступає, коли будете вживати свіжий матеріал
закуплений в єдиній українській фотографічній
крамниці Е-КОМП Львів, вул. Сикстуська 29.

ШОВКИ, ВОВНИ
на весняний сезон у великому виборі
порукає
Фрма **Адольф Авербах**
Львів, РИНОК 20, ТЕЛ. 207-34.

— Довідаємося, що 7. травня 1938, в суботу,
Українське Гігієнічне Товариство у Львові у-
ладує в салях Поштовиці при вул. Японській
і **ВЕЛИКИЙ РАВТ** під протекторатом Іх Екс-
целенцій, Високопреосвященного Митрополита
Андрея графа Шептицького і Преосвященних
Єпископів Івана Бучка і Никити Будюк. До По-
чесного Комітету входять Голови усіх цен-
тральних культурних і економічних наших То-
варств. Дохід на будову народних санаторій.

Геліотерм Львів, Академічна 7
(Глях Шпрехера) Тел. 290-00
Фабричний склад лікарських інстру-
ментів, меблів, апаратів рентгенівських
і електромедичних. — Низькі ціни.
Догляд умовних платісць! Комітарея та фа-
х 302, 1-4 тоді порада безплатно.

— У Світлий Вівторок 26. ц. м. почнемо з
нашої радіостанції пісні та оперні арії, що
виступає відомий наш співак Михайло Ма-
рчук-Мартин. Крім того відомий наш скрипак
Юрій Крик відосрає твори Мейтуса — Варіа-
ції на українську тему, Барвінський — Сумна
люба, Лоджівич — Чабарашка, Лисенко — Га-
лот. Сомішети — Пісня еспанська, Барток —
Танець, Рямський-Корсаков — Летіла півень. Ан-
жолі відбудуться від год. 13.45—14.30.

ВЛАСНОГО
ВИРОВУ **КОВДРИ — МАТЕРАЦИ — ПОДУШКИ**
готові і на замовлення
простирада — пошевни — біла — полотна — ручники — обрус — шап — фіранки — портя
А. Петрушевський **Львів, Галицька 20.**
Для П. Т. Духовних і Учителів на місячні спати. (давніше коральницька)
Ціни на заміну 7-10

ВІДГУКИ ДНЯ.

Гербата з оцтом.

Пригадую собі, малім хлопцем я забігав не-
рав до нашого „реєнтиго“. Він заздно говорив,
що духовенство повинно триматися купи і тому
я вважав за відповідне приятелювати з його
сиком та відвідувати час до часу його хату. Бо
тайна, про яку я хочу сказати, тільки в той
спосіб могла дійти до мене, а далі видобутись на
денне світло.

Було саме перед Великоднем у великодню
суботу. На цвинтарі ладився перший акт Вели-
кодня — суботиний вогонь. Мій приятель дя-
ків Луць був мистець від розкладання вогню
загалом і тому я мусів з ним нарадитись щодо
нинішньої ватри.

Луць десь не було і я рішив пождати на
нього. Мене запросили в хату і там я довідався
про тайну, якої напевне досі не знає наш Го-
лицький, Тисюк, Руснак, чи Романовський а
не знаю чи знає сам Карузо.

Коло стола сидів у камизельці пан реєнтий
і попивав чай з горнятка.

— Може й ти напешся? — спитала мене
дячиха.

— Дякую, я не голоден.

Пан реєнтий усміхнувся під вусом і млянув
губами:

— Де йому до такої гербати! Ще би за-
кашлився.

— Чого? — здивувався я — Нийн а вже
не пив?

— Такої, сикю, ти напевно не пив... і не
треба — сказав по хвили, — Ти не заробивш
голосом.

— Нийн гербата на голос помагає?

— Зовсім не дуже. Але така, то надіє.

— А яка вона?

Пан реєнтий зробив тьмнигу мжу, трохи
подумав, немов вагався, а врешті ввадив:

— Як довжеш половину оцту, то горло
настроїш як скрипку. Я все, коли маю більшу
відправу, чи то на правник, чи на відпуст, аз
Різдво, чи на Великдень — завжди по гербату
пів-на-пів з оцтом.

Треба признати, що справді помагало. Як
заш реєнтий взяв „Ангел вопієше“, „Благооб-
разний“, чи вже само „Христос Воскрес“, то ці-
ка церква оберталася на жорн. Так високо і так
голосно не явля жаден не то підданий чи підпо-
магає, але навіть жаден джк у цілім повіті. Сна-
ва його голосу ходила і по Підгірцях, де на
відпусті була величезна конкуренція.

Спробував я й собі тієї голосової медичини.
Але нічого з того не вийшло, бо тільки один
однісний раз проковтнув трохи цього еліксі-
ру. Горло пецю мене потім ноби приску наївсь,
а з язика шкіра зілізала.

— Вилію, а ще за малий на те! — сказав я
собі і рішив спробувати на старших.

Якось зараз по Великодні ввадив я джко?
тайну піддичому і ще двом-трьом співакам з
крилосів.

Показалося, що справді я ще за малий. За-
ге вони як одної неділі заспівали, то не тільки
ціла церква, але сам пан реєнтий великим джком
дивувався. Разом як один і так високо і так
голосно брали, що радість була слухати.

Не знаю, чи старий джк, колинебудь довіда-
вся про причину такої голосової зміни його по-
мічників, але напевно цей геніальний спосіб ще
й нийн притякноть співаки в нийн селі.

Прийшов мені на думку той джкий випа-
док і з нагоди Великодня і з нагоди нашої ді-
яности. Який так, уже не кажу хорн, джк ти
діжкони, але який — наш! цизький! достойня-
ки спробували цього способу?

Може справді заспівалиб так голосно, так
високо і — головне — так разом, що здивува-
либ усіх довкола.

Шітка невеличка і несподівана: гербата з оц-
том пів-на-пів!

Галактион Чіпка.

Е. ДУМІНН Поручає на Свята новини жіночі й мужеські
Мужеські Капелюхи, сорочки, Панчохи, біла,
краватки, рукавичі, рукавички, блу-
зетки, апашки
Жіночі
Львів, Коперника 4.

— Великодні богослуження в церкві св. Юра
у Львові. В архикатедральній церкві Св. Юра
почався цикл великодніх богослужень, які від-
правляє Кир Никита, бо Преосвященний Іван
виїхав до Перемишля заступати недужих Пре-
освященних Йосафата й Івана. В четвер Кир
Никита відправив Службу Богу Василя Вели-
кого, причому відбулася церемонія миття ніг.
Мимоходом кажучи, у цій церемонії взяло з-
часть тільки десять священників, замість, як це
велич звичай, дванадцять. Перемишльський єпис-
коп, якого поїхав заступати Преосвященний
Бучко, після операції перебуває в санаторії
„Червоного Хреста“ у Львові і приходить до
здоров'я.

КРЕМН
КЛУТІА
ПУДРИ

— З радіа. У львівському радіо 27. ц. м. год.
4. попов. буде співати п. Ортинська (Банарів-
ська Одарна).

— Фортуна Нова повідомляє Шановних Від-
борців Личаківської ділянки, що відарила свою
нову крамницю при вул. Личаківській ч. 36. 906

— Воскресна Утрени з радіа. В часі Воскре-
сної Утрени, яку радіа передаватиме з Волод-
ської церкви лічно з суботи на неділю, між 12-ю
і 2-гою годиною, вірі изтнуть змогу почути

також воскресні проповіді Митрополита Ан-
дрея.

— За побиття жидів. Перед карним трибуна-
лом окружного суду у Львові почався процес
проти 6-ох б. членів „Союзу молодих Стремлі-
вців“.

СВОЇМ ВІДБОРЦЯМ
бачок ВЕСЕЛИХ СВЯТ
Фрма
Михайло Фляйшер
Фабр. склад паперу
Львів, ул. Сикстуська 22. ТЕЛ. 248-21.

тва Народового“, об'єднаних до групи „Фалан-
ги“. На лаві підсудних засіли: І. Момалєвич,
фрнйерський помічник, Л. Ничед, шпосарський
помічник з Рівня Польської, Ф. Гриневич, бо-
ровий помічник, Р. Богданич, кушар, А. Бла-
жєвський, блжкер і Р. Горбат, кімнатний майор.
Акт обвинувачення закінче підсудний, що 29.
травня 1936 р. вчором нападла в Стрийсько-
му парку і біли прохожих жидів. М. ін. побив
урядовця С. Роземана, який внаслідок ран 10.
червня помер.

— Землетрус у Туреччині. Віжкту Кіртюр
вижктив землетрус, який знищив 25 сіл. При го-
му агнувало під завалинами домів понад 1000 осіб.
В довжик околицях центральної Анатолії за-
лилося багато домів.

Оригінальн англійськ. матеріали **М. ДІРР і С-ка**
на пальта а убрання, мужеські а жіночі матеріали
з найліпших бельєських фабрик поручає по цінах
дуже низьких
Львів, пл. Голухівських 11,
тел. 167-35

Веселих Свят!

Рідні, родичам, друзям і всім знайомим — бажає щиро повної радості Христового Воскресіння — Міррат Базюк.

Дорогий Родино і всім Знайомим складають бажання Веселих Свят — Іванна і д-р Дмитро Левицькі.

З Воскресінням Христовим пересилаю мої друзям й благородним жертводавцям ту, за го-рами й за морями, як і моїй Рідні найкращі побажання враз з любов'ю й глибокою пошаною — о. Леонтій Куницький, парох.

Зі Святами Воскресіння найкращі побажання Дорогий Рідні, Приятелям та всім знайомим складають — Марія і Ярослав Колтушюки.

Дорогим Друзям, Знайомим і Рідні шлемо з Воскресінням бажання кращої долі — д-р Михайло і Олена Волошинь.

Щире „Христос Воскрес“ Рідні, Друзям і Знайомим пересилають — Євгенія, Леся і Євген Храпливі.

Всього доброго Рідні, Знайомим бажають Веселих Свят — М. С. Кузич.

Валерія і д-р Павло Кривуцькі складають цю дорогою рідні і знайомим найкращі побажання „Христос Воскрес“.

З Воскресінням Христовим сердечні побажання Рідні, Приятелям і Знайомим шлють — Любка, Роман і Богдан Мармаші.

З нагоди Воскресіння Христового бажаємо Рідні, Приятелям і Знайомим всього найкращого — Ірина і Орест Радловські.

Приятелям і Знайомим „Веселих Свят“ бажають — О. і В. Залозецькі.

Друзям у краю й поза ним побажання всього добра — Софія та Андрій Мельники.

Рідні, Приятелям і Знайомим Веселих Свят бажають — Іванна, Юлія і Зевон Шепаровичі.

Рідні, Друзям і Знайомим бажаємо Веселих і щасливих Свят — Г. і С. Волошиновські.

Дорогий Родино в краю, за кордонами та за Океаном, всім Друзям і Знайомим — найщиріші поздоровлення та сердечні побажання — дир. Сігалевич Володимир.

Дора й Василь Сімовичі вітають усю Рідню, Приятелям і Знайомим у Галичині, на Буковині й на еміграції із святами.

З нагоди свята Воскресіння щирі побажання Рідні і Приятелям пересилає — Микола Капуста, дир. Р.С.У.К.

Усім Своєкам у Рідному Краю бажають Веселих Свят — Олена, Іж. Ераст і Юрій Бурачинські, Салард у Семгороді.

Рідні, Приятелям, Товаришам та Знайомим шлють щирі Свят-Великодні побажання — д-р Осип, Галя та Ірина Філяс.

Всім нашим Приятелям складаємо якнайсердечніші великодні побажання: Христос Воскрес — д-р Іван і Олена Копачі.

Рідні і Знайомим щирі бажання з нагоди Свят пересилають — д-р Олександр і Надія Лаврівські.

Рідні і Знайомим Веселих Свят бажає — Олександр Костик.

Найщиріші побажання з нагоди Воскресіння Христового складають всім Кривцям і Друзям — Скопличі.

Рідні, Приятелям, Знайомим і черчанським айванцям „Веселих Свят“ бажає — д-р Роман Осінчук, Львів, Асника 2.

Тидю! Ще раз „Христос Воскрес“ — Ціна, Уньо, Баба.

Традиційним привітом „Христос Воскрес“ здоров'ю всіх наших Друзів і Знайомих у Львові, в краю і за Океаном — Софія і Михайло Тараньки.

Дорогий Рідні і Високоповажаним Знайомим Веселих та приємних Свят бажають — Ірина і Маркіян Кисілевські.

З нагоди Празника Христового Воскресіння складаємо найщиріші побажання — о. Омелян Горчинський зі Сестричками, Львів, Підвалля 9/Л.

Стефанія і Іван Филиповичі складають з нагоди Воскресіння Христового Своєкам і Знайомим щирі побажання.

Вд. П. Президентів, Рідні та Приятелям в краю і за кордоном Веселих Свят з нагоди Воскресіння — д-р Ганицький і Григорій Минетей.

Рідні, Добрим Приятелям та всім Гостям-айкуванцям, Знайомим в Черчі, бажаю Веселих Свят! — Л. Лепкий.

Христос Воскрес! Всього найкращого бажають Рідні, Друзям та Знайомим — Микола Бонковські.

Усім П. Т. Парокіям найщиріші побажання з нагоди Воскресіння Христового пересилає — Улава Павлохії Успенської Церкви.

З нагоди Воскресіння Христового пересилаю всім Родино, Друзям і Знайомим щирі побажання Веселих Свят. — Пос. Гринь Тершаковець.

Ірина і Зиновій Решетиловичі — Львів, Христос Воскрес! Веселих Свят — засилають Своєкам, Знайомим, Приятелям та Товаришам праці.

Веселих свят бажає своїм рідним, спіраробітникам і знайомим в краю і на чужині — Іж. Боровський М. і рідня.

Рідню, приятелів і знайомих щиро вітаємо з великодними святами: Христос Воскрес — Мелєся і М-р Володимир Кривокульські.

Усіх знайомих й своїх поздоровляють із Христовим Воскресінням — Стефанія і Михайло Девосирі з Ігором.

Олександр і Стефанія Кузьмінські бажають всім своїм знайомим Веселих Свят — Христос Воскрес!

Христос Воскрес! Веселих Свят Дорогий Родино та Знайомим бажають — Др. Михайло і Ольга Сопеницькі.

Рідні друзям і знайомим бажають Веселих і Щасливих Свят — Шуровські з Стипян, Винник і Львова.

Рідних, близьких і знайомих сердечно вітаємо з Великодними Святами. Христос Воскрес! — Леся й Антін Романенки.

Софія і Теодор Миссакі з нагоди Воскресіння Христового засилають кривним, своїкам і всім знайомим щирі бажання веселих свят.

Рідні, Знайомим і Товаришам „Веселих Свят“ бажає — Тарас Витанцький.

Зі святом Весни здоров'ю рідню і знайомих — Наталія і м-р. Богдан Кабарівські.

Рідні та знайомим сердечні побажання з нагоди Великодня складають — Марта, Никифор і Тарас Даніші.

Рідні, приятелям і знайомим Веселих і Ми-лих Свят бажають — Антін, Ольга і Оріся Ковалиські.

Найщиріші побажання Веселих Свят Христового Воскресіння, рідні та знайомим бажають — д-р Константин і Мирослава Кебало.

Рідні, знайомим і приятелям побажання всього найкращого з нагоди Воскресіння Христового, шлють — Кліментина і Теофан Глинські.

Щирі побажання кривним, друзям і знайомим, шлють — Олена й Петро Буда і Марія Бережницька.

Турка н/Ст.: З Христовим Воскресінням П.Т. Рідні і всім Знайомим найщиріші бажання щедрих Божих ласк, пересилає — о. Іван Федевич.

Дорогий рідні, приятелям, друзям і знайомим у краю і за кордоном, привіт і щирі бажання з Великоднем пересилає — о. Я. Чемеринський і рідня зі Львова.

Усім знайомим, друзям і рідні найкращі святочні побажання шлють — Гертруда і Олександр Ониські.

Рідні та усім знайомим сердечні бажання Веселих Свят передають — Оксана і Орест Кюфасі зі синами.

Дялякам і Друзям за кордоном і в краю щирі побажання Веселих Свят пересилають — Ляліські Дядьки.

Своєкам, друзям і знайомим, бажають веселого „Христос воскрес“ — Ольга і Николай Островські.

Рідні і знайомим, бажаю веселого „Христос воскрес“ — Леонарда Вашук.

Всім моїм друзям, товаришам праці та щирим прихильникам, найкращих Веселих Свят бажаю — Леся Кривіцька.

Багато добра, сонця, радощів і надій в день Воскресіння, бажає своєму Дорогому Друзеві Макутеві — Санко.

З нагоди Воскресіння Христового бажаємо Рідні та всім Знайомим всього найкращого! — Ірина і Євген Гашинські.

Рідні, Друзям і Знайомим щирі бажання Веселих Свят, шлють — Леся і Іж. Ярослав Заричькі.

Веселих Свят — Рідні, Приятелям і Знайомим, зокрема бр. Грицеві Будзінському в Читта делі Ватикано, бажає — Іван Бедріло.

М-р. Роман Савчак — Варшава, Свят бажає всього найкращого Родино, Знайомим.

Святочні побажання „всього найкращого“ складає позальвівський Рідні, Приятелям і Знайомим — Володимир Несторович.

Всім, хто згадає нас під час свят — „Добра“ бажають — Галя і Роман Куцьковські.

Христос Воскрес! Веселих та щасливих всім рідним і знайомим бажають — Анна й Ілля Боднарівичі.

Родино, Приятелям і Знайомим, Веселих Свят — Іванна і Василь Левчань.

Христос Воскрес! Всім тим, що житають і тим, що мене забули бажає Свят — Харитя Кононенко.

Приятелям, Колегам, Рідні та Знайомим Веселих Свят! Христос Воскрес! — Гунянович-Которович.

Всього найкращого з Великоднем рідні, приятелів і знайомих. — Марта і Марія Рудницькі, Софія Олесницька.

Всім Рідні, Приятелям і Знайомим, і щасливих свят бажає — м-р Михайло Рідні, Вп. Приятелям і Знайомим з Празника Воскресіння Христового найщиріші побажання та бажає Веселих Свят Стефан Солик.

Веселих Свят бажають Своєкам і Знайомим Ірина й Богдан Галайчуки.

Роман, Ольга й Оріся Савичі своїй Рідні, Знайомим і Приятелям Свят. Христос Воскрес!

Привіт зі Святом Воскресіння Христового шлють Рідні та Знайомим Наталія і Крістіна Галевичі.

Рідні, Друзям і Знайомим щиро вітаю з Великоднем бажають Веселих Свят — хайлиня й Іван із дочкою Оріся Савичі.

Рідні і Знайомим з Воскресінням Христовим всього найкращого бажають — М. і Софія Кивелюк, Городок Ягальський.

З Великоднем Веселих і Щасливих Свят бажаємо Рідні, Своєкам, Приятелям і Знайомим — д-р К. Троїя, Ходорія.

Дорогий Рідні, оо. Кондешанські, Яким щирі бажання з Воскресінням Христовим пересилає о. Іван Пастернак, м-р Болхак.

З радісним Воскресінням Христовим щиріші бажання Дорогий Рідні, Знайомим передають м-р Антін, Наталія й Яна Троїя, Копичинці.

З Празником Христового Воскресіння рідні побажання усім Своєкам, Знайомим і Товаришам (кам) праці пересилає о. Марія Кісєвський з рідною, Стрий — Дана.

В день Воскресіння найщиріші побажання Дорогим Батькам, Рідні, Друзям і Знайомим шлють Марія і Зоя Краків.

О. Андрій і Юлія Пшепорські з нагоди Свят Воскресіння Христового пересилають щирі бажання Веселих Свят.

Рідні та Знайомим засилають Веселих і Щасливих Свят, Слава і Слава мірі, Копичинці.

Дорогим Кривним і Знайомим Свят „Христос Воскрес!“ Воскресіння Іванна Геринович, Камінь Стрипський.

Найсердечніші бажання всього найкращого пересилають Рідні, Приятелям і Знайомим Олена і Болеслав Шулякевичі з Бердичева.

З Воскресінням Христовим складаємо бажання всього найкращого Рідні, Знайомим „Христос Воскрес!“ — Олександр Отіжницькі.

З Воскресінням Христовим щиро вітаю з Великоднем Знайомим і Товаришам Куницький, Станіславів.

Родино, Приятелям і Знайомим з Празника Воскресіння побажання пересилає Софія і Омелян Горчинські.

Радісним привітом „Христос Воскрес!“ шлють Рідню, Приятелям і Знайомим чинська зі Стрия

ВЕСЕЛИХ СВЯТ бажає Кіно ХИМЕРА

і запрошує на найвеселішу і найкращу комедію

Веселий волокити

о. Гавриашин Ілля і Софія, Стрий — ширі бажають Рідні і Знайомим Веселих Свят! Христос Воскрес!

Христос Воскрес! Ширі святочні побажання Рідні, Дружим і Знайомим засилають — Стефа і Андрій Неговичі, Стрий.

Всім Рідним, Приятелям і Знайомим бажають Веселих Свят Воскресіння Христового — Михайла Кавка, Стрий.

Дорогі Рідні, Знайомим і Приятелям найширші побажання Веселих Свят пересилає А. Чубатий, Стрий.

Усім Своєкам і Знайомим шле ширі побажання Веселих Свят д-р О. Скорещька, лікар-дентист, Стрий.

Рідні і Знайомим шлють ширі побажання Веселих Свят — Юліян і Слава, Маркіян і Оксана Микитки, Стрий.

Зі святами Воскресіння Христового бажаємо всьому добру Рідні, Паням з Марійської Спужини в Стрі і Всім Знайомим — Мойсак-ова.

Дорогим Своєкам та Прихильникам на- дати бажаємо із щирого серця Веселих Свят — Дарія і Петро Зубрицькі.

Мойому Вп. Начальству і Дорогим ТОВА- ришам ширі бажаю Веселих Свят — Ірка Зу- бинська.

З НАГОДИ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

бажаємо всім нашим

Вп. ЧЛЕНАМ, ВІДБОРЦЯМ І ПРИХИЛЬНИКАМ
ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ

Дирекція

"Народньої Торговлі"

Зі Святом Христового Воскресіння скла- дають сердечні побажання Дорогі Родні, Другам своїм і всім Знайомим — Одарка і Да- ний Горнякєвичі.

З Воскресінням Христовим пересилаємо побажання всьому найкращого Родні, Всім Знайомим — Христос Воскрес — Іван і Ольга Олійницький.

Іж. Ірина Гавришак, Бельсько, бажає Ро- дні, Дружим і Знайомим Веселих Свят.

Дорогі Родні, всім Знайомим та Співто- варишам ширі бажають Веселих Свят — Софія і Степан Шуровські — Бельсько.

Приятелям, Товаришам і Знайомим бажа- ємо Веселих Свят — А. і П. Трускавешькі.

Веселих та щасливих свят Воскресіння Хри- стового — Рідні, Товаришам і Знайомим пере- силають з Борислава — Е. П. Лопати з донями.

Отець Діоніс Телішук, в'язень у Дрогобичі, бажає Рідні, Добродіям, Приятелям і Знайо- мим Веселих Свят. Христос Воскрес!

Дорогі Рідні, Приятелям і Знайомим ба- жають Веселих Свят — Леся, Міра і д-р Дми- тро Блавацькі.

Рідні, Приятелям бажають Веселих Свят — д-р Мирослав і Оксана Поповичі.

Веселих Свят "Христос Воскрес" Рідні, Приятелям і Знайомим, бажають з Чорткова — Іван і Лілія з Горбачевських Носики.

Усім Своєкам, Рідні, Приятелям та Зна- йомим пересилають святочні бажання — д-р Янола, Марія і Юрій Рибакі, Перемишль.

Святочні побажання Татові, Рідні, Знайо- мим у краю і за кордоном пересилають — Степан, Ремені.

Рідні, Приятелям і Знайомим ширі поба- жання "Веселих Свят" шлють — Олена і д-р Володимир Безпальки, Золочів.

Дружам і Товаришам, зокрема дорогим Товаришам з гімназії: ВП. Юліянові й Юсти- нові Давренчанам, Товаришам з богословії й д-ра з Тавригофської й Гімніастської недоли, з Теркишанського Комісаріату УНР, з Люб- чинського паломництва, ВП. Членам редакцій: "Зілля", "Дзвонів", "Метри" та "Нової Зорі", як і всім Знайомим з Бучача, Лиська, та інших сторін краю, складає широкосердечні великоді- йні побажання "Христос Воскрес!" — д-р Василь Малицький у Печеніжині.

З Воскресінням Христовим якнайкращі по- бажання пересилають Рідні, Дружим і Знайо- мим — д-р Ярослав, Неоніла і Оля Селеті.

Рідні і Знайомим вітаємо ширі з Вели- коднями — д-р Володимир і Ірена Чуми, Броди.

Рідні, Приятелям, Знайомим бажання Ве- селих Свят пересилають — Олександр, Ася і д-р Юлія Олексиничі, Станіславів.

Рідні, Приятелям і Знайомим ширі бажан- ня Веселих Свят засилають — Іван, Нуся і Ігор Кошурі.

Веселих Свят Кривим і Знайомим бажа- ють — Лискевичі зі Станіславова.

Веселих Свят — Рідні, Комісаріонам, При- ятелям і Знайомим бажають — Маруся Гану- шенська і м-р Маркіян Лада.

Рідні, Своєкам і Приятелям Веселих Свят бажають — Уляна і Гринь Терлецькі, Мидя- тичі.

Знайомим і Приятелям шлю з нагоди празника Воскресіння Христового найліпші побажання — о. Роман Лободич.

Веселих Свят і побажання всьому найкра- щого пересилають Рідні і Знайомим — Яро- слава і Мирон Лушпинські, Снятин.

ВСІМ СВОІМ ШАНОВНИМ ВІДБОРЦЯМ І ПРИ- ХИЛЬНИКАМ БИЖЕ

ВЕСЕЛИХ СВЯТ "ХРИСТОС ВОСКРЕС" фірма

Юліян Ломага

Львів, ул. Валога 11

Українські студенти Богословської Акаде- мії бажають Рідні, Знайомим і всім Україн- ським Богословам вкраю і закордоном радіс- них і щасливих Свят Христового Воскресіння "Христос Воскрес". Замість висилки поодинок- них побажань складають 170 зод. на добро- дієній цілі.

Всім Лікуванцям, Літникам і Прихильни- кам життя Підлюте пересилає ширі побажан- ня Веселих і Щасливих Свят в імені Управ- ління Підлюте д-р Панчичин Маріян і Глад- ний Петро. До милого побачення знову у се- зоні 1938 р. 15. червня.

Українська Політична Еміграція зоргані- зована у Відділі Укр. Цен. Коміт. у Львові, ві- тає Громадянство і своїх земляків у краю і поза межами суціль з Великодніми Святами — Христос Воскрес!

Всіх Вп. своїх Членів, Прихильників, Спів- робітників і Відборців календаря-альманаха "Дніпро", всі краєві українські установи й емі- грантські організації в Польщі і поза Поль- шею — здоровить з Великодніми Святами — Українське Товариство Допомоги Емігрантам з України у Львові (Ринок 10/П.).

Товариство Прихильників Музею НТШ та Управа цьогож Музею бажають "Веселих Свят" своїм Членам та Жертводавцям.

Батькам і Активіст К. "Чорноморе", При- хильникам і Знайомим ширі святочні побажан- ня — Генеральна Старшина К. "Чорноморе".

Редакція "Сільсько-Господарської Енци- клопедії" бажає всім своїм ВП. Співробітни- кам Веселих Свят.

Веселих Свят своїм Членам і Каїентам ба- жає Українська Колектура Повітового Кредит- ного Товариства у Львові. авл. Сикстуська 38. партер.

Любимцям наших виробів і нашим При- ятелям бажає Веселих Свят — Українська фа- брика косметиків "Меріда" у Львові.

ЕКО фабрика батарей у Львові

ПОТОЦЬКОГО 34 А

ПЕРЕСИЛАЄ З НАГОДИ СВЯТ ВОСКРЕСІННЯ

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

УСІМ П. Т. ВІДБОРЦЯМ І ПРИХИЛЬНИКАМ

"Емка", перша українська швальня білає у Львові при вул. Підвале ч. 1., бажає своїм Шановним Гостям Веселих Свят.

Сердечні бажання Веселих Свят бажає всім своїм відборцям Дендра фма шевських кілків і копир, Львів, Потоцького 38. тел. ч. 280-09.

Своїм Каїентам Веселих Свят бажає Елек- тротехн. підприємство Іж. Мацюрак і Іж. Ільницький, Львів, Руська 1, тел. 116-48.

Своїм Вп. Каїентам Веселих Свят бажає кравецька робітня В. Хомин, Львів, Доміні- канська 11. тел. 283-05.

Святочні бажання Каїентам, Родні і То- варишам бажає Володимир Качмарський, Ро- бітня азуття, Львів Сапінги 57.

Веселих Свят усім Всечесним Отцям ба- жає Броніславська робітня Степан Феліницький, Львів, Вірменська 25.

Веселих Свят бажає своїм Вп. Гостям ре- сторан Кляри, Львів, Руська 20.

Годинарська фірма П. Карпинія, бажає своїм Каїентам Веселих Свят та всім Українцям радісного Воскресіння.

Своїм Вп. Каїентам Веселих Свят бажає ф-ма "Шкарство", Коверник 22.

Білана В., власник ресторану в Нар. Домі, Стрий — бажає своїм ВП. Гостям Веселих Свят.

Веселих Свят — своїм ВП. Відборцям і При- хильникам бажає ф-ма А. Терпавик — Шкіткове та наслідне господарство в Залузі, п. Галич.

Веселих Свят своїм П. Т. Відборцям і Каїен- там бажає — Євген Будзиповський, Станіславів, Рагуш.

Гр. Пришляк, фриз'єр, Станіславів, Периць- кого 1 — бажає своїм Вп. Гостям Веселих та Щасливих Свят.

Всім своїм Відборцям Веселих та Щасливих Свят бажає "Фарболь" Ю. Силишин, Станісла- вів, вул. Сапінжиська 11.

Всім своїм Відборцям бажає Веселих Свят торговля корінних татарів Г. Бородайкевич, Станіславів, Голуховського 50.

Веселих та Щасливих Свят бажає своїм П. Т. Каїентам — фірма Гр. Болнар і С-ка, Стані- славів, Собіського 38, крамниця й робітня азуття.

"Асторія", ресторан і сніданкові кімнати, Стрий, 3-го Мая, — бажає своїм ВП. Гостям Веселих Свят.

Іж. Юліян Готовський, електро- і радио- технічне підприємство "Атом", Стрий, Костюш- ки, — шле своїм Шля. Відборцям побажання "Ве- селих Свят".

Виділа Т-ва "Мішанська Бесіда" в Стрию, складає Шля. Членам Т-ва ширі побажання Ве- селих Свят.

Сенів Михайло, укр. римарська робітня, Стрий, бажає своїм Вп. Покупцям і Знайомим Веселих Свят.

Діба Степан, фриз'єрське заведення, Стрий, бажає своїм ВП. Гостям Веселих Свят. Хри- стос Воскрес!

З ВОСКРЕСІННЯМ ХРИСТОВИМ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ БАЖАЄ УСІМ СВОІМ
П. Т. ВІДБОРЦЯМ

"МОТОК"

Виріб шпальт і поворозничих виробів
Львів 1, вул. ВУЗЬКА 4 1

"Труд" коопер. кравецька робітня, Стрий, бажає своїм Вп. Гостям Веселих Свят!

Струмелік Іван, кравецька робітня, Стрий, складає ширі побажання Веселих Свят своїм Вп. Гостям і Знайомим.

Барабан Іван, кравецька робітня, Стрий, Морачевського — своїм Вп. Гостям шле ширі побажання Веселих Свят.

Управа кіна "Авонь" Стрий, Нар. Дім, пересилає своїм ВП. Гостям ширі побажання Веселих Свят.

Держко Іван, укр. механічна пекарня, Стрий, шле своїм Вп. Відборцям і Знайомим ширі по- бажання з Воскресінням Христовим.

Іж. Остап Микитка, електро-технічне заве- дення, Стрий, бажає своїм Знайомим і Гостям Веселих Свят.

Лучка Евстахій, вершковидна пекарня, Стрий, Церковна, — бажає своїм Шля. Відборцям Ве- селих Свят.

Управа кіна "Еліон" Стрий, складає своїм Вп. Гостям ширі побажання Веселих Свят.

Даум Пилип, гігієнічна пекарня, Стрий, Львівська, — складає своїм Вп. Відборцям ширі побажання Веселих Свят.

Левинський Михайло, власник ресторану, Стрий, Собіського, — бажає своїм Вп. Гостям і Знайомим Веселих Свят.

Бойчук Остап, мануфактурний склад, Стрий, Ринок, — пересилає своїм ВП. Гостям ширі по- бажання Веселих Свят.

Борис Пилип, галантерейна торгівля, Стрий, Ринок, — бажає своїм Вп. Покупцям Веселих Свят "Христос Воскрес!"

Купельне заведення Рота Носифа в Стрию, пересилає своїм Шля. Гостям ширі побажання Веселих Свят.

З нагоди Христового Воскресіння Ресторан М. Кузичина, Перемишль, на вул. Брані, — тіла всім своїм Васкоподорожним Гостям ширі поба- жання Веселих та Радісних свят.

Фабрика пухорай і солодкого печива М. Зарази, Перемишль, Варська 3, — вітає Каїен- тів, бажає своїм Відборцям Веселих Свят.

Молочарня і Торговля Корина К. Яришків, Перемишль, Лисинського 5, — бажає Вп. П. Каї- ентам Веселих Свят.

Всім своїм Вп. Достойним Відборцям бажає- мо Веселих Свят — фірма Ів. Борис, Складов- ці, — Перемишль, Ринок.

"Млинотехніка"

Львів, КОСТЮШКА 18 — ТЕЛ. 224-12

Доступна всім млиноармійним машин — валові — парові — водяні — трішки. Млиноармійні таго- дарові і торговельні. Доступна млино і турбіна

[illegible]

ПЛОЩА велика, паркана. КОРДЕНЬКО-ГО — ціла або частина доміно до про-
дани. Відомості: тел. 237.39, між год.
5-7. 015 1-1

ИДЕНСЬКЕ укладення фобрих содо-
ю воді продає ПІЛІАХЕР, Союзна
4. Нормальної підземі, 007 1-1

РОВЕРИ, моторовери, мотоцикли турто-
во поручає Ілля Рімон, Сл. з обм. пор.
Львів, Лейтен 27. Ціна на багатий
паром. 1555 8-20

ЛІВІНІО майже нове 7½. 1 фортепіан
кросний продан І. Райковський, Фра-
дихів 10. 840 1-2

КОШИКАРСЬКІ ВИРОБИ усього роду
найдемоше в самому джерелі, в укра-
їнській виробі „Саліко“, Львів, ул. Ли-
чаківська ч. 27. 818 4-10

НАРІВКИ від 5—25 ват. 70 сотників, де-
текторів голосників зол. 3.50, кухонна
дзига зол. 2.—, двоосередна дзига
зол. 6.— „Централь Жарівок“, Львів,
Ринок 21. 852 2-3

ВИПРАВИ кухонні комодів, емалія
зол. 65.—, алюмінію 99.—, з залізов.
алюмінію тощо — РЕНТШЕР, Лей-
тен 37. 782 1-4

ГОДИННИКИ, біжутерія, отолове орб-
до, шпигери, кришталі, найдемоше ку-
пим Панцер, Ринок 23. 10-0

„СВЯТ ДЗЕЦКА“, Львів, Сикстуська
2 поручає компанія виправки для не-
мовлят та все потрібне для дітей від по-
ворота до шкільки. 746 2-4

ЛЕДІВНІ, кухонні ладилки, примус,
дзига безпеченства, Рентшпер, Лейтен
37. 782 1-4

НАУКА

ВПИСИ на трамвайний КУРС БРОЮ
І ШИТТИ. Наука індивідуальна новіт-
ньою системою. Успіх науки певний —
досягати умови. „АННА“ — Львів,
Галицька 20. 859 1-3

ШУКАЮТЬ ПРАЦІ

НЕ ШУКАЙ посади. Особливо продам
кремені (200 год. доходу міс.) папе-
ро-галітерійну в повіт. метр. 3 шло-
зи 7.хл. і гомалі, фазовість неопеч-
на, 2 кімнати і кухня, відстанню на 1
км. даром (випад). Зголошення „Освіта“
до Адміністрації. 903 1-1

ВІД 15 ТРАВНЯ шукаю праці, можу
провадити домашню господарку — ачи-
ти гри на фортепіані — оскладити цер-
кви — досвідати хорів — вести освітню
роботу жінок. Зголошення з умовою пра-
ці і винагородою прошу надіслати до
„Літ“ — Поземляк. 830 2-4

НАЙДУТЬ ПРАЦЮ

РАДА Т-ва „Укр. Радіопромисло-
ва Бурса“ в Станіславові розшукує
ПОНІЖУ на управління бурас. Вима-
гає середньої освіти. Подання з описом
кваліфікації і фотографією надіслати до
10 травня 1938, по руці голови дир.
Лев. Сигуровича, Станіславів, 3-го Маг.
2. Персонально мають безділ. 880 1-3

КОНКУРЕНЦІЙНИЙ Васильовий Дю-
кіс, мануфактури і галітерії, шукає а-
гентів зростає до продаж по селах.
Львів, Митська 338.

МАТРИМОНІАЛЬНІ

ДЕРЖАВНИЙ урядник, арт. 42, з ви-
щою освітою (докторат), в брані зна-
йомства шукає підо доміно харacter-
ної, милої і веселої адалі товарини
жити у відносному мін. Приданих для
спільного добра бажане. Дискреція під
словом чести наповнена. Неважко ані
звичкою слати до 15 травня ч. р. до
Адміністрації „Літ“ під „Восна 1938“.
896 1-1

УПРАВІТЕЛЬ шкільної повинності з
агентами, господарною панною.
Принцип непомітний. Серйозні зголоше-
ння: „Літ“ під „Тришті-Літ“, 904 1-1

ІНЖИНІР на станції, наміре листу-
вати з дібною гарною, кваліфікацією, за-
радиною, освітою, незалежною на-
вою, дит. коло тришті. Звичка кончина.
За зворот листування і на дискрецію
ручати собою. Листа до Бурса „Світ“
Львів, Корольовська 2, під „Артис“.
12/38 1-1

Ф-ма „Magasin Parisien“

A. БРІКНЕР

Львів, Льва Сапига 69. по найнижчих цінах.

поручає пантохи, рукавички, шарпінти, тор-
бинки, парасолі, кавати та білля мужеське
і жіноче в першорядних гатунках

4-6



Поз'я! Єдині українські

шефські курси

Проважені українськими фазовими силами, поруча-
ються всім, що хочуть здобути всестороннє знання
в ділянці моторизації та забезпечити собі певний про-
житок. — Інформації і описи щодня.

Львів, вул. Сикстуська 43. — Телефон 271-55.

Український Текстильний Склад

„Manufactura“ Львів, Капітульна Площа 3.

Подано до відома наших Велимишановних Клієнтів, що найновіші весняні
матеріали на мужеські та жіночі одяги знаємо вже на складі. Радо теж слу-
жимо інформаціями про моду колірів матерій, виробів та десенів. 10-15

Українбанк „ВІРА“

Перемишль, вул. Костюшка ч. 7.

Чековеkonto П. К. О. 504904 — ч. телефону 17-79.

Власник двох кам'яниць двоповерхових.

Приймає вклади ощадності за опрорентуванням від 2—5% та виплачує
на догідних умовах. — Видає премійні книжочки і ощадності скар-
бонки. — Дає на догідних умовах векселі позички, відкриває біжучі
рахунки, інкасує та есконтуює векселі.



БАНДАЖИСТ І ОРТОПЕДИСТ

М. ПОЛЯЧЕК

САМБІР ч. 11.

Штучні ноги і руки найновішої конструкції. Апа-
рати до виправки штикуватих і кривих ніг у д-
ей. Апарати, що підтримують і направляють Кор-
сети ортопедичні, дікувальні, до підтримки і напра-
вляння скривлених реберних стрижнів. Підкладки під п'яст-
ки стопи. Бандажі до злагоди найбільших пропущених. Че-
ревні опаски проти обмороження шлунка. Гумові пан-
ти проти жовтія, які розтагуються випир і злом. Гумові
кочинки що торкаються перед мимовільним моченням
(апарати п'ястків даром).



Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

Підтримка

НА ВЕЛИКДЕНЬ

найвибагливіших гостей вдовольши

КАВОЮ

„ПРАЖІНЬ“

— — Цей напій уже відомий усім своїм знаменитим смаком. — —
ВИРОВАЄ:

Укр. Кооп. Ф-ка „Суспільний Промисл“

Львів 24., ул. Жовківська 188.

НАШИМ ШАНОВНИМ ВІДБОРЦЯМ

БАЖАЄМО ВЕСЕЛИХ СВЯТ



ВІД 140 — 300.

МАШИНИ ДО ШИТТЯ

сист. ЗІНГЕРА,

бубонцеві, на ліжкових підставах і меблях з гарантією

20-літньої поручає

МАШИНОВА СПІЛКА ДОБРОМАШИН

ВАРШАВА

Хмельна ч. 32.

Безплатно додаємо апарати до гатту, мережок і ширини. Упакування і до-
стання на кошти фірми. Багато листів з подякою. — Жалуйте дармових цінників.

Крамляця Міського Газового Заведення

У ЛЬВОВІ, ВУЛ. ХОРУЩИНІ 6, ТЕЛЕФОН ч. 211-61

мас на складі всілякі випробувані апарати до зукитку

КУХОНКИ, КУХНІ, ПЕНАРНИКИ, ПРОДІЖ, КУПЕЛ-

ВІ ПЕЧІ, ЗАЛІЗКА ДО ПРАСУВАННЯ, ПАЛЬНИКИ

І ОПАЛОВІ ПЕЧІ.

Для промислу спеціальні тарифи згідно з умовою. В крамниці З. М. Г. можна
дстати всілякі інформації щодо УРЯДЖЕНЬ, ІНСТАЛЯЦІЙ І УМОВИН ДО-

СТАВИ ГАЗУ.
Користайтеся з безплатних газових показів в кожний четвер по першій в год.
17-й в крамниці при вул. Хорущини 6.

РІЖНІ

РОБІТНЯ АРТ. БРОНЗІВНИЦА Сл.
динського Льва, Вірменська 23
„Зорі“ виконують великі переломні
і срібла і бронзи. Позолоту стійку

ВИРІБ ДЗЕРНАЛ, шпелі, рани,
образів найдемоше — підтримку
СТЕЛЬМАХ, Коперника 22, тел. 36

СТАРУ ГАРДЕРОБУ мужеску —
смо на львівській базисній
Телефон 270-25

ФРАНЦІШОК гласгалі — 770
дентист теор Львів, Пасаж Галицький

ПРОПУКЛИНОВІ БАНДАЖИ гни-
рези, лиркові, проти усунути моти-
гарантією анжонув відомо Укр. Орто-
ДИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ ІВАНА УГРИ-
Львів, вул. Вірменська ч. 15. 110 4-1

ВІЧНІ ПЕРА наприклад найдемоше
ЦІНІЯ, тепер Шайлох 1.

НА ШЛЮБИ та забави — уфотозні-
мові, смовігрові, фотомові, ви-
дотал 10, тел. 215-37. Ціна тира-

ГОДИННИКИ: біжутерія найдемоше
ще направляє українське фірми
Львів, вул. Домініканська 10.

СТАРІ годинники та біжутерія
на нові найдемоше Бальс,
Шайлох оди. Там праний, ви-
направка годинників і біжутерії.

ЛІКАРСЬКА ПОМІЧ

Спец. шкіри, венер. недуг і шкіри

Д-р. ФІШЕР

б. лікар (асистент) Київ у Бурсі,
аі, Відні орд. КІЛІНСЬКОГО 2
Від. Каваері) тел. 21-42.

Д-р Богдан Гордінський

ордишує у внутрішній медицині

Львів, ВИШНЕВЕЦЬКА 1

771 (напроти Еміграційного Д-ра)

Косметичний Інститут і Лейден

Д-ра О. тушицького

Львів, вул. св. Софії ч. 1. Тел. 21-42

УСУВАЄ: аномалії шкіри, ро-
дильки, пігменту, весняні, ви-
дильки по всім і шкіри, ви-
тривале усувають морщини, ви-
ки і відморозки, вики ви-
тох. Тривале усувають вики
ліг катифором. Особливо
підтримують вики вики
ки (татування). Уроки вики
джені косметичні курси вики
792 вики вики

ОГОЛОШЕННЯ

Ч А Й

„E. W. I. G.“



УПРИЕМНОЕ СІСТІ

О П О В І Щ Е Н Н Я

Повіст. Союз Круги Р. П. 1
соломої відправляє з 1-го 1-го
підготовлений курс до 1-го 1-го
чат і хвилю. Зголошення
нашпелі Круга Союзна
тожого 34.

Шукаєте мешканця?

Найдете його і без
зосім відповісти на
оголошення до „Літ“

КОНКУРС

ми учителя загально-освітніх предметів у господарській Школі Т-ва „Промісвіт“ у Милівані почта Рошнів н. Саупольн. Переможцю мають надати в господарській школі.

До виконання долучити:

1. митину.
2. свідоцтво студій і заходів праці.
3. довідка державної діяльності.
4. свідоцтво державного (урядового) діяря, що отримав адекватно до утилітарної праці.

Подавати до 1. червня 1938 р.

Головний Відділ Т-ва „Промісвіт“ Львів, Ринок 10.

На свята!

Поручас ТОРТИ, ТІСІЧКА та різного роду святкові вироби в найкращій гатунку по зменшеній ціні ТІЛЬКИ ВІДОМА ЦУКОРНЯ

„ПЧІЛКА“

Львів, Ринок 27

ПІДПРИЄМСТВО БУДОВИ

Інж. Д. КУЗИК

КОЛОМІЯ, КОСТЮШКА 25. ТЕЛ. 147.

ТІЛЬКИ РИНОК Ч. 33.

НАЙБІЛЬШИЙ вибір на цей сезон новин мужських і жіночих.

НАЙКРАЩІ товари

НАЙНИЖЧІ ціни

у відомій гуртовій складі СУКНА І ТОВАРІВ ВОВНЯНИХ

ФІРМИ: **Ян Валлях і Син**

Центральн. Львів, Ринок 33 — Тел. 247-16

Фірма катодичка. Рік оснує. 1841.

Догідне для емеритів або виселенців!

Продам 6 моргів доброго орного поля, засіяного, із садом і новим 3-кімнатним мешальним домом близько авлізничі і повіт. міста Коломиї. Письменні аґлошення до „Діла“ під 2 тисяч.

В часі сезонної хуртовини СКЛАДАНІ паровозики показались найкращі, бо вони на гарантованих скелетах найновішої конструкції. Виключна продаж

НОВІТНЯ ВИРІБНА ПАРАСОЛЬОН „ЛІОН“ Шайнохи 2

Вічні пера направляє

Спеціаліст Д. К. І. Н. пасаж Гавсманна 3. Окремі продаж вічних пер, 913 1-2

САНАТОРІЯ

„VITA“

Львів, 29 Листопада 22.

Тел. 277-07 і 273-03.

ВІДІЛІ: Позожничо-гінекологічний — хірургічний, акушерський і дитячий

Дешеві 10 денів породільні ризики від 100 зол — Навесні денітний комфорт.

Від 10 — зол. денів. Власне санітарні апарати на червоному водостокі.

Повідомлено Шановним Клієнтам, що я вернувся зі спеціального курсу ВІДЕНСЬКОГО І АНГЛІЙСЬКОГО КРОЮ та поручаю на весняний сезон убрання, алгоритми, модну мундур, жіночі костюми і також реверенди для Весняного Духовенства з власних і припопулярних матеріалів. — Ціни привабливі!

Павло Андрус

Львів, ул. на Скалці 8.

(близько Зіньківського) тел. 237-32

Генеральна репрезентація заведень керамічних

„KAFLOKRES“ к/Вільна

поручає

майолікові кахлі в різних десенях, колірах і гладкі по конкуренційних цінах.

Жадайте оферт!

Поважних заступників у повітових містах шукаємо.

ДІМ ТОРГОВЕЛЬНИЙ Йосиф Задорожний

Будівельні артикули.

ВАРШАВА, Сенаторська 10

тел. 505-12

Кооператива „ШОВК“ Самбір, ул. Замолського ч. 7.

ПРОДАЄ: 1. Насіння білої морви (заграничне, дорідне, чисте. 2. Яєчка шовкопрядки за. ГРЕНОЮ (загранична). 3. Морсові дерева. 4. Приладдя, необхідне до переведення годівлі. 5. Дручники до шовківництва. 6. ШОВКОВУ МЯТЕРІЮ, т. зв. сирий шовк (жіл. хустку і апашки, муж. шалі і сорочки, жіл. капелюхи і муж. кашкети).

ПЕРЕ: ШОВКИ та ШОВКОВІ ВИРОВИ (самого виробу) КУПУЄ: шовкові кокрони і виплачує за них гроші до місяця від дня отримання — ПОВЧАЄ: безплатно про плекання насіння морви, ірени, взагалі про шовківництво по надісланні поштової марни за 25 сот.

Всім П. Т.

Покупцям

Веселих Свят

бажає

МАСЛОСОЮЗ

Найліпші ДЗВОНИ, чаші, навуки, фелони, хоругви, ПОЛОТНА до ВИШИВАННЯ і ятки Д. М. Ц. плащениці, образи і всілякі ДЕВОЦІОНАЛІЯ, євангелії, всі церковні книги, світло, КАДИЛО, відзнаки, ПРАПОРИ для Товариства поручає єдина українська кооператива

Дім торг. пром. „ДОСТАВА“

у Львові, Ринок 43, і. п.

Власні крамниці: Львів, Руська ч. 20, Пережичилі, Косцюшка ч. 5. Власна робітня церковних річей: Львів, Ринок ч. 43. Власна каміниця у Львові в Ринку ч. 44.

Єдині українські графічні заведення

„УНІЯ“

Львів, вул. Мілковського ч. 5.

Телефон 292-97.

ЛІТОГРАФІЯ виконує літографічні друки, колірні афіші, етикетки, ноти, мапи і ін.

ЦИНКОГРАФІЯ Виріб друкарських кліш черткових і сіткових, одно- і більше колірних.

НИЗОДРУК виконує образи, цінні папери, картки і ін. найновішою технікою.

Ціни конкуренційні!

АДВОКАТ

Д-р Роман Перфецький

влада канцелярії

у Львові, ул. Бляхарська 9

ПАНСІОН „СТАХОВА ПОЛЯ“

у Губині Іван Савицький

Відкритий від 1-го червня 1938 р. під управлінням М. ГІКАВОВО.

Поручає 50 кімнат з верандами. Смачні здорові та добрі харчі — від 3 до 6 зол денів. Діасінти, тип ліс, бібліотека, круговий і т. п. Близькі інформації: Львів, Газети 14/III.

ІНВЕНТАР для ДРУКАРЕНЬ

или

м а ш и н и друкарські і для переплеті, черенки, рагали та інше друкарське приладдя

п о р у ч а є :

ГРАФІКА

МАРКО ЗАЙДЕ

Львів, — СВ. МИХАЙЛА Ч. 8

— Телефон ч.: 219-03 і 220-43. —

Власна виробна вальцоваї маси і пневматична віджимна вальца. Єдина у Східній Галичині фабрика друкарських фарб, чорних і колірних.

УКРАЇНСКА ЗАПИСАНИКА ГУРТОВИХ

аннографічних літургічних книг

„ВИНО-ГРАД“

Львів, ул. Листопада 61.

Тел. 285-24.

Ваша НАЙРАЗЛИВІШОУ

ЦЕРМІ для

НОВОРОДКІВ

І ПЕРИОДІ

приладдя — візки — порожки

ВІЖИ

НАЙЛІПША

І для ДІТЕЙ

гласом продаж

Антика „Звіздою“

Вашій військовій волі

перемішль

ПЕРШОРЯДНИЙ РЕСТОРАН

М. Кузичина

Перемішль, пл. на Брємі.

поручає на сента всілякі лікери, конпли, вина та інші напитки. Для приїзних Вл. Гостей все смачні сніданки, обіди та вечері.

Єдині українські пахоронні заведення

„Харіс“

Львів, НОРНЯКІВ 3 (в Народнім Демі)

тел. 214-64

полагоджує найкращі, найкращі і дешеві моєлі урядові чиновності, виконує вигукання і перевозить в найкращій стороні з усіх цимтарів, шпиталів і санаторій.

ОСТОРОГА ПЕРЕД ЧУЖИМИ АГЕНТАМИ.

В нещасті йдуть до ХАРИСУ, а відпадутъ Вам усі клопоти.

визначує вартість перевезення до всіх і всіх місцевостей в країні — дешево, швидко і надійно. Спеціальні авіалінії для перевезення медиків, а відповідно — кваліфікованого медичного обслуговування — дають гарантію надійної доставки. 1-50

Львів, Усейського 6
Тел. 280-88.
Станіславів, 3-го Мая 4
П Л Я Н И
КОШТОРИСИ
Б У Д О В И.

поручають БІЛЛЯ ЖІНОЧЕ, МУ-
ЖЕСЬКЕ І ПОСТІЛЬ. 727 -10

МЕБЛІ ідальні, спальні, кабінети, сальони, ключон, тапчани, матраци і декоративні поручає Айденська виробів столярсько-тапіцерська

Львів, Синюська 41, Тел. 292-79.
498 1-20

хоче купити найліпші косметичні і гігієнічні артикули по найдешевших цінах купує тільки у найсоліднішій

С. ФЕДЕРА

Кожен покупець, що покличеться на
це оголошення „Діпа“ дістане ЗА
ДУРНО гарний дарунок.

В Перемишлі, вул. Костюшка 3,
всі купці, ремісники
і промисловці

„ПРОМ-БАНК“ Львів
„Укр-Банк“ „ВІРА“ Перемишль

Львів, вул. РЕВАКОВИЧА 22

КАРМЕЛЬКІВ

Враз зі святочними бажаннями вручить Своїм найближчим життєву полісу єдиного українського Товариства взаїмних обезпечень на життя

Львів, Ринок ч. 38. — ч. тел. 258-43.

а це буде найкращий доказ Вашої дбайливості
за будучність Вашої Рідні.

Пишіть за інформаціями.

білля, рукавичок, шаликів, краваток, панчіх, хустинок
поясків і т. п. найдашевніше дістанете в кооп.:

„БАЗАР“, Львів, Руська 3.
П. Т. членів кооперативи просимо підняти ТОВАРОВІ
890 ЗВОРОТИ за 1937 р. 1-3

УКРАЇНСЬКИЙ ТЕХНІЧНО-ГОСПОДАРСЬКИЙ ІНСТИТУТ ПОЗАОЧНОГО НАВЧАННЯ

приймає безперервно впис студентів такурсантів на:

1. ВИСОКОШКОЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ КООПЕРАТИВНИЙ ВИДДІЛ. 4 роки. Для особисту фахову освіту, необхідну для праці в кооперативах і громадських установах та приватних підприємствах.
 2. ВИСОКА ШКОЛА ПОЛІТИЧНИХ НАУК. 3 роки. Підготує до громадської, політичної та журналістичної діяльності.
 3. ВИСОКІ КУРСИ ГРОМАДСЬКОЇ АГРОНОМІЇ. 1 рік. Довладно навчають про форми і методи переведення громадсько-агрономічної праці серед українського населення.
 4. ТЕХНІКУМ СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ. 2 роки. Для фахової освіти в різних галузях промисловості, що працює на с.-г. сировині.
 5. ВИЩІ КУРСИ УКРАЇНОВІДНІВСТВА. Другого року. Систематично ознайомлюють про минуле і сучасне України та українського народу. Його культури, мови і підстави матеріального добробуту.
 6. КУРСИ ВУХГАЛЬТЕРІВ. 1 рік. Підготують книговедів для праці в установах і підприємствах.
 7. КУРСИ МОВ: англійської, німецької та французької. Уможливають ознайомити сотню мови для користування чужоземною літературою і пресою.
 8. КОРОТКОТЕРМІНОВІ КУРСИ: а) Психічність, б) Американське промислове психічність, в) Садівництво, г) Городництво, ґ) Консервація та перероблення садівництва в городництво, д) Оброблення шпирів, е) Мисловарство, є) Радіотехніка, ж) Фотографія, з) Теорія музики.
- Здайте прохання до програм, прийнятих вступу і таксами оплати. Вислідження безплатно. На шпирів відповідь присилайте поштою міжнародною марку. Можна замовити також лише самі підручники. Ціна їх вказується безплатно. Прохання надіслати на адресу: Ukrainsky Technicko-Hospodarsky Institut, Podbrady, Zámak, Tscheschobouague.

ЦІННИК ОГЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“

Розмір часопису: 3 текстові шпальти, 4 оголошення шпальти

1 мм. односторонній або обох мікце в руб-
риці оголошень.

1 мм. одношпальтовий в товоті і воникла
1 мм. одношпальтовий на перній сторінці

За редакцію відповідає Олександр Костик.

Дрібні оголошення від слова:

матримоніальна ; приват. кореспонденція по	зод. 0.15
купно, продаж, виписки ; т. п.	зод. 0.10
шукаючи прещ	зод. 0.05
слова товстим друком подвійно.	

СЛОВА ТОЮСТИМ ЗДУКОМ ПОСТАВЛЮ.

Остатки стопина 1/1

Остатки сторінка 1/2
Остатки сторінка 1/4
Остатки сторінка 1/8

З друкарні Вид. Спідки